

גורן

האם הפקידה
הרבנות הצבאית את
אופות החללים?

מילחמת הרבנים הצבאיים

מדוע מתקנס

הרב גורן ריידמן >

פירון

שעשוע ליום חורפי

לילות החורף הקרים הם הזמן האידיאלי למשחקי חברה משפחתיים. המישחק הבא מתאים לכל הגילים, והוא דורש מידה רבה של אינטליגנציה, זריזות ידיים, וזיכרון חד.

להלן מיספר הנחיות, בעזרתן תוכל לפתור את החידה דלמטה:

1. חיילת א' אוהבת את ה-מצפניסט.
 2. לאהובה של חיילת ב', אבא פולני.
 3. יורם שותה מיץ תפוזים.
 4. לנרצחת יש יומן.
 5. כל המצפניסטים רוצחים.
 6. נכה צה"ל הוא דון-ז'ואן ידוע.
 7. האב הפולני הוא גם פא-סיסט.
 8. אחותה של הנרצחת מת-ייעצת עם החייל.
 9. חיילת א' וחיילת ב' עוסקות בפעילות פוליטית.
- עליכם לענות איפוא:
א. מי הוא הרוצח?
ב. מה שותה הנורבגי והיכן גרה ה-זברה?
בחצלחה!

הופלו 11 מטוסים

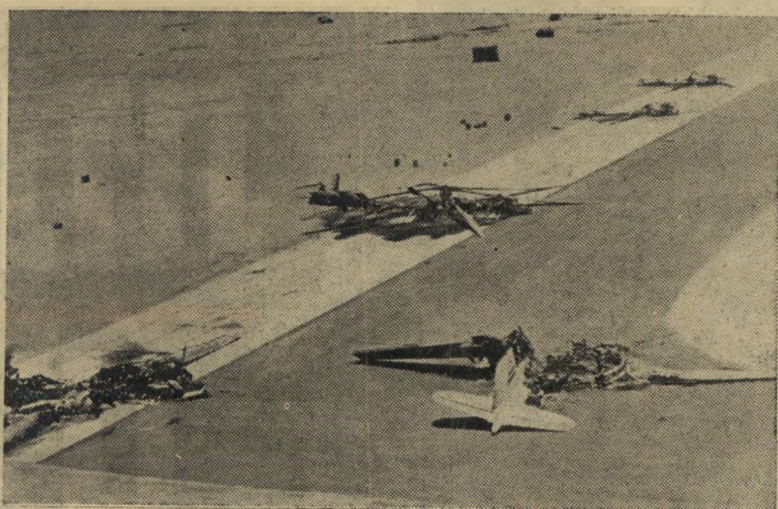
"לימדנו אותם לקח שלא יישכח!"

אחד-עשר מטוסים הופלו בשבוע שחלף, בקרב עז שהתחולל במרכז הארץ.

סיפר א. בן א. שהיה מפקד המיכ"צ: "ארבנו להם. ידענו שיבואו, כפי שהיו רגילים לבוא בעבר. הם נהגו לחדור במפתיע, להסב לנו אבידות ולסגת. במשך הזמן קיבלו ביטחון עצמי והיו יורדים עלינו לאור היום. הורר סים ומסתלקים. פשוט נהגו לנצל את טוב-ליבנו וסלחנותנו."

"אלא שהפעם היינו ערוכים. חיכינו להם. מייד כשהגיעו, יצרנו מגע ונכנסנו עימם לקרב. הפלנו לנו אחד-עשר מטוס, ומה שחשוב, הוכחנו מי שולט בשמים."

"אנחנו נמשיך ללחץ. הם לא ירימו שום מטוס לאוויר. ואם למרות הכל ימשיכו להשתולל, נהרוס לנו גם את ההגרים ושדות-התעופה."

654 מטוסים הופלו עידינו כוחותינו מאז ששתי-הימים מהם אחד-עשר בשבוע האחרון

דבר המערכת

חזיון שרב

המהומות האחרונות במצרים, לר-חשים לנו, יד השמאלנים בהן. שעמדו וקמו ויצאו כנגד א. סאדאת המצרי בדרישה כה אנושית ופשוטה: "לחם, עבודה ושלום" — ולא עוד.

הלב רחב והנפש הומה ללחץ ידם של אותם שמאלנים מצריים, לומר להם: "אחינו אתם, שמאלנים חביבים, המשיכו נא בזו הדרך!"

ומול אותה אהבת ישראל הבערת מוצגים שמאלנים במלוא ערוותם — על קינטוריהם הקטנים והסתותיהם ומילחמתם הנפשעת דרישתם ל"לחם, עבודה ושלום" — ולא עוד.

והרי לכאורה שמאלנים שמאלנים כעמיתיהם המצריים. אך בעוד אלה באים בגדולת הנפש, דווקא אלה שלנו הריהם כסרטן זחל וקוטלני.

נסכם איפוא ונאמר: מי כמונו זקוק לשמאל איתן — ודווקא במצרים, כמאמר אותו הנביא: "אם ישמעאל — ואימינה, ואם תיימין ואשמאילה", והרי אותו נביא לא איש פשוט היה.

רצונך במקצוע מעניין?
רצונך בהכנסה טובה?
רצונך במעמד ובקידום?
רצונך בשעות עבודה נוחות?

**למד
בביתך
בהתכתבות**

אם הנך צעיר דינאמי, משוחרר מצה"ל, סיימת 12 שנות לימוד ויש ברשותך רשיון נהיגה (רצוי לרכב מסחרי)

הייה סאטיריקון

סאטירה — מקצוע העתיד

למד סאטירה בהתכתבות, בזמןך הפנוי.

למסיימי הקורס בהצלחה, מובטחת עבודה במקצוע.

המכונים הישראליים לסאטירה בע"מ, רחוב זוארץ 1, תל-אביב.

מדריך להורים מתחילים

זוג - תאומים, הערך הנמוך ביותר במשחק. הזוכה בזוג בלבד, אל לו לשבות בפתח משרד הסעד או לצאת בהכרזות נמהרות. מוטב שיניח את הקלפים על השולחן, יכריז "פאסט" וימתין לסיבוב הבא.

זוגיים - סדרת תאומים, בזו אחר זו. לא רע, נותן סיכוי מסויים. יחד עם זאת אסור להמר על סכומים גבוהים, החלפת דירה, מטפלת או חלב מתנובה.

שלישיה פותחת

לא רע, אתה בכיוון הנכון.

שלישיה - הזוכה בשלישיה נתון ב"דילמה מובנת. ברשותו ערך שאינו נמוך, אבל מאידך אינו גדול דיו לכתבה במוסף השבועי. על הזוכה בשלישיה לחשב היטב את צעדיו ולא לפתוח את קלפיו ללא גיבוי לשכת הסעד. "פוקר-פייס" או מירמות קטנות יועלו ללא ספק.

קארה - רביעיה. קלף מצויין. בדרך כלל זוכה הרביעיה עוד בשלבים הראשונים של המשחק. לא להסת. להעלות את הקופה למקסימום. קשה לעמוד מול רביעיה, נצל זאת!

חמישיה - פוקר חביבי. המשחק שלך, עמידר שלך, שיכון עובדים, הלשכה לדמוגרפיה, לאשה, להיטון - כולם שלך, רק לאסוף ולקחת.

שישיה - עבור לשש-בש.

דימוי

הראו לנו בטלוויזיה איך אנו נראים בעיני אחרים, ונבהלנו.

ראינו שאנו נראים רע, נראים מכוער.

לא ידענו שאנו מכוערים. ידענו שלא אוהבים אותנו ואמרנו: בגלל הנפט.

לא בגלל הנפט. לא רק הנפט.

במשך שנים לעגנו לדעת הקהל העולמית: "לא חשוב מה יאמרו הגויים, חשוב מה יעשו היהודים". עכשיו, כשהתברר שחשוב גם מה אומרים הגויים, אנו מנסים להתרפק על ברכי דעת הקהל, וזו מסרבת לקבל אותנו. ואנחנו מופתעים, משתוממים, כועסים.

תמיד ראינו את עצמנו במראת-הקסמים של העיתונות שלנו. "היש עוד בתבל מדינה יפה כמונו?" שאלנו את מעריב וידיעות והארץ ודבר. והם ענו: "ערפאת מכוער, ברז'נייב מכוער, האו"ם מכוער."

למדנו להתייחס אל התקיפות בלבנון דרך הכרוניקות היבשות: "שוב פעלו מטוסינו ב... בתגובה על... ופגעו במפקדות וכו'." פתאום ראינו, דרך העיניים העולמיות את הודעותיו השיגרתיות של דובר צה"ל. נשים, ילדים, בתים הרוסים, קרעי-מזרונים - מראות המוכרים לנו מווייטנאם, מאסונות הטבע בבוליביה, מקפריסין. ראינו גם את מקרה בית-שאן, באיחור גדול. ונזכרנו בשצף-קצף שבו הסתערנו על עיתונאי-החוץ הסקרנים. למה לראות את בית-שאן דרך אירופה, בתוכנית דוקומנטרית?

עלינו לערוך לעצמנו טיפול קוסמטי יסודי ביותר. להוציא את המורסות, להחליף את העור, למתוח את הקמטים. להיות יפים, נקיים.

והעיקר, לשבור את מראות הקסמים.

ייתכן שאז נקבל יותר הצעות-נישואין מדעת-הקהל העולמית.

במרם הסתיימה הקדנציה, נעלמה כת צחוק מספסלינו. ידנו הושטה לעברך, אך לאנת לחשוב כמותו, יוזמות חדשות חיפשת. נורניק שכמוד!

הלכת לבלי שוב, כמו עיזר. לבדנו נשארו - ואף על פי כן ינוע השמש מסביב לארץ, כרגיל.

נא להימנע מביקורי תנחומים

מונופול

על משבצת. חוסמים את הדרך בפני רוח הים. בקושי אפשר להזיז את הפיונים מרוב צפיפות. המון-המון מלונות קטנים ואדומים שקונים בשטורות כסף-צעצוע ומנהלים כיעילות בהטלת קוביה. אלא שלא ככאותרו משחק, עליו המזנו, צריכים על-מנת לזכות במשחק שלנו גם לתיירי-קרטון שיסעו באוטובוסים יצוקי-עופרת על פני לוח המשחק ויר-שרשו בכסף אמיתי, עשוי דולארים.

בינתיים נסתפק בשר-תיירות עשוי פח המצהיר הצהרות מדיניות ואחרות בטעם דיקט. ועד שיגיעו אותם צעצועונים דוכרי אנגלית בניב צלייני, אנו מכריזים על טייס-אאומ. ויהודה לעולם תשב. והילטון יעמוד.

במדינה קטנה אחת הנראית כמו לוח-קרטון של משחק חינוכי, יש כסף מנייר והרבה קוביות-מזל. יושבים המשחקים ומטילים את הקוביות: ארבע-שש, שלוש-חמש, ארבע דאבל ועוד ועוד. מזיזים את הפיונים, קונים, מוכרים, עוברים ב"התחל" ומקבלים מאתיים ולפעמים גם כרטיס צהוב של: "לך לבית הסוהר!" המשחק בעיצומו.

אחר-כך קונים בתים ומשכירים אותם, קונים תחנות רכבת, שירותי חשמל ומים, ולבסוף - גולת הכותרת של המשחק - מלונות. יושבים הזוכים המאושרים ומקימים מלונות, מ-פלאסטיק אדום, על לוח הקרטון. הרבה מלונות. ששה

שיטה

רשימות

למנצח אבר מגוייד הריעו לכבודו כל הארץ לאלוף-הפיקוד אבד מחודד לשפד נועד הללויה.

למוסיקאי אבר משוכלל כמו לסמנכ"ל כמו לאדריכל למוסיקאי אבר נהדר הריעו בשופר הללויה.

לגדרה,

במלאת לך תשעים שנה

אנו מחכים לך בסיבוב

בית החולים למחלות כרוניות ע"ש הרצפלד, גדרה.

תזכורת:

אין
אלוהים
מבלעדי
אללה

(ונתן דונביץ)

תושקיק

המילחמה התרחקה.

ההסדר קרב

התרחשויות השבועיים האחרונים הרי חיקו את סכנת המלחמה המיידית, ובמקור מה גבר הפיכוי לדחף אמריקאי מכריע לנסיגה ישראלית משמעותית בפניו.

ביטול ביקור בוז'נייב והתפגנות הקומוניסטים במצרים נגד סאדאת הם סימפטומים לתפנית פרו-אמריקאית נוספת של סאדאת, יחד עם תפנית ימינה בתוך מצרים עצמה, כשהמטרה היא להביא את האמריקאים להפעלת לחץ מאסיבי על ישראל.

בשביל האמריקאים זוהי הזדמנות — לדעתם, אולי האחרונה — להתבסס בעולם הערבי ולהביא טיח את אספקת הנפט לימון רב. לכן מופעל עתה לחץ כבד ביותר על ישראל לוותר מיד על אבו-דאבס, המיתלה והג'די. התמורה היחידה תהיה דחיית הבעייה עד לאחר הבחירות לנשיאות האמריקאית ב-1976.

הקפאת ועידת ז'נבה ועצירת הפלסטינים. הפעם אין לממשלת ישראל כל סיכוי לעמוד בדחף זה, והיא תקבל את התכתיב.

האמריקאים מפעילים

לחץ כלכלי

דאגה חמורה שוררת בירושלים נוכח הסימנים הגוררים והולכים של הפעלת לחצים כלכליים אמריקאיים על ישראל לשם השגת ויתורים מדיניים. ההצעים האלה, שכמה מראשי המדינה הגדירו כ"סכנה לסגירת הכרז", כבר נותנים אותותיהם בשטחים שונים. למעשה הופסקו החלטות כל המגעים הרשמיים, שניערכו עד כה, על הגברת הסיוע הכלכלי האמריקאי לישראל, בצורה שלא נותנת כל רמז לגבי חידושים.

בעבר השתמשו האמריקאים רק בסיוע הצבאי לישראל כדי ללחץ בנושאים מדיניים. לדעת כמה משרי הממשלה הפעלת הלחץ הכלכלי היא הרבה יותר חמורה, ומעמידה את ישראל בתחום הכלכלי במצב הרבה יותר קשה מאשר בתחומים המדיניים והביטחוניים.

מכס על עתיקות

מינהל הכנסות המדינה סגר בימים אלו פירצה

מתיחה ישראלית

גרמה

לכוונות בגרמניה

ישראלי שהציג את עצמו בשם ר.ס. מאיר, טיפן בשבוע שעבר מישי ראש למערכת השבועון הגרמני הנפוץ "קוויק" והודיע כי "צפוי להתחולל משבר גדול מאוד באזור, בין יום שישי בשעה 12:30 בצהריים ויום ראשון בבוקר".

הודיעה גרמה להכרזת כוננות כי מערכת השבועון הגרמני, לקראת אפריל שרת של התפרצות מלחמה חדשה. כל הניסיונות לאתר את האיש שמידע פז עזו כתוהו. מידע על הפרשה נמסר לשימונות הביטחון בישראל.

שאיפשרה לייבא חפצים שונים ללא מכס, בטענה שהם עתיקים. עד כה היה פטור מכל מכס על מוצגים ועתיקות שגילם מעל 100 שנה. דבר זה איפשר, למשל, לייבא רהיטים ללא מכס, בנימוק שהם עתיקים. למכס היו בעיות להבחין בין ריהוט עתיק לבין ריהוט הנר-אה כעתיק.

עתה שונתה תקנת המכס ויוטל מכס מלא על כל חפץ עתיק, להוציא מוצגים המיובאים לצורך תצוגה בלבד.

רבין ידבר פחות

אחת העצות הראשונות שקיבל ראש-הממשלה יצחק רבין ממי שמועד להיות דובר משרד ראש-הממשלה ויועץ ראש-הממשלה לתיקשורת, הכתב הר מדיני של דבר, דן פתיר, היא להגביל את כמות הנאומים שהוא נושא. מניויו של פתיר לתפקיד מת-עכב כיוון שטרם הושגה הסכמה מלאה בינו לבין ראש-הממשלה לגבי שורה של תנאים שהציב פתיר לגבי כניסתו לתפקיד.

בין השאר תכנן פתיר זכות השתתפות בקבלת החלטות לגבי מדיניות הפירסום וההסברה של הממשלה בנושאים שונים, וכן זכות, החורגת מעבר ליועץ, לגבי מיס, פר הופעותיו הפומביות של ראש-הממשלה, הנושאים שידבר עליהם וצורת ההתבטאות בנושאים אלה.

זנבר מוביל למיתון

שר-האוצר יהושע רבינוביץ נסוג במיקר צת מהליכתו העיוורת אחרי נגיד "בנק ישראל" משה זנבר, בראותו כי המדיניות של הנגיד מובילה את המשק למיתון חריף, כדוגמת המיתון של שנת 1965.

המיתון הקודם בוצע על-ידי זנבר, שהיה אז יועץ ראשי לשר-האוצר, פינחס ספיר. זנבר הוביל את ספיר למיתון בלי שהלה הרגיש בכך, ונאלץ להצדיק את המיתון כפרי תוכנו. עתה חוזר זנבר בבנק ישראל על אותם צעדי-צמצום האשראי והקפאת הבנייה, שירבילו למיתון, ובכך יחבלו בתוכנית הכלכלית של רבינוביץ, המיועדת לצמצם את הביקוש, אך לא לגרום לאבטלה המונית. על רקע זה מנסה זנבר להקטין את הימיון הגירעוני של האוצר בחצי מיליארד לירות.

הקרב על

ביטוח הפקדונות

בין "בנק ישראל" לאוצר החל מאבק על השליטה בביטוח הפקדונות בכנסים. האוצר מגיש הצעת-חוק, המבטחת כל בעלי פיקדונות בכנסים בסכום של עד 50 אלף לירות. במקרה של התמוטטות הבנק, יחזור האוצר למפקדים את כספם.

בנק ישראל דורש כי הפיקוח על התוכנית הביצוע יהיה בידי. האוצר מסרב לכך בכל תוקף, בנימוק כי בנק ישראל נכשל עד כה טוטאלית בטיפול בבני קים, ואינו מסוגל להוציא לפועל את תוכנית הביטוח. השולט בתוכנית הביטוח שולט למעשה במערכת הבנקאות כולה.

ועד להגנת האזור

מהמישטרה

חקיקת חוק חדש, שיאסור על המיטרה להת-חיל לחקור חשוד כלשהו, עד שסניגורו יפגש איתו, כדי להגן על זכויותיו, יבקשו מהכנסת שני עורכי-דין צעירים, אברהם אורן וצבי סער.

שני הפרקליטים עומדים להקים ועד ציבורי של צעירים להגנת האזור מהמיטרה, לדבריהם בגלל "ההתנהגות הבלתי-חוקית של חוקרי המיטרה בכמה פרשיות שהעיתונות גילתה אותם, ולאחרונה התנהגות חוקרי המיטרה בפרשת רצח החיילת רחל הלר".

ספר ישראלי על

כיבוש שדות-הנפט

תיאור דימויני של כיבוש שדות-הנפט במדינות ערב בידי האמריקאים, כשהם נע-זרים כהכנות למיכשע בידי ישראל, הוא נושא ספר חדש העומד לראות אור בקרוב

בארץ, ושישא את השם "נפט — האל החדש".

אחת הדמויות המרכזיות בסיפור הדימויני הוא סוכן ישראלי, המגיע לנסיכות-הנפט אבו-דאבי בי-מסווה של אספן-תמונות, כדי להכשיר את הקרקע להשתלטות האמריקאית על שדות-הנפט שם. מחבר הספר, המסתתר מאחרי הפסבדונים "ניגאל דון כיארי", היה עד לא מומן נושא משרה בכירה באחת מורעות הביטחון של ישראל.

דו"ח

ואדל

בביצוע

אמונותי

בפעם הראשונה בהיסטוריה זכה מחקר כלכלי במניינה ובכיוונו. עמוד קינו התרשם עד כדי כך מן המחקר של בורד נאדל על העדמות מסיחה-כח, נכח, עד שישב וכתב שני שירים שתימננו את מימצאי הדו"ח. המד-חין שלמה גרוניך חיבר להם מנגי-נות, והוזמר אריק דביא עומד לבצעם.

תוכניות הטלוויזיה

הירדנית -

תעמולה עוינת ?

הופעתו של מדריך הטלוויזיה והבידור החדש, במבט אחד, שאמור היה להופיע בראשון בינואר השנה במתכונת הטיוב-גייד האמריקאי, נדחתה בי-שבוע אחד, אחרי שאנשי-המכס על הירדן עצרו את האיש שנשא עימו את לוח התוכניות של הטלוויזיה הירדנית עבור עיתון זה. החומר הוחזר בידי אנשי-המכס, אחרי שהם הכריזו עליו כעל "תעמולה עוינת".

החומר שהועבר מירדן שוחרר לבסוף, וכך תתאפשר הופעתו בישראל של מדריך תוכניות טלוויזיה, שיכיל פירוט התוכניות בתחנות הטלוויזיה של ישראל, ירדן, לבנון וקפריסין.

שר-הביטחון שוקל

צימצום פירסומי צה"ל

תוספק הופעתם של כתבי-עת רבים שהוצאו לאור על-ידי ההוצאה-לאור של מישי רדי-הביטחון עבור חילות, יחידות וגופים שונים כמערכת הביטחון וכצה"ל. פעיה ההוצאות של מישרד-הביטחון בפעיה זה הסתכם במיליוני לירות בשנה, והכיו-בוז שבהוצאת הביטחונים, על נייר משוכח ובעיצוב מהודר, ניקר עין וגרם לביקורת רבה.

בפני שר-הביטחון שימרון פרס מונחת עתה רשי-מת כל כתבי-העת והביטחונים של צה"ל, ועליו יהיה להחליט איזה מהם יפסיקו הופעתם. בין העיתונים הצפויים לסגירה — במחנה נח"ל, במחנה גדניע והר-צאות מערכות עבור חילות שונים, כמו חיל-הימוש או חיל-שיריון.

הכחשה והתנצלות

העולם הזה (1943) פירסם כתבה תחת הכותרת "עלייתו ונפילתו של מייק ברנט". בכתבה זו נקשר מר אלן קרייף עם המיקרה. התברר לנו כי הוטעינו, וכי למר קרייף לא היה קשר עם נפילתו של מייק ברנט, ולא היה לדברינו כל יסוד.

אנו מתנצלים בפני מר קרייף על הדברים שנאמ-רו בכתבה האמורה בקשר אליו, ועל אי-הנעימות שנגרמה לו, ומבקשים את סליחתו.

הדיסקונטאים

אלו אנשי צוות מאומן, מיומן ועדכני הצועד בטוחות בכל מבוכי הסחר הבינלאומי. בידם מאגר עצום של ידע בחוקי סחר בינלאומי, בקרנות אשראי ליבוא וליצוא, בערבויות, ביטוח, אינפורמציה עיסקית על לקוחות וספקים בחו"ל ומכתבי המלצה. את המאגר הזה ואת תרגום נתוניו לשפת העסקים שלך-הם מעמידים לרשותך.

בפניך הזמנת יצוא או יבוא, קטנה או גדולה, מי יכול לממן אותה? מה הם הסיכונים? אלו משרדי ממשלה יכולים לסייע? ישראל סידי, שאל ענתבי, רחמים דוידוב, מאיר פורשטיין ונחמן זילברברג - אלו הדיסקונטאים שלך במחלקה לסחר חוץ בדיסקונט.

הדיסקונטאים-צוות הבנמאים שלך בדיסקונט

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386 • תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרס" • מורפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צינאקופיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אכנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

ק/א ירי

ישראל. התמונה שבה נראה יורם מבק את רחל, בעודה בחיים (ראה לעיל) ואשר פורסמה לראשונה בהעולם הזה, הפכה סימלה של פרשת-ירצח מסעירה זו.

לא ברור אם תקירת רצח רחל הלה תילמד בעתיד בית-הספר לשוטרים, אולם בוודאי יצטרכו ללמדה בבתי-ספר לעיתונות בארץ. הטיפול העיתונאי בפרשה, שניסח את השתייכותם של הנרצחת וידידה לתא שמאלני קטן עד למימדים של שערורייה ביטחונית והסתה, אינו אשמתה של העיתונות בלבד. במידה לא מעטה גרם לכך שופט-השלום החיפאי אליעזר גוימן, שהטיל ציאטורפירסום על תקירת הירצח.

כבר למחרת ההחלטה הפרו שני יומונים, דבר והצופה. את האיסור, פירסמו פרטים מלאים על החקירה. הם לא עשו זאת כלי כמאומץ-לב כמו מתוך טעות. עורכי-הלילה שפירסמו את הידיעות של עיתונים בעיתונים אלה, לא קראו כנראה את הידיעה, שהכילה את הודעת צי-האיסור. בכך נפרץ הפרץ הראשון בסדר השחיתות החדש. תוך התחמקות ורמזים עקפו העיתונים את החלטת השופט. שדווקא היא זו שגרמה לגל השמועות הוונדיות שהופצו ברחבי המדינה. הם הביאו סיפורים מפריסטים, ורק נזהרו לא לפרסם את שם החי שוד-ברצח, למרות שאת תמונתו פירסמו. ביום השני בשבוע שעבר, למשל, הור"פיע הצהרון מעריב, תוך ציון שמו הפרטי של החשוד ברצח. אולם לא רבים מקוראי מעריב יכלו לקרוא זאת בעיתונם באותו יום. עורך מעריב שלום רוזנפלד, ראה בדפוס את השם המפורש, הורה לעצור את המכונות ולמחוק את שמו של יורם. כך אירע שחלק מגיליונות הצהרון הופיע עם שמו של יורם, וחלקם עם מחיקה. לגבי העולם הזה יצר איסור הפירסום דילמה מיוחדת במינה. ידעו שהצו עשוי להתבטל ביום הרביעי בבוקר. אולם העולם הזה יוצא-לאור ביום ג' בערב. נוכח ההפרה הגלויה של צו בית-המשפט וברגע שידענו כי המישרה עצמה הגיעה כבר למסקנה שאין כל קשר בין הרצח לבין הנושא הביטחוני, נטלנו את הסיכון להור"פיע עם מלוא הפרטים בפרשת הרצח.

אחרי מה שהתפרסם בשבוע האחרון בינושא זה בעיתונות הישראלית, קשה היה להתאמץ ששבועון כמו העולם הזה יוכל עוד לחדש משהו. בכל זאת, דומני, הכילה כתבת העולם הזה בשבוע שעבר הרבה גילויים חדשים, שהצביעו על העובדה שירקע לרצח היה כנראה רומנטי-מיני. כבר למחרת הופיעו גילויים אלה גם בשאר העיתונים. בעיקבות הפירסום בי העולם הזה חדלו העיתונים האחרים לייחס חשיבות לרצח השלכות ביטחוניות. מלבד ההישג העיתונאי שהיה כרוך בכך, אני מאמין שתרמנו לכתבה זו לציון היצי רים ולשיכון אווירת ההיסטריה ההמונית.

בינונסקי ורחל הלה
העיתונות הטענה

רו עיתונאים אחרים לפרסם את הסקופ הגדול של הנשיקה והגיפופים מתחת לעיני נה הפקודה של המישרה. הם פשוט העי תיקו את הידיעה. יחד עם הטעות המכוננת שבה, לא הופתענו מכך. מאז החלה העיתונות היומית בישראל לנפח, לפני שבוע, את פרשת תקירת רצח היילת רחל הלה, יכולנו למצוא כימעט בכל הפירסומים עקבות ברורים של מה שפירסם העולם הזה בפרשה זו קודם לכן.

מייד אחרי הרצח, שאירע לפני חודשיים, פירסם העולם הזה (1939) את הכתבה המקיפה והמפורטת ביותר על הפרשה. אור תה כתבה סיפקה לעיתונות הישראלית את מרבית המידע על הדמויות הפועלות בפרשה, כאשר חל מיפנה בחקירה והעניין עלה לכותרות מחדש. העובדות שפורסמו בשעתו בהעולם הזה והתמונות שליוו את הכתבה הועתקו כימעט על-ידי כל עיתוני

מיזחמת פרות קדושות

אין לי ספק שעוד יישפך הרבה דיו על עניין ההוריס-השכולים-נגדיין. פשוט, יש כאן עניין של פרה קדושה נגד פרה שהיתה קדושה, והציבור הישראלי, האמון על תקדימים, עוד לא יודע איך לאכול את התופעה הנוכחית. שאין לה כימעט תקדים בהיסטוריה הפרוט הקדושות ש לנו.

ניבה איתני, חולון

הפתה פרועה

אני רוצה להתייחס למכתבו של כתב העולם הזה יוסי ינאי (העולם הזה 1948). זוהי חוצפה אינפנטילית לכתוב מכתב כזה על גבם החרוש של הורים שכולים. זה לא מעיד על חוכמה יתירה מצד הכתב הנכבד ובעל-האמביציות. אינני יודע מהן דיעותיו הפוליטיות של מר ינאי, אבל זה לא משנה כלל.

יוסי ינאי יצא חוצץ נגד ההורים, "השי תולים". לדעתי, אם היה שם אפילו ווג הורים כנה אחד, שבא להפגין כשליבו שותת-דם, די בכך כדי שכל העם יתייב מאחוריו.

האם המילה "מחדל", מר ינאי, אינה מוכרת לך? האם אינך סבור שעל האחר ראים לו כולם לעמוד לדין? (וביחס ל-

"גיבור" משה דיין, טוב תעשה אם תקרא את מאמריו של בנימין עמידור-המתפרסמים בעיתונך).

אני גר קרוב לאוניברסיטה בריאלין, והלכתי לשם להודות עם ההורים השכור לים, שמעתי כימעט כפי כולם, שזוהי רק ההתחלה. הם מתכוונים לעלות גם על כל השאר, כל ה"הנחמדים" של המערך. רק ההסתה הפרועה והאכזרית נגדם, היא שהוציאה את הרים ממפרשיהם הפצועים.

יוסף שחר, בני-ברק

ממרוקם עד מרקום

כידיד ותיק של פרשנו הפוליטי של הארץ, יואל מרקוס, הופתעתי לקרוא (ה) עולם הזה (1948). כי הוא קיבל דרגת סגן ניצב, ומשתתף במישרות המישר האור רחי בצהלה.

למיטב ידיעתי, יואל מרקוס השתחרר מצה"ל בדרגה המכובדת של טוראי, ושר מר עליה בגאווה עד עצם היום הזה. הוא גם לא משתתף בשמירות בצהלה, שכל משום שמקום מגוריו הוא בצפון תל-אביב.

דב פלג, תל-אביב

● בגלל טעות דפוס הודבקו הדרגה והשמירה לעיתונאי יואל מרקוס, במקום לסגן-ניצב יגאל מרקוס ממישרת ישראל.

שאלות של הורה לא-כלי-כך-שכולה

אל חבר מערכת כושל של "העולם הזה"

זה לא "איש" אלא מה זה? אולי "הגינז" או מדעי? או מבוסס על דו"ח אגרנט?

הקיצור: רק ליחס חיובי כלפי דיין מותר להיות "איש" — אבל ליחס שלילי — חס וחלילה! ככה זה, מה? אני בכלל-בכלל לא מצטערת, "שכל משנאיו של דיין חגגו" (כפי שאתה כותב), כי לי, למשל, יש כלפיו גם טינה פוליטית וגם טינה אישית, ואני לא מפקפקת לרגע שיש לי זכות מלאה להרגיש כך. ו"בלי מורא" גם להגיד את זה וגם להפגין את זה. אני לא חייבת להסביר לך ממה זה נובע, אבל נאמר רק, שזה התחיל כשראיתי את דיין כשהוא "שחרר" את לוד. ("משח"ר-לוד"? ! חה, חה, חה!) אתה היית שם? או אולי כדאי לך בהזדמנות חגיגת זאת ללכת ולברר על איזה "מספר נופלים קטן" הוא היה אחראי שם?

אף פעם לי לא נהרג בן, זה נכון. אז לפי ההגדרה שלך, שהיא בכלל לא "היסטורית", ולא "פרועה", ולא "צער קנית" — השמורת העדינה ממש מר קיעה שחקים ממנה — אני "הורה-שלא-כלי-כך-שכולה", ובכל זאת הייתי שם בהפגנה. או אפשר לדעת מה מציק לך פה?

אדוני! היו שם אנשים שיכלו בנים והיו שם אנשים שלא שיכלו בנים — ובכל זאת: גם אלה וגם אלה חושבים אותו דבר על דיין! אז מה לא מסתדר לך כאן?

זה שדובר מישרת-הביטחון (דף תש-קיף, העולם הזה הנ"ל), שהדליף לעי תונים את שמי, לא הכיר את השמות של כל שאר ההורים-שאינם-כלי-כך-שכולים שהיו שם — זה נון שלו. אבל היו שם הרבה, ויש עוד הרבה הרבה שחושבים בדיוק כך, ולא היו שם. הרי גם אתה בטוח בזה. אחרת לא היית כותב מכתב קוצץ כזה, נכון?

ועכשיו שאלה אחרונות: תגיד את האמת (אם אתה בכלל יודע מה זה): אם אני הייתי אחת ממעריצותיו המושבעות של דיין, נאמר — חברת-כבוד בלהקת גשר רפ"י — ליות — גם או היית מעיו לקרוא לי, "לקסיקונאית כושלת"? או נאמר כך: האם לפי דעתך גם כדי להצליח במילונאות צריך להשתחוו לכוזמה של ה"פלייבוי המזוקן"? כמו שקורא לו פרופ' ישעיהו גולד?

גב, הרי אתה היית מת שייתנו לך "לנקוט באמצעים של ממש" (כמו שכתבת בעצמך) נגדו. אז מה אתה עושה במערכת העולם הזה? לך לדבר. **נתיבה ברייחור, ירושלים**

דבר ראשון, אולי תואיל להסביר, באיזה חוצפה אתה מעזי להטיל ספק בזכויותיהם של אנשים להפגין? "הורים שכולים" או "לא הורים שכור לים"? מי אתה בכלל, שיש לך זכות לפקפק בזכותו של מישהו בעולם להפגין? או להתרגז? או אפילו להיות "היסטרי"? ועוד מעל דפי העולם הזה! איפה שכתוב כל שבוע: "בלי מורא ובלי משוא פנים!" בעיתון שהעורך שלו מארגן, מתכנן, משתתף והולך בראש הפגנות בלי סוף! האם גם ההפגנות של אורי אבנרי, כשגורו אותו נאמר על הכביש, גם הן היו "היסטריות", "מוסתות", "סמל לאיבוד כבוד האדם", "מזכירות הפגנות בחוצות קהיר"?

אך שבעיניך רק הפגנות נגד דיין הן כאלה? ומה כלי-כך חשוב לך אם ההפגנה הייתה מאורגנת או לא? וסידרת המופעים שאור גיברסטיט ברי אילן סידרה לך דיין (בפני סטור דנטים, אורחים, ועיתונאים)? זה לא, "הפגנה פוליטית מאורגנת"? אלא מה זה? הרצאה אקדמית? מחקר? עבודת דוקטורט? או משהו שבכלל אפשר להדביק לו את המילה "מדעי"?!

בנייהורה

רקטור של אוניברסיטה זה בדרך-כלל אדם שמותר לצפות ממנו לדייק במושגים. אתה בכלל מסוגל לתפוש כמה זה היה מגוחך לשמוע ממנו, ש"הוא דורש 'חופש אקדמי'?! חופש אקדמי בשביל מה? בשביל חלטרות פוליטית?

עכשיו דבר אחר: מה זה כלי-כך מפתיע אותך שחלק מהמפגינים היו ידועים בטינתם הפור לישית והאישית נגד דיין? עוד מלפני מלחמת יום-כיפור? תסלח לי רגע: בכל השנים שאתה היית מכוון ותקוע מתחת לכפני הכאריזמה של דיין, מה חשבת לך? שכל עם ישראל איבד את העשתונות שלהם והם מסוגנורים כמו?

ומה רק ב"טינה אישית" כלפי מנ? היג? הערצה אווילית, כמו זאת שגור דפת מהמכתב שלך, היא לא "אישית"? ("ניצח על למעלה משלוש מלחמות"...) אדריכל מילחמה יום-כיפור"...) לא? ראי מספר הנופלים הקטן"...) לא?

מכתבים

פיתגם ברוח התקופה

מכל מלמדי השכלתי. מלשון שכול.
משנה לוי, חיפה

שידוש הממ"מ

לדעתי, הגיעה השעה לנתן את מעגלי-
הקסמים מ"מ"מ: מילואים - מיתון -
מילחמה.

דוד כהן, קריית-אחת

איש הס"ם והליכוד

קצת קשה להאמין שהבאתם ידיעה על
קצין ס.ס. (העולם הזה 1947) "אוהד ה"
ציונות" מבלי לחקור מי עומד מאחורי
המאמר הנ"ל של השטרן.
הערבים מנסים מזה שנים לקשר את
הציונות עם נאציזם. וה"סקופ" שלכם הוא
מאמר קנאי. לערבים יש כסף בשפע, וכסף

קצין ס"ם שדאיר
תשובה מבין

מעולם לא היה שנוא ביותר על עיתוני
א"ס. מהגם שמאמר מהסוג הזה מעלה
את המכירות של שטרן.
עובדה היא שהמאמר לא פירט איזו
קבוצה ימנית נהנית מתמיכתו הכספית
של האגס מארסין שלאיר, וזה אומר
דרשני.
אינני, ומעולם לא הייתי, אוהד של
קבוצות הימין (או השמאל) הקיצוני, אפילו
אינני ציוני במובן המקובל. אך אני סומך
על יושרם האישי של בגין, תמיר ואריק
שרון (עם כל ההסתהגות מדעיתיהם)
שהם לעולם לא יסכימו לקבל תמיכה מ"
הסוג הנ"ל.

מוטב שתודו שבלעתם "לוקש" של
מישרד-התעמולה הערביים.

א. קופל, אנטוורפן, בלגיה

• עורך העולם הזה פנה בעניין זה
לח"כ מנחם בגין. להלן תשובת ח"כ
בגין:

מר אבנרי הנכבד,

חריני מאשר בתודה את קבלת מכתבך
מיום ה-22 בדצמבר 1974.

אינני קורא את העיתון "שטרן" ואי-
נני יודע מיחו אותו נאצי הנס שלאיר.
גם המושג "ימין" אינו בוור בימינו כלל
ועיקר. שמת בוודאי לב כי המחבל אשר
הטיל את רימוח היד בתל-אביב, בקולנוע
"חן", היה חסיד נלהב של המרכסיוס-
לניניזם. הנה לך, "שמאל" המנסה לר-
הות את עצמו עם המושג קידמה.

אלו הן, כמובן, הערות צדדיות. אבל
בוודאי תבין כי אין לי מה לחקור נוכח
איזו ידיעה אווילית או מדהימה, כפי
שאתה כותב, בעיתון גרמני, על דברי רהב
של איזה נאצי שפל.

בכבוד רב ובברכה,
מ. בגין, הכנסת, ירושלים

הליכוד ואמנת ז'נבה

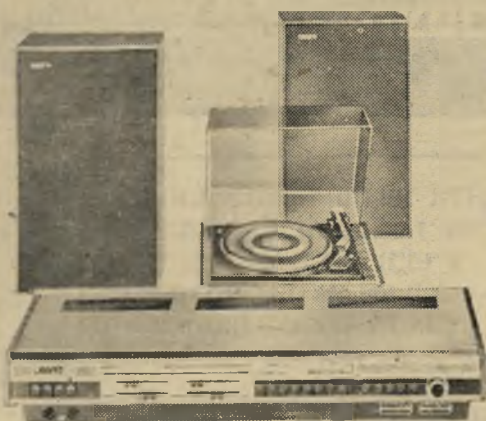
בקשר לכתבה "המטרה: רבין" (העולם
הזה 1947), נדמה לי שמר יוסי ינאי טעה
לפחות בדבר אחד. מבלי להתייחס לדבר
אם מר רבין היה בסדר או לא בסדר,
(המשך בעמוד 9)

הגיעו מאנגליה

100 מערכות סטריאו

7482

- * איזון (BALANCE) ערוצים אלקטרוני
- * משתק אלקטרוני לביטול הרעש בין
- * תחנות ה-F.M. נורת בקרה אוטומטית
- * לכיוון מדויק של התחנות.
- * רמקולים "GOODMANS" (12" ו-4").
- * פטיפון GARRARD MARK III
- * ראש מגנטי GOLDRING 800H
- * מהט יהלום * 100 ואט.

באחיר הישן - 6445 ל"י באהב

100 וואט הספק יציאה

להשיג אצל
מפיצי פילוט

אולמי תצוגה - תל-אביב: הצפירה 19 * ארלוזורוב 53
ירושלים: שמואל הנביא 66.
חיפה: ק. אליעזר, מרכז מאיר-הוף.

סוחרים מורשים:

ת"א: כוכב, המלך ג'ורג' 91	י"ם: ה.ב.ס., ימון אבות 6	אשדוד: מימון, מרכז ב'
חיפה: ריבר, החלוצ 25	ר"ב: ריגר, קריניצי 2	רמת השרון: סיגל-גנני
ב"ש: איתני, הרצל 96	נהריה: גיורא, געתון 36	אשדוד: אשקור, מרכז א'
טבריה: אחים אוחנה	נתניה: תלאור, הנציב 15	ערד: מיקי מריו, מרכז 9
ס"ת: אורון, חיים עוזר 8	רמלה: יולורי, הרצל 73	רחובות: שחר, אחד-העם 15
בת-ים: מושקוביץ, רוטשילד 27	י"ם: לוי, שמאי 17	
י"ם: פאול, אבן ישראל 2	ר"ב: מוניטור, ביאליק 54	

פרסום אבות

Pioneer STEREO

25%

רכוש 10 כרטיסים
וזכה ב-25% הנחה!

הנחה
לנוסעים
ברכבת
ישראל

בטבלה שלהלן
תוכח מה רב החסכון בהסדר זה:

- * תל אביב-חיפה-68 ל"י במקום 90 ל"י
- * תל אביב-ירושלים-52 ל"י במקום 69 ל"י
- * תל אביב-באר שבע-66 ל"י במקום 87 ל"י
- * חיפה-ירושלים-100 ל"י במקום 133 ל"י
- * חיפה-באר שבע-123 ל"י במקום 164 ל"י
- * חיפה-נהריה-23 ל"י במקום 30 ל"י

פרטים נוספים בתחנות
רכבת ישראל.

רכבת ישראל

צורך ראשוני:

"הבנה" יהודית-ערבית
בתוכנו

רב-שיח

ייערך במוצ"ש 11.1.75, בשעה

8.30 בערב, באולם בית-סוקו-

לוב, רח' קפלן 4, תל-אביב.

בהשתתפות:

אורי אבנרי

תגריד אבו-רחמה

(מזכירת הסטודנטים הערביים
בחיפה)

עוזי בורשטיין

לטיף דורי

יבי

אברהם פסקא

ח"כ מאיר פעיל

דן קידר

— הציבור מוזמן —

סימן של הצלחה

מענה מינימום פרס ראשון - 250.000 ל"י

ומצטבר - עד 500.000 ל"י

נידון-תעצום לפרס/301

תלוש השתתפות להגרלת "נסי" -

שתיערך בהתאם לחכונת הגולת "לטר" שפורסמה בליקוט הפרסומים מס' מיום כ"ח בכסלו תשל"ה, 12.12.1974 עמ' 667

טור 1 - 1.50 ל"י						
01	02	03	04	05	06	07
08	09	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35
36	37	38	39			

תכנית ההגרלה החדשה של הלומה מאפשרת כך לזכות בפרס ראשון מינימלי של 250.000 ל"י, ובפרס ראשון מצטבר עד 500.000 ל"י. דמי השתתפות לטבלה - 75 אג'. מינימום - שתי טבלאות (טור).

דאגה גם תנאי ההשתתפות ב"לטר" בדף השו"ב, ו"הוראות למשתתף" בדף הטרואות.

01	02	03	04	05	06	07
08	09	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35
36	37	38	39			

סוגי טפסים:

טפסים רגילים.
טפסים שיטתיים.
טפסים רבי-שבועיים.

01	02	03	04	05	06	07
08	09	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35
36	37	38	39			

זכיות:

בטופס רגיל - 8
טבלות. מילוי כל
טבלה מקנה אפר-
שרות זכייה בפרס.

סמן 6 מספרים בכל טבלה כך ☒ ולא כך ☐ אסור לסמן בצבע אדום. אסור לקפל או לקמט. תלוש שסומנו בו פחות מ-3 מספרים או שהסימן נעשה באדום או שהוא חורג מהמשבצת - ייפסל.

תנאי יסודי להשתתפות ב"לטר" הוא כי ההשתתפות בו מהווה השכנת-של-בבד בלבד, והיא לא תיצור יחסים משפטיים, לא תקום ממנה שום חבות הניתנת לאכיפה בתביעה משפטית ולא תשמש נשוא להליך משפטי כל-שהוא.

סימון של הצלחה

כל השבוע ב-1

כל תכניות הטלוויזיה של ישראל ירדן לבנון וקפריסין וכל תכניות הבידור

הופיע!

להשיג בכל הקיוסקים ובסופרמרקטים הפצה: גד, צלוב 13

לילה

המומחים לניקוי בגדי זמש ועור חידוש, צביעה

טל. 445629

דיונוף 263 ת"א
פינת רח' ירמיהו
פתוח מ 7 - 19

(המשך מעמוד 7)

קשה לי להאמין שהליכוד יעז להסתמך דווקא על אמנת ז'נבה. הליכוד, בזמנו, עמד לצד אותה ממלה שעברה על כל תנאי אמנת ז'נבה בשטח חים, כולל העברת אוכלוסיה והקמת יישובים. הליכוד עמד לצידו של אותו אליליפה, שלמעשה היה היום של העבירות האלו, ועבר אישית על אמנת ז'נבה על-ידי חפירת ארכיאולוגיות, הזכרת אמנת ז'נבה על-ידי הליכוד מהווה חוצפה תהומית עדיידייך, שאינני יכול לתאר לעצמי שהם מסוגלים לה.

י. גולן, תל-אביב

אבן לא מקצץ

למרות כל הדיבורים על קיצוצים ב"תקציבים הממשלתיים למיניהם, בהוצאות אירוח וראווה וכו', עדיין ממשיך האדון אבא אבן ("ח", כ), ושר"לשעבר, לטוס ב"מחלקה הראשונה במטוסי אל-על" (טיסה 016, ניויורק - תל-אביב, בתאריך 27.12.74).

יצחק מעיין, ירושלים

מיבצע סיסמאות "נקה"

כאדם האחראי במידה ידועה למיבצע זה, רציתי להבהיר, לתועלת קוראי העיתון המשתתפים במיבצע, מיספר נקודות, אשר דומה לא הובהרו דיין:

1. כל משתתף רשאי לשלוח מיספר בלתי-מוגבל של סיסמאות, את הסיסמאות רצוי לרשום על-גבי התלוש שבמודעה, אך גם אחרות תתקבלנה.
2. מועד-הסיום של המיבצע, 28.2.75. משתתפים אשר שלחו כבר מיכתב עם סיסמה או סיסמאות, רשאים לשוב ולשלוח חלק במיבצע, ליתר דיוק - כל המרבה, הרי זה משובח.
3. ההשתתפות אסורה, כמובן, על אנשי חברת נקה ואנשי משרד-הפירסום המטפל במיבצע, ועל בני-משפחותיהם.

מיבצע קאופמן, תל-אביב

לתמוך בפרופסור שחק

אני כותבת לכם מיכתב זה, כי הרי ידוע שלא מעטים מהאח"מ הישראליים נוהגים לקרוא את עיתונכם כאשר הם רוצים לדעת "מה באמת הולך". ובכן, ברצוני שאח"מינו הנכבדים יידעו, שמה שהם עושים עם היו"ר של הליגה

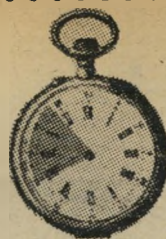

ד"ר חגית פינס
תמיכה בשחק

הישראלית לזכויות-האדם, הפרופסור שחק, הוא דבר ניבוי וטיפשי. ניבוי - משום ש,הדמוקרטיה היחידה במיזרח-התיכון", כפי שטוענת התעמולה המימסדית, רודפת אדם שתחליט, שמטעמי צדק ומוסר עליו להגן על זכויותיהם של חסרי-הזכויות. כל אחד חייב, כמובן, לדעת, אם ברצונו לעשות למען "חסרי-הזכויות" או לא. זוהי החלטה פוליטית. אבל אין לאף אחד זכות להשמיץ את זה שפועל למען הגנת זכויות אנושיות ואז"ר חיות בסיסיות. המיבצע נגד פרופסור שחק הוא גם

(המשך בעמוד 12)

עכשיו הזמן

**עכשיו הזמן להשתמש
בתחבורה הציבורית !**

**עשה לך חשבון פשוט:
השימוש במכוניתך הפרטית
הנו "תענוג" יקר מדי.
מחיר הדלק, מחיר החלפים,
הצביפות והסיכונים בכבישים,
כל אלה נחסכים ממך
בתחבורה הציבורית.
אגד מעמיד לרשותך
אוטובוסים במשך כל שעות
היום לכל מקום בארץ.
חסוך כסף, עצבים וזמן
סע באגד**

תעריפון המנויים של השולח הזה

החל מ-1.12.1974

ל-1/2 שנה		לשנה בלירות	
מחיר העיתון	הוצאות משלוח	מחיר העיתון	הוצאות משלוח
84 + 8 = 92		164 + 16 = 180	
84 + 16 = 100		164 + 32 = 196	
דמי המנוי בארץ			
לכל ארצות תבל בדואר רגיל			
דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר			
לכל ארצות אירופה ואיראן			
לקפריסין			
לארה"ב ולקנדה			
לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד			
למקסיקו			
לדרום-אפריקה, זמביה, רודזיה, נצואלה, ברזיל, ארגנטינה, קולומביה			
פרו ויפאן			
לאוסטרליה וניו-זילנד			
לפנמה			
84 + 36 = 120		164 + 70 = 234	
84 + 29 = 113		164 + 56 = 220	
84 + 62 = 146		164 + 120 = 284	
84 + 58 = 142		164 + 112 = 276	
84 + 60 = 144		164 + 117 = 281	
84 + 80 = 164		164 + 156 = 320	
84 + 102 = 186		164 + 200 = 364	
84 + 100 = 184		164 + 196 = 360	
84 + 87 = 171		164 + 170 = 334	

אנשים

יצחק רבין אינו מחזיר חובות

המישפטים חיים צדוק, נער רכה צנוורה. שאלה שהוצגה לצדוק על-ידי עורכי-דין צעיר מהקהל לא שודרה. הפרקליט שאל את שריה-מישפטים: "האם העובדה שמישרד עורכי-הדין שלך לשעבר קיבל עבודות רבות ממשרדים ומחברות ממשלתיות נבעה מהקשרים שלך, או מהכשרון של עובדי מיש-רדך?" צדוק השיב תשובה שזכתה למחיאות-כפיים מהקהל: "המישרד זכה לעבודות בגלל הכשרים, ולא בגלל הקשרים."

דוברו של שריה-מיש-טרה, ברוך לשם, יצא לפני שבועיים למילואים, כשבצו היה כתוב כי הוא נקרא ל-40 יום. לשם ביקש מהדואר לנתק את הטלפון בדירתו למשך אותה תקופה. כעבור שבועיים הוא שוחרר לפתע מהמילואים, וכל מאמציו לחדש את הקשר הטל-פוני בין דירתו לבין העולם החיצון עלו בתוהו. בדואר טוענים כי הבקשה המקורית התייחסה ל-40 יום, ואי-אפשר לחדש את הקשר קודם-לכן.

הנה הוכחה שאני באמת עובר לליברלים. קרא בשבוע שעבר בכנסת ח"כ (המרכז החופשי) אהוד אולמרט, כשהוא אחוז בידו גיליון ידיעות אחרונות. בצהרון היה דיווח על ההצעות לסדרהיום בכנסת מהיום הקודם, ודיווח בו על הצעה שהגיש ח"כ המרכז הרפשי "אהוד רימלט".

דוברו הפורש של ראש עיריית ירושלים, יונה יהב, קיבל מינוי-הירושלמי בעירייה. לי תקופה שבה לא יהיה עוד עובד-עירייה. אחת ממזכירותיו הרבות של טדי קולק, דינה ברלר, נמצאת בחודשי הריגה האחרונים, ומאחר שבעלה בי-

יהושע רבינוביץ
אבי מדיניות הידוק החגורה, בלט בין אורחי נשף-הפתיחה המפואר של מלון "הילטון" בירושלים בליל הסילווסטר. השר בדק בקפדנות את המשקאות והחליף דיעות עם הברמן.

המישפחה הידועה. בתום הר-מסיבה ביקש רוטשילד מאחד האורחים הישראליים להביא לו את המעיל שלו. הישראלי שאל: "איך אכיר את המעיל שלך מכל המעילים?" השיב לו רוטשילד: "הוא הכי ישן מכר לם". אורחי המסיבה צחקו כמו לתברר כי באמת היה מעילו של הלורד רוטשילד ישן. מטולא ומאהה.

בתוכנית בירה ומצב רוח, ששודרה ביום השישי האחרון, ושה רואיין שרי-

ידי קורן, ששאל אותו: "ומה עם העסקים שלך?" כידוע מנהל הורביץ מיספר מיפעלי-תעשייה בענף המזון. הורביץ חשב כי הכוונה היתה לליכוד, שבו הוא חבר, וענה לקורן: "העסק שלי הוא בסדר גמור, ואני מציע לך להצטרף אליו מהר."

הרב הראשי, הרב שלי-

מה גורן, אשר התפרסם בשבוע שעבר בארץ בעיקבות האשמותיו כנגד הרב הראשי לצה"ל, הרב האלון מרדכי פירון, על הזנחת גוויות בי-מלחמת יום-הכיפורים. התפרסם גם בלוס-אנג'לס. בראיון שנתן לאחד העיתונים הגדולים בי-ארצות-הברית, לוס אנג'לס טיימס, סיפר גורן על עלילותיו הקרובות, וטען כי במיבצע סיני היה הוא החייל הישראלי הראשון שהוצגה בשטח מצ-ריים, בתחילת הקרב. כזכור, החלה המלחמה בצניחת הצנ-חנים ליד מעבר המיתלה.

במסיבת חנוכה, שאותה ערך שגריר ישראל בלונדון, גרעין רפאלי, היה אורחי-הכבוד הלורד ג'יימס רוטי-שייד, ראש הענף האנגלי של

ישיבת סיעת-המערך, שנערכה בשבוע שעבר בכנסת. התארכה, ומשתתפיה הפגינו קוצר-רוח בולט. מאחר שהישי-בה הפריעה להם להשתתף במסיבות סילווסטר שנערכו בי-אותו לילה. לבסוף נמאס לכמה חברי-כנסת, והם קראו ליושבי-ראש סיעת המערך בכנסת, משה ורטמן, שישיב אף בי-ראש הישיבה: "ורטמן, אם לא תנעל את הישיבה, אנחנו נגשק אותך בדיוק בחצות". ורטמן נבהל מהאיום, ומיהר לנעול את הישיבה.

תחרות נערכה בין יו"ר הכנסת ישראל ישעיהו לבין ח"כ (המערך) הרב מנחם הכהן על תפקיד חבר הוועדה למינוי דיינים יהודיים, בה ישב עד כה ישעיהו. בישיבה שנע-רכה בנושא זה בסיעת המערך בכנסת, דרש איש העדות ח"כ חביב שימעוני לבחור בי-ישעיהו כיוון שהוא מעדות המזרח. שימעוני קרא לעבר חברי סיעת-המערך: "אני רוצה לראות אשכנזי אחד, שיצביע בשביל ישעיהו". ואומנם, בהצ-בעה הסתבר כי היה אשכנזי אחד. היה זה יצחק כר-

ראש-הממשלה יצחק רבין אינו פורע חובות. בי-1972, ערב הבחירות לנשיאות ארצות-הברית, ערך רבין התי-ערבות על שני בקבוקי ויסקי. הוא הפסיד בהתערבות, ועד-עצם היום הזה לא פרע את הפסדו בהתערבות. סיפור זה כלול בסיפורו של דני פינקס, חבדן לעד, העוסק במיכלול בעיות ישראל מאז מלחמת ששת-הימים ועד הופעת ערא-פאת בעצרת האו"ם, כשעיקרו מוקדש למלחמת יום-הכיפורים. פינקס מגלה כי ערב הבחירות לנשיאות נפגשו רבין, שהיה אז שגריר בווינגטון, ו"שלי-עון פרס, בחדר האישים הר-חשובים בנמל-התעופה של ניו-יורק. התעורר ביניהם ויכוח על שיעור ההצבעה היהודית בעד ריצ'ארד ניקסון. רבין טען שאם יזכה ניקסון ב-30% מקולות היהודים, יהיה זה הישג. אדם שלישי שהתערב בשיחה היה מוכן להמר שניכסון יזכה ביותר מ-35% מקולות היהודים. רבין התערב עימו על שני בקבוקי ויסקי, אחד לשתיה משותפת והשני במתנה. כש-חלפו הבחירות, הסתבר על פי נתונים רשמיים כי 38% מההו-רים הצביעו בעד ניקסון. אבל רבין עדיין לא פרע את חוב בקבוקי הוויסקי.

בישיבת חברי המערך בוועדת-הכספים, שנערכה בי-שבוע שעבר בכנסת, החלו לריב יושבי-ראש הוועדה י"ש-ראל קרגמן עם ח"כ צבי גרשוני. שאר חברי הוועדה קראו לעברם, תפסיקו לריב, כאן זה לא בית-השימוש, בהתייחסם לכתבה שהופיעה בי-שבוע שעבר בהעולם הזה, על הפגישה בין השניים בבית-השימוש של הכנסת. קרגמן התרגז עוד יותר, ואמר: "אני יודע מי הדליף להעולם הזה את הסיפור, היינו שם רק שניים!" גרשוני קרא לעברו: "מה אני אשם שאתה הולך אחרי כל פעם שאני צריך לעשות פיפי?"

לקריאת-ביניים זכה בי-שבוע שעבר בכנסת ח"כ (ע"מ) יגאל הורביץ, ממי שהיה בעבר חברו ברפ"י, ח"כ (מע-ר) דוד קורן. הורביץ, שנאם על בעיות מוסים הופרע על-

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי מיקני ראשון לציון וזכרון יעקב

סילבי סאני
בת ה-24, אחת הדמויות הבולטות ביותר בבוהימה של ירושלים (למעלה מימין), מציגה בגלריה גורדון בתל-אביב תערוכה של ציוריה. אחרי שהספיקה לערוך השנה תערוכה דומה גם באוסטרית. כמה ממכירתה של סילבה היפה, שלא הכירו את סיגנון ציוריה, הופתעו למראה הציורים הסוריאליסטיים שלה, שאחד מהם (ראה תמונה) הקדישה לעצמה, בכנותה אותו, "אוטופורטרט".

מילואים, נתבקש יהב לקבל מינוי כנהגה של רינה לבית החולים, בבוא שעתה ללדת.

למרות הסערה שקמה סביב שביתת עובדי החזקה של אל"על והשבתת החברה על-ידי הנהלתה, לא יכול היה יושבראש מועצת המנהלים של אל"ע, ח"כ משה כרמל, להשתתף בדיונים הרבים. כרמל היה מאושפז משך שלושת השבועות האחרונות בחדר מבוזר בבית החולים איכילוב בתל-אביב, כשהוא סובל מצהבת קשה. נאסר עליו להיפגש עם אנשים, מחשש שידביק אותם במחלה.

יעקב ("יעקלה") אג"ר מו"ן הופתע לקרוא בסוף השבוע כי כתב הארץ **מיכאל אוהד** מציג אותו כמנהל התיאטרון הלאומי הבימה, במקום **שמעון פינקל**, המנהל האמנותי הראשי של התיאטרון ו**גבריאל ("גבי") ציפרוני**, מנכ"ל הבימה שאינו פורש. ההצעה של אוהד הייתה הדים בקרב חברי הבימה. אולם הצעה יותר מעשית, אשר נבדקת בימים אלה אצל ראש-עיריית חיפה **יוסף אלמוג**, היא למנות את הרבמאי **יוסף ("פפר") מילוא** כמנהל האמנותי של התיאטרון החיפאי, ולשים כמפקח עליו את מי שמחזיק בתיק התרבות במועצת פועלי חיפה, **יוסף גורפונג**, כמנהל המינהלי של התיאטרון.

בפני תעלומה גדולה עומד בימים אלה מפקד גלי צה"ל **מרדכי ("מוסקה") נ"אור**. בשבוע האחרון מגיע למשרדו של נאור, מדי יום ביומו, זר-שושנים ענק, כאשר לכל שושנה מצורף פתק: "מסכם בראש" המעריך הי אלמוני של התחנה הצבאית מסרב להודות, וגם השליח מחנות הפרחים מסרב לספר מי הוא שולח השושנים, בטענו כי קיבל הוראות חמורות שלא לגלות זאת. בינתיים נהנית מהפרחים מזכירתו של נאור, **אתי וייס**, הלוקחת מדי יום הביתה זר-פרחים.

הדובר החדש של מיש-רד העבודה, מיכאל דק, נתקל בבעיה חמורה לאחר שלושה שבועות שבהם הוא מכהן במשרתו החדשה. איש יודע כי הוא מונה כדובר המישרד, והקשר בינו לבין עובדי המישרד, ובינו לבין העיתונאים, לא נוצר כלל. דק, שהחליף את דוברו הוותיק של המישרד, **זלמן חן**, שיצא לפנסיה, התבקש על-ידי חן שלא לפרסם בינתיים את עובדת החילופים, עד שחן יסיים את המשאומתן על גובה הגימלאות שלו. לדק התברר כי המשאומתן נמשך שבועות רבים, ובינתיים הוא מתקשה לפעול.

כתב הטלוויזיה, ישראלי סגל, היה מסמר המסיבה, שאותה ערך ביום השישי האחרון בביתו בירושלים. סגל, אשר לפני שהפך עיתונאי היה בן-ישיבה בירושלים, הקסים את אורחיו בספורים על הרב המפורסם ביותר בארצות-הברית ובירושלם, הרב **דב ישי בר גמון**, שהיה רב-אורח בשיבה של סגל. כתלמיד נאמן דחה סגל את כל ההאשמות שבהן הואשם בגמון באחרונה, וטען כי הוא "אדם נפלא".

מועדוני הלילה של שימעון עדן בברלין, היודעים בכל ימות השנה אורחים מבורגים וחתיכות צעירות, זכו בשבוע ההנוכה האחרון לאור-חיים מסוג אחר לגמרי. שימעון נתן את המועדונים שלו ל"ויצ" ברלין, כדי שיערכו בהם מסיבות-חנוכה לילדי המושבה היהודית בעיר.

רחל ומשה דיין

היו כוכבי הרצאתו של דיין בארץ ניברסיטת בראילן, ההרצאה הראשונה אחרי ההרצאה שנערכה לפני שבועיים בה היו הכוכבים

ההורים-השכולים-המפגניים. צלם העולם הזה, עידן אגמון, הצליח לתפוס את תגובותיה של רחל דיין לכל מישפט של בעלה המרצה. בתמונה למעלה צוחקת רחל לבדיחה של דיין, באמצע סופקת כפיה

רות אנשי ביטחון, נראו משה דיין ואשתו בטוחים לגמרי, פיזרו חיובים לכל עבר ודיין תיבל את הרצאתו ב"חוכמות" רבות שזכו לגלי צחוק מקהל מאזיני ההרצאה שהיה מורכב כולו מאוהדי דיין.

בהנאה ולמטה מאזינה בכבוד ראש. המפגניים ניצבו בשערי האוניברסיטה וחילקו כרוזים בהם הסבירו את התנהגותם שבועיים לפני כן. למרות שהאוניברסיטה היתה מלאה ביום החמישי האחרון בעש-

(המשך מעמוד 9)

טיפשי, משום שבחור"ל הוא גורם נזק בלי יתואר, דווקא לאותו דימוי מפורסם ש-ממשלת ישראל כל-כך זקוקה לו, כביכול. דעו לכם שלא רק בחוגים אקדמאיים, אלא אפילו בקונגרס למדעים מדויקים, שנערך לפני כשבוע בהולנד ושבו השתתפתו, ר' אשר אורגן — לא פחות ולא יותר — עלידי מספר קונצרנים בינלאומיים ב"בעלות יהודית וכוסה על-ידי העיתונות המערב-אירופית, הוחלט כימעט פהאחד להסתייג מהמביצע נגד פרופסור שחק, ולחבוש שהמערכת הממלכתית הישראלית תסיר ידיה מעליו ושפעילותו בלינה לזכר יות-האדם תוכה לתמיכה רחבה לא רק בישראל אלא גם בחור"ל.

אילו היתה פועלת ההסברה הישראלית בחור"ל, היו יודעים ש"פרשת שחק" עושה שירות-דוב לאלה המתיימרים להגן על האינטרסים החינוכיים של ישראל.

ר"ר חגית פינק, מרצה לביוגרפיה, אוניברסיטת בון, גרמניה המערבית

מי ראה, מי שמע, מי מצא?

מכל הצדדים ניתנה ביקורת קטלנית על נאומי של יאסר עראפאת באו"ם — ביקור רת על משושי שאיש לא ראה בשלמותו, כי הכל — מקיר אל קיר — דאגו להעלים זאת.

הייתי בטוח שבהעולם הזה אקרא את הנוסח המלא והמדויק של הנאום הזה, ואוכל לשפוט באופן עצמאי, שפוי והגייוני — ללא תלות באנטאגוניזם השוביניסטי והצידקני שמסביב — אך לא מצאתי.

התוכלו לעזור לי וליעץ כיצד, והיכן, אשיג את הטקסט השלם של הנאום הזה?

שדום זמיר, אמירים

מדיניות של חפדייה

כעריישראל, הנני גדהם לקרוא ב"עיתונות ביטויים כגון "הצורך ביהוד ח"גליל".

האם צודק הדבר להשקיע סכומי-עתק בבניית ערים חדשות שנועדו עבור יהודים (בדרך-כלל עולים חדשים), בעוד שהערבים תושבי הגליל, החיים באותו איזור ברציפות זה מאות בשנים, סובלים עדיין מחוסר תשתית מודרנית ביישובי-הם?

בגליל קיימים יישובים ערביים הגדולים בהרבה מהקיבוצים ומכמה עיירות-פיתוח. מדוע לא להפוך אחד מהם לבירת-הגליל? מתי יבין כבר הרוב היהודי שלא ייתכן שיויון אמיתי בין אורחי הארץ כאשר קיימת מדיניות רשמית של העדפת הרוב על-פני המיעוט?

מוחמד סברי, עכו העתיקה

טעות לעולם צודקת

חרות תתבע בחידות חדשות

ידיעות אחרונות 27.12.74

רן ניסן, חיפה

מממ"ח למאג"ת

העולם הזה הרי ידוע מאז-ומתמיד ב"שיפורים, בקיצורים ובייעולים שהחדיר לשפה העברית המתפתחת. בהמשך לכך, ומאחר שמתחיל כבר לעייף לקרוא מאה פעמים בכל עיתון שמנהל-מחלקה X היה פה או שם, או שמנהל אגף XX מעל פה או הושעה שם, אני מציע שתקחו, לפי מיטב ה"מסורת, את היוזמה לידיים ותתחילו לקצר:

ממנהל-מחלקת-החינוך בעיריית תל-אביב — לממ"ח בעת"א, ממנהל-אגף-התקציבים במשרד-האוצר — למאג"ת ב"אוצר, וכו'.

אם אינכם מסכימים, תוכלו להמציא משהו אחר, ובלבד שתגאלו אותנו מן ההתשה הנוראית שגורמת לנו השפה ה"ביוקראטית המשתוללת.

גיל דגני, גבעתיים

אל תהיה תלוי בשכונ

"הוואנה" הסקה דירתית בחצי המחיר

היום כאשר החסכון הוא שקול רב - חשיבות, היום יותר מתמיד עליך לבחור בשיטת חימום חסכונית שתחמם את דירתך בלי תלות בשכנים או ועד הבית.

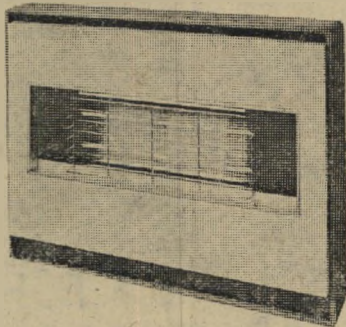
מערכת הסקה דירתית "הוואנה" מיועדת רק לחימום דירתך, באמצעות רדיאטורים ומספקת מים חמים לשמוש ביתי ביעילות ובחסכון תוך התאמה לצרכיך הספציפיים.

להתקנת מערכת "הוואנה" ניתן להפריד מערכת הסקה קיימת תוך שמוש בצנרת ובדיאטורים הקיימים.

שמוש ב"הוואנה" מבטיח חסכון של 25% בהוצאות אחזקה לעומת מערכת הסקה מרכזית משותפת.

אל תהיה תלוי בשכונ

חמם דירתך בזמן ובצורה הרצויה לך עם תנור אקלימט "הוואנה".

החברה המאוחדת לחימום בט"ח.

חיפה: שד' המגנים 39, טלפון: 3-4-532102.
תל אביב: כנר המדינה ה' באייר 6, טל: 7-263206.
ירושלים: רחוב יא' 3, טלפון: 223705.

אקלימט

לכבוד חברת "אקלימט" שד' המגנים 39, חיפה.

☐ נא שלח לי טלון הסבר מכורט. ☐ אני מזמין ביקור לא מחייב של נציגכם.

טלפון

כתובת

שם

חברת "שמגר" מודיעה

במביצע שנערך בין התאריכים 16.12.74—27.11.74, הציעה חברת שמגר לציבור הנהגים תוכנית משולבת עם מכלול שירותים במחירים מוזלים.

במיסגרת המביצע הצטרפו לחברת שמגר 21,823 נהגים. בסקר שנערך על-ידי החברה בין המנויים החדשים בארבע הערים הגדולות נתקבלו התוצאות הבאות:

43% מכלל המנויים החדשים הצטרפו לשמגר בשל מכלול השירותים אותם מספקת החברה, מלבד שירותי גרירה.
29% הצטרפו לשמגר היות ומחיר המנוי בשמגר זול ביחס לחברות המתחרות.

17% הצטרפו לשמגר היות ומאחרי החברה עומד איגוד המוסכים בישראל.
9% הצטרפו בהמלצת חברים, 2% הצטרפו באופן מקרי.
לשאלה אם ראו את פירסומי החברה בעיתונות היומית, ענו 89% בחיוב ו-11% בשלילה.

המנויים שראו את פירסומי החברה נתבקשו לכתוב איזו מודעה מבין כל המודעות זכורה להם ביותר.

71% הזכירו את המודעה "שרהאוצר מר רבינוביץ".

23% זכרו את המודעה "נהג, אל תהיה פייר".

6% לא זכרו את מודעות החברה.

חברת שמגר מאמינה כי תוכניתה החדשה מהווה בסיס מצויין להצטרפות מנויים רבים לשירותיה.

קרנית

המכון המשוכלל ביותר בארץ

לעדשות מגע

עדשות רכות וקשות

גורדון 31 ת"א

טלפון 238642

לא נותר עוד ספק: פועלי התחזוקה של אל"על נכנסו לתוך מלכודת. מלכודת שהוכנה מראש, בתיכנון מדויק, כמו מלכודת עכברים. למלכודת זו היו שדוש שיניים — החברה עצמה, הממשלה וההסתדרות — שנועדו לת"פוס את צווארו של העכבר ברג, שהתפתח להתקרב לגבינה. איזה עכבר? לבעלי המלכודת לא היה איכפת. כל עכבר שהיא.

המלכודת המשולשת

? פני שבועות אחדים ישבו כמה אנשים וקשרו ביניהם קשר. איני יודע מתי זה היה, ומי בדיוק היו המשתתפים. אבל ברור שבישיבה זו נתקבלה החלטה סודית, שאי אפשר היה להאמין בקיומה, לולא נתגשמה בינתיים במציאות:

זשתק את "אל"על."

קשה לדעת מה היו מניעי הקושרים. רק מי שיערוך חקירה מדויקת בסיפרי החברה, ביחסיה הפנימיים ובפסיכולוגיה של מנהליה, יוכל להבין מדוע ואיך גולדה מויזה זו.

האם נודע השיתוק לחפות על כישלון כלכלי, ולגרום להפסד ענק שישטש את המצב ששרר לפניו? האם החליט מי שהחליט כי עתה, עם התחלת העונה המתה, כשהתירות מתדרדרת, יש הודמנות טובה לשבור את עובדי אל"על, אחת ולתמיד? האם היו כוונות נסתרות יותר?

שעת-השיץ לביצוע התוכנית לא נקבעה מראש. אבל התפקידים חולקו. שרת-החברה, מוכ"ל ההסתדרות וסמנכ"ל אל"על קיבלו אסטרטגיה מפורטת, כדי שכל אחד יידע בדיוק מה עליו לעשות בהינתן האות. מאותו רגע החלה ההמתנה. המלכודת היתה מוכנה. היא עמדה להיסגר ברגע שבו ציבור כלשהו מבין עובדי החברה יעשה צעד בלתי זהיר.

בחוודש שעבר נקטו הטייסים בסנקציות. הם השביתו את החברה במשך שבת אחת, התכוננו להשביתה גם בשבת הבאה. הקושרים עמדו להפעיל את המלכודת. אין נושא טוב יותר לצייד-מכשפות מאשר הטייסים. משכורותיהם הן הגבוהות במדינה, וכל שאר העובדים מקנאים בהם, בעוד שהם עצמם מצפצפים על כל שאר העובדים. קל מאוד למקד נגדם את כל רגשי התיסכול, השינאה והקנאה של הציבור.

אולם הטייסים היו עכבר זהיר. היה להם חוש שישי. הם הריחו משהו. ברגע האחרון נרתעו וכיבדו את הסנקציות — לפני שהקושי-

האם איש זה

שווה לו מיליון ל"י

?

סמנכ"ל בני דוידאי

גייסה את השובתים לצבא. מקפריסין הועקו מפירי שביתה, חלאת האספסוף של הנמלים. קלגסי-מישטרה פוצו לאוניות, גירשו את השובתים מביתם הצף בנשק קר ובסילוני-מים. הפגנות ספונטניות דוכאו בכוח ברוטלי. בתי-המישפט גויסו כדי להעניש את השובתים ואוהדיהם. אמצעי-התקשורת הונזו בסיפורי-בידים על מחתרת קומר ניסית אפלה המנהלת את השביתה, בשליחות מעצמה וזה. תחת לחץ עצום זה התמוטטה השביתה. ראשיה הוכנסו לרשימה השחורה. הצברים האידיאליסטיים נטשו את האוניות. מעטים, כמו נימרוד אשל, עברו לחברות אחרות. הרוב התפורר ביבשה.

את מקומם באוניות תפסו אז, בצד פסו"ד ת הימאות הזרה, מפירי-שביתה מקומיים, בני-מצוקה מהשבונות, אנשים כפופי-רג ונכי נעים. העולם התחתון ניצל את ההזדמנות וחרר לצוותות. ההכרחה החלה פורחת ככד הנמלים תחת רגל ישראל, כמשך שנים התכניו שו אנשים להורות בפומבי שהם ימאים כציי הסוחר.

מאז עברו 22 שנים, והימאות הישראלית עדיין לא החלימה מן המכה ההיא. מה שנחרב, נהרס לצמיתות. במשך הזמן הצטרפו הרבה אנשים טובים לצי-הסוחר — אך גם היום אין להשוות את המצב לזה שהיה קיים בימי הראשית. אחוזי גבוה מן המשרתים באוניות הם זרים, בגלל המחסור בצעירים הנמשכים למקצוע. מדי פעם מתפוצצות שערוריות של ברחות. אף ימאי אחד אינו חושב שהוא שותף בחברה. המוראל לא חזר מעולם לקדמותו.

קל מאוד לשבור ביצה. אי אפשר להחזירה לקדמותה.

שינאתם של הימאים ואוהדיהם התמקדה, בימי השביתה הגדולה, במזכיר הברוטאלי של מועצת פועלי חיפה, יוסף אלמוגי, שהיה אז איש-האגרוף. של אבא חושי. מעטים מהם היו מסוגלים לאתר את האיש שעמד מאחורי כל המערכה, כי שמו לא נודע ברבים. זה היה בני דוידאי.

בן-ארי: „אילו ידע המנהיג..."

עכשיו חוזרת ההצגה על עצמה, כימעת בדיוק נמרץ. מאז נכנס דוידאי לתפקידו באל"על, באגף המיכ"ר צעים, השתררה אווירה עכורה בחברה. שבתות גדולות וקטנות רדפות זו את זו. הסיכסוכים פורצים עתים לבקרים. אין כימעת עובד בחברה שאינו שונא את ההנהלה. למרות המשכורות הגבוהות, יחסית, כולם ממורמרים ומתוסכלים.

בחברה נורמלית, כאשר משתרר מצב כזה, מסלקים את המנהיג האחראי. כאשר משתבשת

היציבה החלודה

האווירה ביחידה צבאית, מחליפים קודם כל את המפקד.

כאשר חדלו נמלי ישראל מלתפקד בגלל יחסי-העבודה שהשתררו בהם, הורחק חיים לסקוב הנוקשה והבלתי-מתפשר, ובא במקומו אלון שהוא פתוח יותר לבריות וקשוב יותר לרגשות עובדיו. הוא כבר חסך למדינה מיליונים בנקיטת-שביתות.

דוידאי נשאר במקומו, כאשר נהרסו יחסי-העבודה בחברת-התעופה יותר ויותר. עובדה זו כשלעצמה אומרת דרשני.

מה מקומו של מרדכי בן-ארי בתמונה זו?

מה חזקו באסון הפוקד את החברה?

יש הסבורים כי בן-ארי חף מכל פשע. הוא עוסק בעניינים המיסחריים, בכישורין בלתי-רגיל. את העניינים הפנימיים הוא משאיר לאחרים.

(מור) שאמונה כזאת קיימת בכל מישטר דיקטטורי. „אילו המנהיג ידע מה עושים אנשים..." „המנוולים מרמים את המנהיג — או הגנרל — או מוכ"ל המיסלגה..."

אחרים סבורים כי בן-ארי עצמו הוא ראש הקושרים, האיש שתיכנן את השבתת אל"על מראש, במשך זמן רב, וכל האחרים — החל בשר-התחבורה וכלה במוכ"ל ההסתדרות — רוקדים לפי חלילו האישי.

כך או כך — אין זה משנה. המוכ"ל אחי ראי לכל — אם בדרך המעשה, אם בדרך המחל. מועצת המנהלים היתה צריכה להסיק לגבי את המסקנות.

חנה-החתה.

מועצת המנהלים:

הבדיחה העופכת

כן, עצם הרעיון מצחיק. בכלל, קשה לדבר על „מועצת-המנהלים" של אל"על מבלי לחייך.

זוהי בדיחה. לא בדיחה טובה, אבל בדיחה. חברת אל"על שייכת לממשלה, לסוכנות, להסתדרות ולצי"ם. כולן שולחות נציגים למועצת-המנהלים של אל"על.

לכאורה, היו אלה צריכים לכוון את מעשי החברה ולדאוג לאינטרסים של שולחיהם. למעשה קורה ההיפך. (לדאורך כל הניתוח, אין לשכוח עובדה זו:

מיטב הנוער הישראלי, חניכי הפלוגה הימית של הפלמ"ח (פלי"ם) ותיקי ההעפלה וימאי עלייה ב', פורצי המצור הבריטי, חלוצי חיל-הים של צה"ל, נהרו אל ציה-הסוחר. הם חלמו שנים על היום הזה, וכאשר בא הם חשו את עצמם כשותפים וכבעלים במיפעל. הקפטן הצעיר של אקסדוס האגדתי, „אייק" אהרונוביץ, חיבר תזכיר בן עשרות עמודים. בו הציע תפיסה ישראלית מקורית של אוניית-סוחר — קיבוץ שט. חלומות נרקמו על הסיפון ובחדרי-המכונות. את הציבור הנלהג גברים וקופי-קומה ואידיאליסטיים, מסוגו של נימרוד אשל, קצין צעיר שהוא קרוב-מישפחה של חצי תריסר מראשי המדינה דאז.

אז התחיל דוידאי בפעולתו. תוך זמן קצר השתררה בחברה אווירה של חשדנות, מרי רות, תיסכול וזדון. החלומות התנפצו, ובמקומם באו האיומים. רוח גדולה דחפה את הספינה לעבר חשירתון.

מאת

אורי אבנרי

הכל היה מוכן לכך. ראשי חושיסטאן — אבא חושי ויוסף אלמוגי — היו מוכנים להנחית על ראש הימאים את מלוא עוצמת ההסתדרות. הממשלה היתה מוכנה לגייס את הימאים לצבא ולהביא מפירי-שביתה מחו"ל. המישיטרה היתה מוכנה לכבוש את האוניות ולדכא התנגדות בכוח הנשק.

ברגע הנכון באה ההתפוצצות. מנהיגי הימאים הכריזו על שביתה. הם היו בטוחים ששום דבר רע לא יוכל לקרות להם. מי יקום נגד ציבור מפואר כמו ימאי ישראל?

מי יילך לשבור נכס רבי-ערך כזה, אחד הנכסים האנושיים היקרים ביותר במדינה?

הם היו תמימים.

(היחיי שלא היה אז תמים היה יצחק שדה. השתתפות עם אלון-הפלמ"ח בוועד הציבורי שקם להגנת הימאים. שדה פעל ככל יכולתו. אך אחרי אחת הישיבות הסביר לי בפסימיות מפוכחת שראשי הימאים נהגו בחוסר-החוכמה. בהיכנסם למאבק צודק, אך בלתי-מוחשב וחסרי-סיכוי.)

ההסתדרות נתנה הכשר לשבירת השביתה. הממשלה

רים הספיקו להקפיץ את שיני המלכודת. ואז באו פועלי-התחזוקה.

היו להם כל מיני טענות. בלתי-חשובות כשלעצמן. החברה עשתה את הכל כדי לגרות אותם, לנצל את הרגשות-כוחם וביטחונם העצמי. צעד אחרי צעד נמשכו התחזוקנים אל המלכודת. הם הכריזו על סנקציות. כרגיל. הם גרמו לשיבושים. כרגיל. הם היו בטוחים. בתמימותם הם עילאית. שהעסק יסתיים תוך יומיים-שלושה, מפני שהחברה פשוט אינה יכולה לתפקד בילעדיהם. היה ברור להם שתושג פשרה. כרגיל, שהרי האלטרנטיבה היחידה היא השבתת החברה.

ואז, עוד לפני שהבינו מה קורה להם, ננעצו בהם שיני המלכודת המשולשת, כמו המלכודת של חייה רעה.

כדי להבין את מנגנון המלכודת הזאת, יש לנתח את שלושת מרכיביה, בזה אחר זה.

דוידאי: המומחה לחודבן

ראיש שניצח על המלאכה באל"על היה סגן המנהל הכללי, שלא הופיע כימעת לעיני הציבור. שמו בני דוידאי.

בסרטימתח, כאשר מחליט הסינדיקאט לחסל מישוה, הוא קורא למומחה ונותן לו „קונטרקט". במקום לסמוך על חובבים, העלולים לפספס, כדאי לשלם למיקצוען חסר-הרגשות, שהוא מנוסה במלאכה זו והמתניחס אליה. כאל כל מלאכה אחרת, גם שבירת-עובדים היא מיקצוע.

דוידאי הוא מומחה לשיבירת עובדים. כשהוא הורס ציבור, הציבור נשאר הרוס — גם אחרי דור שלם. אין אדם בארץ היכול להתי פאר בהישג דומה.

בראשית שנות ה-50, העמיד דוידאי את כישורנותו לרשות קורא הברית-הספנות הלאומית, צי"ם.

כדאי לנתח מה קרה אז — כי הדברים החלו חוזרים על עצמם בשבועיים האחרונים בדיוק מופלגות — כמו חלום-הזדהות החוזר שוב ושוב.

הימאות הישראלית היתה, באותם ימים, יצירת מפוארת.

היה ידוע יותר הסס שהם.

המטרה האמיתית לא היתה להשיג הסדר או שלום פנימי - אלא לשבור את כל ציבורי העובדים בחברה

בשנתיים או בכוח פסי, כדי להשתמש בו לשבירת שביתות. בשבועיים האחרונים נהגה ההסתדרות כאגודה צהובה. ההסתדרות היא חלק מן המעבד. היא מחזיקה בחלק ניכר ממניות אל-על. כל דרישה של עובדי אל-על מן המעבד מכונה, על כן, גם נגד ההסתדרות. הנציגים המעופפים של ההסתדרות במועצת-המנהלים שותפים לאחירות על הנעשה בחברה.

תפקיד צמרת ההסתדרות, כתוכנית-המדיניות של בני-ארי ודוידאי, היה להפעיל לחץ פסיכולוגי על העובדים, לשבור את המורא של העובדים, להוכיח להם שהם נותרו, לא כל גי' בוי שהוא - וכך להביא לכניעתם המוחית לטת לא רק של פועלי-התחזוקה, אלא של כל העובדים בחברה לעתיד-יבוא.

ההסתדרות: פיאודל מרוגז

כדי לבצע זאת, נאחזו ראשי-ההסתדרות במיליטריזם אחת: "מרות". פועלי-התחזוקה סירבו לקבל את "מרות ההסתדרות". לכן "הסירה ההסתדרות את התגנה" מעליהם. המושג "מרות", בהקשר זה, הוא מבעית. במישור פיאודלי יש "מרות" - שד המלך על הדוכס, הדוכס על האביר, האביר על הצימית. איזו "מרות" יש באגודה של עובדים, שבה בזים שווים לכזים? איזו "מרות" יש לעסקנים המיקצועיים, השולטים בהסתדרות, על העובדים המקיימים אותם במסירותם, ה"מנוכים משכר-עמדם"? דמי יש "מרות" על מי - לעסקן על החבר, או לחבר על העסקן?

כל תפקידה של ההסתדרות כאיגוד מיקצועי הוא להגן על כל ציבור-עובדים. כשהיא עושה את ההיפך, היא מועלת בתפקידה. היא דומה לשומרי-חוק הפורץ קופות. יכולה ההסתדרות, אחרי שגיבשה מדיניות ברוב-דיעות, לשכנע קבוצת-עובדים החושבת אחרת, להידבר עימה, להסביר לה את מדיניות הצמרת. אך העובדים עצמם הם ריבוניים - והם צריכים להחליט על דרכם.

אחרת אין ההסתדרות איגוד מיקצועי של עובדים, אלא מישטרה מטעם המעביד והממשלה. חופש העובדים במאבק מיקצועי אינו ערך סוציאליסטי בלבד (אין הוא קיים בשום מישור קומוניסטי, דווקא, כשם שלא היה קיים בשום מישור פאשיסטי). זהו קודם כל ערך ליברלי ודמוקרטי. המישורים הקאפיטליסטיים המתקדמים בעולם קיבלו אותו זמן - לא רק מפני שהוכח שבסופו של דבר זה מועיל למשק, אלא גם מפני שזהו עמוד-תווך של מישור דמוקרטי וליברלי.

בשבועיים האחרונים הוכיחה ההסתדרות שוב שהיא רחוקה מאוד מכל, וכי היא דומה יותר לאגודה מיקצועית בוזשכיות, הפועלת מטעם הממשלה והמעביד הציבורי.

היא החליטה, להסיר את ההגנה המיקצועית מעובדי התחזוקה - החלטה הפגנתית שנועדה להכשיר את הקרקע להבאת מפירי-שביתה, ולכלל המעשים הקיצוניים שהיו באמתחתו של בני-ארי.

יצחק שדה התהפך בוודאי בקברו, כאשר הרימה סיעת מפ"ם בועדה-הפועל את ידה למען החלטה מחפירה זו.

הליכוד נמנע, לכאורה, מהצבעה - אבל רק כדי להציע פיתרון גרוע עוד יותר: בורות-חובה, תרופת-הפלא של מוסוליני, פראנקו והקולונלים זיווניים. ל"ע הצטרפו להצעה זו בהתלהבות.

רק הסיעות הקטנות הצביעו בעד הידברות עם העובדים, ובירור חברי של הבעיות. הצעת סיעת מרי להזמין לוועדה-הפועל את פועלי-התחזוקה ולשמוע מה בניהם, נדחתה ברוב גדול.

מעל ואחח לשולחן

משך השבוע האחרון התבררה התמונה יותר ויותר. בעוד שחבריי-כנסת הופיעו על המסך והשמיעו דברים שהעידו שוב כי אין להם מושג על מה הם שחים, פעלו בני-ארי וחבריו על פי התוכנית. כאשר פועלי התחזוקה הודיעו שהם מוכנים לוותר, ולקבל את הדין, לא ניתן להם הדבר. ההשבתה נמשכה עוד כמה ימים, במחיר של 2 מיליון ל"י ליום. כשהחברה מסרבת לקיים מגעים, היא סירבה אפילו לאפשר לפועלי-התחזוקה לסלל במטוסים המקורקים - דבר אלמנטרי בכל שביתה - ובכך סיכנה את ציוד המיליונים של התעופה הישראלית. כי בני-ארי לא רצה הסדר אי פשרה. הוא רצה שפועלי-התחזוקה יישבירו בגלוי וזעזעו כל, כדי שהדבר יחרס את המורא של כל עובדי-החברה, מהמיימים ועד לפועלי-הניקיון.

הדאגה היתה מטרד זה, כשנסתיימה ההשבתה השבוע? נאם כי מטרות המבצע לא חושנו במבט? אן. החברה נאלצה להפסיק את חשבתה קודם שהשיגה את השבירה הסופית של כל ועדי העובדים. מדוע?

יתכן שהתנהלה החלה חוששת מראשיתה של ריאקציה ציבורית, בייחוד אצל כמה מציבורי-העובדים שמחוץ לאל-על. כמו הימאים הדירוגיים. זה יכול היה להפוך לכדור-שלג. יתכן שנוצרו לחצים נגדיים בצמרת השילטון על כל פנים. ניתן לפועלי-התחזוקה להכות על חטא ולחזור לעבודה.

רק קומץ אנשים יודע מה חוסם למעשה מתחת לשולחן.

למישרד-האוצר שלושה נציגים במועצת-המנהלים. דן הלפרין, עוזר שר-האוצר, קובע שבדק ומצא שלפחות נציג אחד מבין השלושה נוכח תמיד בשיבות. תפוסה של 33% אינה מעידה על התעניינות רבה.

אחד מהשלושה הוא מנכ"ל האוצר, אברהם אגמון. מובן שאינו יכול להשתתף לעיתים קרובות במועצה מפני שהוא עסוק מאוד. הוא טס ברחבי העולם, כאשר אפילו אנשי-האוצר יודעים על מעשיו רק בחלק מימי שהותו בחו"ל.

כאשר הוא בא ארצה הוא עסוק בהופעות בכלי-התקשורת, כדי להסביר לציבור מדוע צריכים להדק את החגורה.

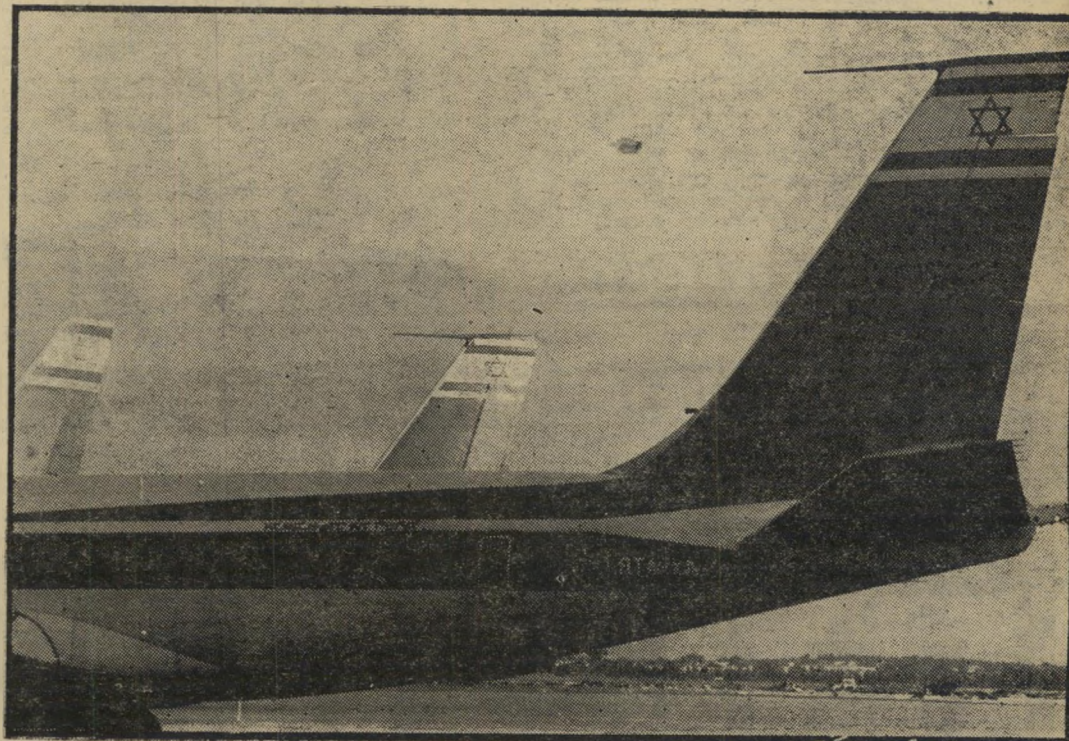
אפשר היה להמשיך בתיאור מעשיהם ומסעותיהם של חברי מועצת המנהלים - אך הדבר עובר את גבולות הרכילות. די בתיאור קצר זה כדי להבין מדוע הפכה מועצת-המנהלים של אל-על לבדיחה מעופפת.

בני-ארי עושה בא-על כבתוך שלו. כאשר החליט

(המשך מעמוד 13)
גם הממשלה וגם ההסתדרות אינן פועלות כפרשה זו כהתאם לתפקידיהן הממלכתיים והסוציאליים, אלא כחלק מן החברה, כמ"ע ביה, כמחלקות-מישנה של הנהלת "אלי-על". הן מהוות הטיבות באגדת בני-ארי.

אין בכל רחבי המערך הציבורי תפקיד מבוקש יותר מאשר זה של חבר מועצת-המנהלים של אל-על. אפילו מיכאל צור הגדול, שגילגל מיליונים סביב כדור-הארץ, דאג לקבל כרטיס-חבר באגודה זו. רק גדולי הפרוטקצור נרים של המימסד וזכים בפרס זה. מדוע?

בגלל סיבה אחת ופשוטה: חברי מועצת המנהלים של "אלי-על" יכולים לזנוח, ככל עת, לזי מקום. כרטיס-החבר הוא כרטיס-טיפסה פתוח. אם כרטיס כזה בכיס, אתה פשוט עוזר לכל מטוס, בכך עת הנראית לך, יושב במח"קקה הראשונה, טס לכיוון המתחשק לך.

הצי והדומם: המטוסים המקורקים לא לדבר, לא לטפל

להשביט את החברה, יכול היה לתכנן את המהלכים בשקט, כמפקד השולט בגייסות. העיתונות בכיסו (כרטיסי-יחסים). ראשי המיפלגות בכיסו. ובעיקר: הממשלה וההסתדרות, שני שותפיו העיקריים, בכיסו.

יעקובי: פרס במהדורת-כיס

על תפקידו של שר-התחבורה בפרשה זו אין צורך להרבות דברים.

יש אימרים כי שימיעון פרס הוא מהדורה גרועה יותר של משה דיין. אין ספק שגד יעקובי הוא מהדורה גרועה יותר של פרס.

שיטת פרס, שהגיעה לידי שיא חדש במהדורת יעקובי, היא: לדבר הרבה, תמיד בסיגנון פסבדו-אינטלקטואלי אך חסרת-תוכן, ולא לעשות דבר. כל עוד מדברים, אין ציבור שם לב לחוסר-המצב.

אין שעה שבה אין בפי יעקובי שלל של תיאוריות ציבוריות, העושות רושם כביר, אולם כשר-התחבורה (ולפני כן כסגן-שר) הוא כישלון טוטאלי. אין הוא מסוגל לבצע את הפתרונות המעשיים הפשוטים ביותר לבעיות החופות. אבל יש לו פיתרון כולל: לסגור.

כמו בפארודיה על תוכנית-הפארודיה ניקויראש, מציע יעקובי: "לסגור את הכל". התחבורה אינה דופקת? לסגור אותה! יום בשבוע, יומיים בשבוע, במרכזי הערים, לא חשוב היכן ומתי - **תעקור לסגור.**

לעצור את התנועה, לייבש את הימאות, לקרקע את התעופה.

לכן, כאשר באו אליו אנשי אל-על ובפיהם הרעיון "לסגור את החברה" - החלתי יעקובי מייד. זה התאים בדיוק לסיגנונו. זה איפשר לו להופיע בטלוויזיה כגבר, לדבר אל פועלי-התחזוקה כפי שימיעון פרס מדבר אל הלבבות. להגיש אולטימטומים, ובכלל להיראות כמנהיג קשוח, החלט, היודע מה הוא עושה.

עם יעקובי לא היו לבני-ארי בעיות. הוא היה נושא-ימים נאמן בכל ימי חשבתה. הרבה יותר חמור היה התפקיד שמילאה בפרשה זו צמרת ההסתדרות.

בארצות-הברית מקובל המושג "אגודה מיקצועית צהובה" - אירגון-פועלים שעליו השתלטו המעבידים,

מה עשו חברי מועצת-המנהלים בכל אותן שנים, בהן הלכו ונערכו יחסי-העבודה בחברה, עד כי חסכו למיטען חבלה ענקי שהמתין רק להפעלת תנפץ?

בשנת 1967, בתקופת כהונתו כשר-התחבורה, דאג משה כרמל למנות את עצמו כיושב-ראש מועצת-המנהלים. בינתיים התחלפו שרי-התחבורה כמה פעמים - עזר וייצמן, שימיעון פרס, אהרון יריב (במשך כמה שבועות אומללים) וגד יעקובי - כשהרע מפנה את מקומו לגרוע יותר. אבל משה כרמל נשאר בתפקיד היו"ר.

לפני ארבעה שבועות הוא חזר ארצה מטויל ממושך במיזרח הרחוק ובארצות-הברית. קודם לכן, ב-25 בספטמבר, נסע לחודש ימים לטוקיו ולבנגקוק. לאורך השנה הוא שוהה במשך כ-30% מזמנו בחו"ל. אילו היה חייב להוציא את מחיר הטיולים מכיסו הפרטי, היה הדבר עולה לו כחמישים אלף ל"י לפחות. כדי להרוויח סכום כזה נטו, היה צריך לקבל שכר-ברוטו של מאות אלפי לירות. (בחברה מתלוצצים שמשה כרמל צריך לטוס הרבה, כדי ללמוד את ענייני התעופה. כי כרמל, קיבוצניק לשעבר, חקלאי ועורך עיתון מיפלגתי, לא למד ענייני תעופה). עקב מסעותיו התכופים, נעדר כרמל לעיתים קרובות מיישוב מועצת-המנהלים של החברה.

בהעדרו מן הארץ, קורה דבר מוזר: דעיי תים קרובות ממלא המנכ"ל את מקום היו"ר. כלומר, האיש שהמועצה נועדה לפקח עליו, מנהל את המועצה. לדברי כרמל עצמו, מדווח לו בני-ארי טלפונים על אשר הוחלט במועצת-המנהלים. יתכן שכרמל ממלא את תפקידו בטלפאטית.

למעשה אין זה משנה דבר, כי ממילא אין המועצה מסוגלת לפקח על איש, ולא כל שכן על בני-ארי, האיש הדומיננטי בכל רזוי החבר. רח. מועצת-המנהלים היא חותמת-גומי בידיו.

לא רק משה כרמל מרבה להתעופף. כך עושים גם רוב עמיתיו במועצה. איך אפשר לעמוד בפיתוי? מדוע לוותר על טיסה נהדרת למען ישיבה משעממת של מועצת-המנהלים, שכל מטרותה היא לומר למור אמן? משה ריבלין, מנכ"ל הסוכנות היהודית, מייצג את הסוכנות בהנהלה. ריבלין, השוהה בחו"ל במשך מחצית ימי השנה, מחמיץ ישיבות רבות של המועצה.

במדינה

העם

סופו של יום כיפור

צמרת המדינה קברה את "אוירת יום הכיפורים" כנשיא-פאר ראותני

מלון הילטון, שנפתח בליל הסילוסטר בירושלים, הוא סמל למעלה מאלף הנכבדים, שנהרו אל גשף הפתיחה המפואר, היו מודעים לכך, רבים מאנשי-הציבור המומנים נמנעו מלהופיע, בהעדיפם שלא להיראות בפומבי בגשף ראותני המסמל את השיבה אל אוירת היראות שמלפני מלחמת יום-הכיפורים. האלף שהופיעו החליטו, לעומת זאת, כי הגיע הזמן לסיום אופנת-הצנע שפשטה בשנת 1974.

עמדה כולה בסימן התוצאות של מלחמת יום-הכיפורים, פתיחת הילטון ירר שלים מסמלת את סיומו הרשמי של יום הכיפורים.

מועתה מותר. מותר שוב לערוך מסיבות בר-מצוות במלונות-פאר, בהשתתפות אלפי מוזמנים.

מותר שוב להיראות בגשפיות-מותרות, בי חברת שרים וחבריי-כנסת, ואולי גם בחברת אלופים.

בקיצור — לעשירים, הממשיכים להתיר עשר, מותר שוב להפגין את עושרם, ה-

"הילטון" ירושלים
הכל חזר לקדמותו

מורכב בעיקרו מהכנסות ששחררו מפסי ההכנסה, בחסותו האדיבה של השילטון. כאשר נשפכו במסיבת-הילטון המשקאות תוצרת-חוץ כדי המלך, היהלומים נצלו, שמלות-הערב והפרוות ניקרו את העין, וי-חשיה העליו של צמרת המדינה קלח בי אלומים רחבי-ידיים של המלון היפהפה — כאילו נמחקה מלוח המדינה תקופה של שנה, חודשים 26 יום — התקופה של מלחמת יום-הכיפורים וספיחיה.

כאילו כאישור לכך, עמד בשבוע שעבר להתפרסם גם הדו"ח המסכם של ועדת-אגרנט, שנועד לקבור סופית את מחר רלי המלחמה. רק הודות למאבקי העקשני של שמואל ("גורודיש") גונן נדחה פירסום זה — והוא עלול לקלל לשעה קלה את שימחת-החוגגים של התקופה החדשה.

מיפלגות

לשוונה של השולמית

שולמית אזוני: "מצחיק!"

רובינשטיין: "רכילות מרושעת!"

ההשמצות מתחילות עוד לפני האיחוד

לשולמית אזוני היתה תמיד דיעה טור

בה על עצמה ("אני מאד מוכשרת") ובי

אופן מקביל דיעה לא כל-כך טובה על

אחרים. איך, אכן, תתאחד עם אחרים?

השבוע, בהתקרב מועד האיחוד של

תנועתה ("ר"צ") עם תנועתו של אמנון רוי

(המשך בעמוד 17)

גולדנברג

שפירא

דומברג

רוטשילד

הזה עם אריה רוזן, שסיפר לו על חקירתו עליידי זיגל, לדבריו, הוא לא ידע כלל על ואדוק, וכל עניין החברות הוואדוציות נודע לו רק מן העיתונות. רוזן הכחיש את האמור בשמו בדו"ח כאילו החתים את צור וקשתי על מיסמכי פתיחת חשבונות בשווייץ, לדבריו, אין הוא יודע מה רשמה ועדת-החקירה של צ"ס, והוא לא אישר כלום ממה שפורסם בשמו. הוא קיבל מצור וקשתי הוראות להכניס לחשבון מ"צ 488 כספים מן העמלות של צ"ס, ועשה זאת. רוזן טוען, כי חשב שזה היה חשבון של צ"ס באופן רישמי. הוא נתן לזיגל את כל המיסמכים, המוכחים כי הוא פעל בתוסילב לסי הוראות מנהלי צ"ס בארץ. הוא גם אמר לזיגל, כי לא ידע דבר על חשבונות פרטיים של מישוה בשווייץ. לדבריו, היה זיגל שבערצון ביותר.

לאן נעלמו

404 אלף

י תכן כי כך, אולם ודאי שזיגל יהיה שבערצון כאשר יקרא את הדברים הבאים, שיפתרו עבורו את התעלומה הגדולה שמיסטרט ישראל וראש החברה לישראל לא הצליחו לפתור: להיכן נעלמו 404 אלף דולר מכספי החברה לישראל?

העולם הזה פותר את התעלומה שחוקרי "החברה

לישראל" והמישטרה לא הצליחו לפענחה:

לאן נעלם הקומיסיון?

קובע צוות החוקרים של החברה לישראל שנוהל עליידי ע"ד ג'ורג' שפירא מארצות-הברית ואמנון גולדנברג מישראל: "במהלך החקירה שלנו התגלה סכום של 404 אלף דולר, שניתן בהתאם לכמה עדויות, כקומיסיון. סכום זה אינו מופיע בסיפרי החברה, אם כי יש התייחסות אליו מבלי לציין כי אין פירוט למהותו בהערות למאון החברה לשנת 1971. יש לקחת לתשומת לב, כי המנהל-הכללי הקודם (מיכאל צור), שהיה פעיל ביותר ביצירת ההשקעה של הקבוצה הגרמנית, סירב לדבר על נושא זה עם ועדת החקירה."

404 אלף דולר אלו היו בשנת 1971 — בה שולמו כקומיסיון — כמיליון וחצי לירות. היכן הם נעלמו?

ההסבר שהגעתי אליו בחקירות בגרמניה ושווייץ, העלה כי הוא שולם לשורה שלמה של אנשים, גם ישראלים, כפיצוי על ידי הקבוצה הגרמנית. מסתבר כי הקבוצה הגרמנית התכוונה, בשנת 1971, להשקיע כספים בכמה פרויקטים בישראל ואירופה. עם חלק היא חתמה על הסכמי השקעה. לפתע עלה עניין ההשקעה בחברה לישראל, שחייב גיוס כל המשאבים הכספיים לשם כך, וביטול כל ההסכמים שנחתמו, כאשר מבטלים הסכמים, יש לשלם פיצויים. הסכום בן 404 אלף דולר מייצג תשלומים שי שולמו לגורמים שונים בישראל ובחו"ל כדי שיסכימו לביטול ההסכמים עם הקבוצה הגרמנית. אולם כדי להבטיח כי התשי לומים יהיו נטו, ללא תשלום מיסים עליהם, הם נעשו באמצעות חברת-נאמנות שווייצית שהעבירה את התשלומים למי שהגיע לו. ראשי הקבוצה הגרמנית טוענים, כי למעשה לא בא הכסף מן החברה לישראל, למרות שבסיפרי החברה הוא רשום כהוצאה. הם מצביעים על כך כי באותו יום נירשם סכום זהה כהכנסה.

עבירה

על החוק

מ קור ההכנסה הוא בגרמניה. בתחילה התכוונה החברה לישראל להשתמש בכספי הקבוצה הגרמנית להשקעה בי חברת צ"ס, הכינה סכום כסף נכבד לרישום שיעבודים על אר ניות צ"ס בגרמניה. לאחר-מכן אסר מישור-התחבורה הגרמני על הקבוצה הגרמנית להשקיע בצ"ס, והכסף ששוויין לרישום משכנתאות ונוכה מראש מכספי הגרמנים שהועברו לישראל. השתחרר, כסף זה שימש לתשלום הפיצויים באמצעות החברה בשווייץ, כאשר הוא הוכנס לסיפרי החברה לישראל עליידי הגר מנים והוצא ממנה עליידי צור לצרכי ההעברה לשווייץ. ברור כי אם ישראלים קיבלו כספים בצורה כזו, זוהי עבירה על החוק בדיוק כמו הכספים שצור החזיק בשווייץ מכספי צ"ס, והעבירם לכל מיני גורמים. עתה יכולה מישטרת ישראל לחקור את מיכאל צור גם בנושא זה, ולברר למי שולמו הכספים באמצעות החברה השווייצית.

ב קומה ה-31 של מידג'שלום בתל-אביב, חמש קומות מר תחת למישרדי החברה לישראל, קבע מיכאל צור את מטהו הזמני. בקומה זו נמצאים מישרדיו של איל-הכספים שאול איי-זנברג, מבעלי-המניות הגדולים של החברה לישראל, שיחד עם הקבוצה הגרמנית בראשות יוסף דומברג וזורנץ צדרבאום, מהווה את מוקד ההתנגדות לברון אדמונד דה-רוטשילד, יושב-ראש מועצת-המנהלים של החברה לישראל.

ולא סתם הלך צור אצל אייזנברג. כמו החברה לישראל, כך גם אייזנברג, הוא העתיק את עסקיו לישראל רק לאחר שהכנסת קבעה חוק מיוחד, שנתפר לפי מידותיו, והמעניק פטור ממסי הכנסה לחברות מיסתר רבי-לאומיות שמרכזן בישראל, ועיסקתן מחוצה לה. במקרה עשה אייזנברג בעבר כמה עסקים טובים עם צ"ס, שמיכאל צור היה מנהלה. אחד הבולטים בהם היה הובלת נחושת מצילי ליפאן באניות צ"ס. אייזנברג הוא גם הבסיס הכלכלי לקו המכולות של צ"ס מיפאן לארצות-הברית.

מן המישרדים שבקומה ה-31 נשלחות התנחיות למוקד הפעיר לות השונים, במיסגרת המיתקפה הכללית הגדולה המכוונת להי-ביא להתרעה ביום חשישי השבוע, ב-10 בחודש זה.

במועד זה יתכנסו בפרס חברי מועצת-המנהלים של החברה לישראל, כאשר על סדר-היום הצעה להצטרפות איגוד הנושים של הבנק הבינלאומי לאשראי של טיבור רוזנבאום. אם יסרב

העולם הזה פותר את התעלומה שחוקרי "החברה

לישראל" והמישטרה לא הצליחו לפענחה:

לאן נעלם הקומיסיון?

הברון רוטשילד להצעה, מטעמי יוקרה, לאחר שהגיש תביעות פליליות נגד צור ורוזנבאום, יציעו לו כי החברה לישראל תמכור את חובותיה (8.5 מיליון דולר) לאייזנברג, המוכן לקנותם ב-2 מיליון דולר לערך. עליידי כך ניתן יהיה להקים איגוד נושים, ולאפשר את הצלת הבנק של רוזנבאום ללא רוזנבאום עצמו.

יחסי-כוחות

אמיתיים

אם יסרב הכרון גם לזאת, לא יהיה מנוס מהתמודדות בין שני המחנות. הגרמנים ואייזנברג, שלהם 5 מתוך 14 קולות במועצת-המנהלים, יתבעו אסיפה כללית של בעלי-המניות, לבחיר רת מועצת-מנהלים חדשה. במועצה החדשה יהיו נציגים לפי יח-סי-כוחות האמיתיים של בעלי המניות, ואז יגדל כוחם של הגר מנים ותומכיהם לאי-רשיעור. לדוגמה, כיום יש לסר ויגמונד ררי בורג נציג במועצת-המנהלים, ולאיל-הכספים אחרון רובינשטיין אין נציג. ורבורג השקיע 100 אלף דולר, ורובינשטיין — 1.5 מיליון דולר.

בעוד בעלי המניות בחברה לישראל נערכים לקראת ההת-מודדות של הישיבה בפרס, ממיסכה מישטרת ישראל בחקירות מרתוניות סביב כדור הארץ בנושאי החברה לישראל. חקירות אלו בהכרח מתעכבות בגלל הדיווחים הסותרים המתפרסמים עליידי המעורבים בפרשה. כך, למשל, מכריו הדיווחשבון שפירסמה החברה לישראל, כי איש מחברי מועצת-המנהלים לא ידע על העברות או הפקדות כספים-סיבוביים בחברות ואודוציות. ואילו הדיווחשבון של צ"ס, שפורסם ששה שבועות קודם-לכן, קובע במפורש כי נושא הכספים הסיבוביים אושר במועצת-המנהלים של החברה לישראל. קיים אפילו פרוטוקול משנת 1971, ובו ויכוח בין מנכ"ל בנק לאומי ארנסט יפת למיכאל צור על שיעור הביטח-חונות, שתקבל חברת לוכסאיווסט של בנק לאומי כנגד הפקדת כספים בחברות הוואדוציות עבור הקבוצה הגרמנית. לצורך הי מימון הסיבובי.

סג'ניצב בנימין זיגל, יצא להקיף את העולם, כדי לגלות הוכחות לפירסומים הרשמיים של דו"ח צ"ס. בבריטניה הוא חקר את מנהל סניף צ"ס שם, אריה רוזן. בדו"ח צ"ס סופר בהרחבה כיצד פתח רוזן בשווייץ בבנק של רוזנבאום חשבון ממוספר בשם מ"צ-488, על שם מנכ"ל צ"ס לשעבר משה קשתי ו"ל, ועל שם מיכאל צור, וכי לחשבון זה העביר פעמים אחדות עמלות שקיבלה צ"ס באנגליה ממכירת אוניותיה. מסתבר כי כספים אלה הוצאו מן החשבון הסודי למטרות פרטיות של צור וקשתי, וכי צ"ס בארץ לא ידעה כלל על החש-בון והכספים שהוזרמו אליו. עוד התגלה, כי לצור ולקשתי יש חשבונות סודיים בשווייץ, שבהם הם מחזיקים כספים. בהיותו בבריטניה שוחח כתב העולם

בחורף רבלון חושפת תכשירי טיפוח לגוף ולשיער

הקרה, הרוח, ההסקה והלבוש החם – משדכים את עור הגוף והשיער

תחליבים להריויה, להחלקה ולעידון עור הגוף

- * שוב לרשותך! "לח-לך" – תחליב מיוחד לעור יבש, מחוספס, מבוקע וכאוב. "לח-לך" מרווח, מרגיע, מחליק מרכז ומגן על העור.
- * "אינטימיטי" – תחליב לחות מבוסס בניחוח אינטימי-אקסוטי. מרווח ומעדן את הגוף, מכך רגל ועד ראש.
- * "אקואמריין" – תחליב-מבוסס בניחוח נעים וקל. מרווח את העור בלחות ומעניק הרגשה רעננה לכל הגוף.

דיאודורנטים לריענון ולניטרול זיעת הגוף

- * חדש! דיאודורנט בתמיסה מרוכזת – לאשה – "HI & DRY GENTLE LOTION DEODORANT" – נזול-דיאודורנטי מרענן ומוושת את כמות הזיעה. חסכוני – לשימוש ע"י טיפוס קל מהמיכל הפלסטי.
- * דיאודורנט עם ראש-הבדולה – לאשה – "HI & DRY ROLL ON DEODORANT" – תמיסה דיאודורנטית המווסתת את כמות הזיעה. במיכל עם ראש-בדולה. נוח לשימוש תחת בית-השחי.
- * דיאודורנט ב"ספריי" – לכל המשפחה – "HI & DRY SPRAY DEODORANT" – תרסיס-דיאודורנטי במיכל משפחתי. מבטיח כסוי מלא לאיזור בית-השחי ללא-מגע עם העור.
- * דיאודורנט נוזלי מבוסס – לנערה – "AQUAMARINE LOTION DEODORANT" – נזול-דיאודורנטי מבוסס בניחוח ה"אקואמריין". לזילוף תחת בית-השחי ובאיזורים הנוטים להזעת-יתר.
- * דיאודורנט עם ראש-בדולה – לגבר – "THAT MAN ROLL ON DEODORANT" – תמיסה דיאודורנטית מבשמת, מרעננת ומוושת את כמות הזיעה. לשימוש האישי של הגבר הפעיל.
- * דיאודורנט ב"ספריי" לגבר – "PUB EAU DE COLOGNE SPRAY DEODORANT" – תרסיס-דיאודורנטי לגבר הנמרץ. מרענן ומבשם בניחוח ה"פאב". מבטיח כסוי-מלא ללא-מגע עם העור.

תכשירי "פלס" לחפיפה, לייצוב ולהבראת השיער

- * לרשותך גם באריות ענק חסכוניות! לחפיפה ולטיפול – שמפו מרוכז עם שני מחדשי-השיער "פרוטאין" ו"באלום". מחזק את שורשי-השיער, מחדש את רענונות ומחיה את זוהר הטבעי. בשני הרכבים: לשיער רגיל עד יבש, ולשיער שמן.
- * לרשותך גם באריות ענק חסכוניות! לייצוב מהיר – מעצב-השיער עם שני מחדשי-השיער "פרוטאין" ו"באלום". מחדש קצוות מפוצלים ומחיה שיער שעבר צביעה או הבהרה. מחליק שיער קשה ומקורזל. בשני הרכבים: לשיער רגיל, ולשיער שדוף ובעייתי.
- * להזנת השיער – תכשיר פרוטאני להזנת השיער, בשפופרת. אידיאלי לשיער שבירי ויבש. לשימוש כקרם-טיפולי, כקרם-שטיפה, או כמייצב-שיער – לנברים ולנשים.

תכשירים לסילוק קשקשיהשיער

(במיוחד בעונת החורף!)

- * שמפו-טיפולי – "ZP 11 TREATMENT SHAMPOO" – שמפו-תחליבי מרוכז, בבקבוק או בשפופרת, שהוכיח את יעילותו בהדברת נגעי-הקשקשת, אצל נשים וגברים מכל הגילים. להשיג גם באריות ענק חסכוניות.
- * קרם-טיפולי תקופתי – "ZP 11 CREAM HAIR DRESSING" – קרם-שיער בשפופרת – אל-שמנוני, קל לשימוש ומסייע לתסרוקת נאה – תוך כדי פעולת סילוק הקשקשים.
- * מייצב-טיפולי יום-יומי – "ZP 11 LIQUID HAIR DRESSING" – מייצב-שיער בבקבוק – בעל פעולה כפולה: חיזוק-השיער והחזקת-התסרוקת. נועד לשימוש יום-יומי בעת התסרוקת, תוך כדי הדברת נגעי הקשקשת.

אנו מזמינים אותך – ללא-תשלום – לצוות לימוד אשר בו תנתן חדרה אישית כיצד לספל בעור ולטפח את יופיך – במינך. ההרצאות תמשכנה 3 שעות ותתקיימנה ב"בית רבלון" תל-אביב, רח' חובי ציון 65 – בימי ראשון ושלישי מ-3.00 עד 6.00 אחה"צ ובימי שני מ-9.00 עד 12.00 בצהריים.

REVLON

(המשך מעמוד 15)

בינשטיין ("שינוי"), מסתבר כי האיחוד המיוחל לא שינה את דיעותיה וסיגנונה. גם על שותפות החדשים אין לה דיעה טובה כל-כך.

שודמית-אמנון 1:40: קבוצת הפור-פסורים המרוכזת סביב הפרופסור רובינשטיין מתייחסת אל אלוגי וחבריה ב"זלזול אינטלקטואלי ניכר.

האיחוד נראה לה אידיאלי בגלל סיבה פשוטה: ר"צ קיבלה הרבה קולות. אך אין בה שום כוחות אינטלקטואליים, ואין בה אדם בולט מלבד אלוגי. "שינוי", לעומת זאת, לא עמדה מעולם במבחן של בחירות, וגם אין לה חשק להתנסות בכך לבדה. מאחר שאינה בטוחה שיש לה קולות, מכאן: קולות בלי מנהיגים יתאחדו עם קבוצת-מנהיגים בלי קולות. השבוע נסתבר כי חלומות אלה רחוקים.

שודמית-אמנון (עם בעלה) שותפים או גברים לבאנטיניס

קים מאד מתפסתה של אלוגי. בראיון עם יאיר קוטלר בהארץ, הסבירה בפה מלא כיצד רואה היא את יחסיה-הכוחות בין שני הגופים:

● "לר"צ לבדה יש בבחירות הבאות, בוודאות מוחלטת" חמישה מנדטים. ● "מישאלים מראים כי, שינוי" היה מקבל בקלפי 0.2%, אולי קצת יותר, כלומר מ"פחות ממנדט".

פירוש הדבר: לדעת אלוגי, יחסי-הכוחות הנוכחיים בין שתי התנועות הם 1:40 לרעת אמנון רובינשטיין.

התגובה על הדברים היתה, כנראה, נ"ר גות. כי כבר ביום א' פירסמה אלוגי, "תי-קון": "ח"כ שולמית אלוגי מבקשת לתקן מישפט שאמרה בראיון עם יאיר קוטלר... צ"ל: מישאלים מראים כי, שינוי" היה מקבל בקלפי 1.2%, ולא 0.2% כפי שאמר רה בטעות".

מכיוון שאמרה בראיון, "פחות ממנדט", ברור כי לא היתה זו פליטת-פה גרידא. מקומות משוריינים. המור עוד יותר היה קטע אחר של הראיון, שבו דרכה אלוגי בכל כובד מישקלה על כפות-רגליה של התנועה החדשה.

הדגל העיקרי, וכימעט הבילעדי, של "שינוי", הוא עקרון הדמוקרטיה הפנימית במפלגות. בכך רואה אמנון רובינשטיין את תרופת-הפלא לכל הבעיות הלאומיות, הביטחוניות והסוציאליות של ישראל. לפע"מ נדמה שלאנשי "שינוי" לא איכפת במה דוגלת מפלגה, כל עוד אין בה "ועדת-מינויים", וכל עוד נציגיה נבחרים בבחירות פנימיות חופשיות.

משום כך אין השמצה נוראה יותר נגד רובינשטיין וחבריו מאשר הטענה שהם הבטיחו לעצמם מראש, בהסכם השא, מקר מות ברשימת התנועה המאוחדת לכנסת. זה גרוע עוד יותר מאשר להאשים דתי באכילת חזיר.

איך מגיבה אלוגי על השמצה כזאת, הרווחת בין חברי ר"צ?

(המשך בעמוד 18)

• בנשף-הפתיחה של מלון הילטון ב"ירושלים.

אגמון רימה את כל העם

לפני שלושה שבועות, ב-13 בדצמבר, חזר מנכ"ל משרד-האוצר, **אברהם אגמון**, מבריסל, שם עמד בראש מישלחת ישראלית ממסלית לשיחות עם קהיליית השוק המשותף. בשבוע כינס עתונאים, והכריז כי ישראל השיגה הישג היסטורי בחתמה סוף-סוף את ההסכם עם השוק המשותף. יום לאחר הופעתו אף תואר ההסכם שנחתם, במאמר ראשי ביומון "הארץ", כ"הסכם היסטורי".

ביום הראשון שלאחר-מכן דיווח השר יגאל אלון לממשלה על ההסכם שנחתם, ולמי העיתונים מן ה-16 בדצמבר בר כינה אף הוא את החתימה כהסכם היסטורי.

האמת היא כי עד לרגע זה לא נחתם כל הסכם עם השוק המשותף, ואגמון פשוט רימה את כל עם ישראל, כולל ממשלת ישראל, כאשר דיווח כאילו נחתם ההסכם בין ישראל לבין השוק.

איש מחברי המישלחת הישראלית לא קם להוקיע את שקריו של מנכ"ל ה"אוצר", לא ד"ר משה מנדלבאום מנכ"ל משרד-המיסכר-התעשיית, לא השגריר המיוחד לשוק, ואף לא כל העוררים למיניהם. ההסכם לא נחתם רק בגלל עצלותם של אגמון ועוזריו, שהופיעו לטקס החתימה והדיון על ה"מיסמך ללא הכנה מוקדמת.

ישראל קיבלה, שבועות רבים לפני הפגישה בבריסל, את כל החומר שעליו יהיה צורך לחתום. אולם החובבנים קלי-הדעת המנהיגים את ישראל מב"חינה כלכלית לא מצאו אף רגע פנוי לעיין בחומר, באו לבריסל והחלו קור-אים בחומר רק בישיבה עצמה. לפתע גילו כל מיני סעיפים הפוגעים בלדירי התפוקים של החממה התעשייתית ה"ישראלית, כמו ביטול-ההגנה על-ידי מכסים על תעשיות-ההסכסטי, תעשיות

עיתונות-מדע ותעשיות מערכת-הביטחון. אגמון ושות' חששו לאשר את המוצע בלי אישור מן הממונים עליהם ישראל, ביק-שו דחייה משאר מדינות השוק, בנימוק כי טרם הספיקו לעיין בחומר.

דחייה זו היא קלות-דעת פושעת, העלולה לעלות לישראל ביוקר. מזה שנתיים מתחמקת ישראל בתירוצים ש"יום מחתימה על ההצטרפות לשוק ה"משותף. הסיבה העיקרית: ההצטרפות תאלץ את ישראל לבטל את המכסים המגוינים על התעשיות הלא-כדאיות ש"גדלו בארץ בתנאי גן-עדן מלאכותי, ו"תותיר את התעשייה הישראלית חשופה לייבוא מתחרה. כך יישאר בחיים רק היעיל והטוב. ואילו בישראל, כידוע, אין היעיל והטוב זהה תמיד עם הרצוי ל"שילטון.

מאיידך יודעים ראשי המשק כי השוק האירופי קולט למעלה מ-80% מן הייצוא הישראלי, וכך הם מנהלים מישחק של דחיות בלתי-פוסקות, תוך כדי המשך ה"ייצוא לשוק ודחיית החתימות לגבי ה"רדת המכסים על הייבוא.

מישחק זה הולך ונמאס על מדינות השוק. ישראל הצליחה להגיע למצב של מועמדת להצטרפות לשוק יחד עם מדינות צפון-אפריקה. למעשה, עם ההצטרפות לשוק תחתומנה גם אלז'יר, מרוקו ולוב על הכרה בישראל — שכן גם הן תחתומנה על הסכמה לצירופה של ישראל לשוק. הפיחות שחל בשנים האחרונות במעמדה של ישראל, הותירה ב"עמדה פגיעה ביותר. כיום, למעשה, מכל ארצות השוק לוחצת רק גרמניה המערבית בתוקף לצירוף ישראל לשוק. כדי להשיג את הסכמת ארצות המאגרב לכך הצהירה גרמניה, כי במקביל לצירוף ישראל תקבלנה מדינות המאגרב מן השוק סיוע כספי ניכר.

מנכ"ל אגמון לא שוק ולא יער

תפוזים מארצות המאגרב. אלו נהנו מהנחה של 80% במכס, ואילו לישראל 60% הנחה בלבד.

מכאן שהדחיות שדחה ישראל מדי-פעם את החתימה על ההסכם הורסות את ענף ההדרים, רק כדי לקיים כמה ענפי-תעשייה טפיליים החסרים כל זכות קיום מבחינה כלכלית.

איך לנסוע

בזול באירופה

הטיסות אל מושבותיה לשעבר, גורמת להוזלת הטיסות אליהן בכדי מחצית המחיר. כך, למשל, מי שרוצה לטוס מאירופה לג'מאייקה, וקונה כרטיס אייר פראנס למרטיניק, מוחק רבע שעה טיסה מג'מאייקה, חוסך סכום גדול. או במקום לטוס מאירופה לדרום-אפריקה, קונים כרטיס למדגסקר, מו-שבה צרפתית-לשעבר ליד דרום-אפריקה. סוכני-נסיעות ממולחים משוויץ עמדו על השיטה הזו, והם מוכרים ללקוחות תיחם טיסות לרחבי העולם — דרך מושבות צרפתיות-לשעבר.

מי שמתכוון לנסוע בעתיד הקרוב, כדאי לקנות את כרטיס-הנסיעה בצרפת. השער הנמוך של הפרנק הצרפתי מביא לחיסכון של עד 25% ממחיר הכרטיס, אם הוא נקנה בפרנס במקום בארץ אחרת. כך, למשל, כדאי לקנות בארץ כרטיס לפרנס, ושם לקנות בפרנקים את הכרטיסים להמשך הדרך.

פנטס אחר לחיסכון הוא ניצול החוק הצרפתי, הקובע כי כל מושבות צרפת לשעבר תחשבה, לצרכי כרטיסי נסיעה של אייר פראנס, כאילו הן חלק מצרפת. על-ידי כך מסבסדת ממשלת צרפת את

רסין נוטל

את האחריות

בישיבת מועצת-המנהלים של מכון-הנפט הישראלי, שהוקדשה לדיון-וחשבון של מבקרי-המדינה על ההלוואות שנטל לעצמו מנהל המכון, **מנחם חן**, הודיע סגן-יושבי-ראש מועצת-המנהלים של ה"מכון, **עימנואל רסין** (שהוא גם מנכ"ל חברת "ד"ק), כי הוא אחראי לכל מה שנראה כחריגות של מנחם חן.

רסין הצהיר כי הוא אישר למנחם חן לקחת הלוואות מסכפי המ"כ, וכי כל צעד כספי שעשה חן היה באישורו.

רסין הצהיר גם, כי חן קיבל ממנו רשות לפגור בהחזרת ההלוואות שלקח מסכפי המכון. רסין מוסמך לתת אי-שורים אלה, מאחר שהוא יושב-ראש הוועדה הכספית של מכון-הנפט.

רסין הודיע כי שלח עכשיו תגובה מפורטת למבקרי-המדינה, וכי כלל לא נשאל על-ידי המבקר אם חן פעל בתוקף אישור. הודעתו של רסין מטהרת את מנחם חן מכל רבב.

כמה מחברי מועצת-המנהלים באו אל רסין בתרועמות, מדוע לא דיווח להם על כל זאת, כיוון שאז היה נמנע הביזיון של הפירסומים בעיתונים, כי תוצאה ממימצאי מבקרי-המדינה, רסין השיב כי נהג בדיוק כפי שהוא נוהג בחברת "דלק", שאותה הוא מנהל ו"אשר אף היא חברה ציבורית.

רסין

המדד בדצמבר: 10% לפחות

ויכוח שורר בין כלכלנים בשאלה: בכמה עלה המדד בדצמבר. עיקר הוויכוח הוא, האם היוותה עליית המדד בנובמבר (11.8%) את שני-שלישיי החתייקרויות של הפיחות, או שמא הביא הפיחות לעליית-מדד גדולה מן החזוי.

עם הפיחות (9 בנובמבר) היתה דעת כלכלני הממשלה כי הוא יביא לעליית מדד של 18%. בנובמבר עלה המדד ב-11.8%, ולפי תחזית זו היתה העלייה הצפויה לדצמבר לא יותר מ-8%.

תחזיות של כלכלנים לא-ממשלתיים העלו, כי המדד עלה בדצמבר ב-10% לפחות, ועלול להיות גם 12%. מכאן כי הפיחות גרם להתייקרות גדולה יותר מן החזוי.

אותם כלכלנים מניחים, כי המדד יעלה בשנת 1975 בשיעור של 25% לפחות, ומכאן — שעדיין ישתלם להחזיק באיגרות-חוב צמודות גם בשנת 1975.

שאל קוטלר: „האם נכון — כך שמעתי בתנועתכם — כי מזהירים אותך מאיחוד עם שינוי, שראשיה לדברי מבקריו, שר אפיס לזכות במקומות 1, 3, 5 ברשימה המאוחדת לכנסת הבאה?”

אלוני: לא יצאה מגידרה כדי להכניש זאת מייד בצורה חד-משמעית. תחת זאת העלתה השמעה אחרת נגד רובינשטיין: „אמת כי מזהירים אותי מהפרופסור אמר” ורובינשטיין וכמה מחבריו, בטענה שהם חושבים את עצמם יותר טובים מאיתנו, בייחוד כגברים החיים בלבנט, ומכאן חוסר יכולתם לעכל אשה בראש התנועה. אך אינני מבוהלת.”

קשה להעלות על הדעת השמעה מר”

זרה יותר כלפי שותפים לעתיד.
”זה נשמע מצחיק.” אולם קוטלר לא הירפה. הוא חזר על השאלה: „מה לגבי תביעת שינוי” — אולי שמועה זו השמעה — למקומות 1, 3, 5?”

אלוני: „שטות. נעמוד בתוקף על בחי” רות חשואת אישיות... אם אומנם הם יוכיחו את יכולתם, ואני מקווה כי יעשו זאת בדרך הישר, בבקשה!”

תשובה זו אינה מכחישה כלל שהיתה דרישה חזקה. היא רק קובעת שהיא, אל”ר, נ”ר, דוחה אותה בתוקף — ומכאן שהיא צדיקה יותר. הנוסח „מקוה שיעשו זאת בדרך הישר” אומר, למעשה, כי אלוני מחשידה את טוהר-המידות של שותפה שותפה-דמוקרטית-הפנימית.

ברור כי אלוני אינה רואה ברובינשטיין מזה-ידך שאין להרהר אחריה. כך הגדי” רה את אחת ההצעות של רובינשטיין, לגבי שם התנועה: „זה נשמע מצחיק.” „רכילות מרשעת.” רובינשטיין עז” מו מיהר להגיב על הראיון. תנועתו, כך הכריז, „מוכנה להקים יחד עם ר”צ מי” לגה חדשה, בתנאי שתהיה מבוססת על דמוקרטיה פנימית ועל יחסי-אומון מלאים.”

שלוש המילים האחרונות היו תשובה גלויה להשמעה המרומזת של אלוני. את הדרישה לשרייך לעצמו ולחבריו מקומות ברימה דחת כ”רכילות מרש” עת... המועמדים לכנסת חייבים להיבחר בבחירה אישית חשאית של הגוף הבוחר.” מכל חילופי-הדברים, ברור רק דבר אחד: אם אכן יקום איחוד ר”צ-שינוי, צפויים לציבור מאבקי-לשון שלא יפלו מן ההשמעות הדדיות שבהן מוינים את הציבור ראשי המערך, הליכוד והמפד”ל. ומבחינת הלשון, קשה יהיה גם לאנשי “שינוי” להתחרות בשולמית אלוני.

עיתונות

ומר-הנייר טורף

חידוקידיעות בין העיתונים

מנע קבדת המכות

ממשותפות סמויות

לאחר שנות אור רבות, כבה חשלת המואר שהתנוסס על בניין הארץ באותיות ניאון גדולות, והכריז על שם העיתון. כיבו השלט המואר על הארץ היה רק אחד הצעדים שאותם נוקט לאחרונה עורך העיתון, גרשום שוקן, כדי לחסוך בכל דרך אפשרית ובלבד לאפשר את המשך קיומו של העיתון.

כמו הארץ פתחו גם עיתוני-הערב ב” מסעי היסכון וקיצוצים יכירים. שלוש העיתונים השתדלו לחסוך גם קודם-לכן, אולם רק בימים האחרונים נכנסו לטראנס של היסכון-בכל-מחיר. היה זה לאחר כשלוש השנים-האחרונות הממושך שניהל איגוד המו”לים עם מייסד-המסחר-התעשייה, על הקלת מצבם של העיתונים.

פיתרון קל ומסוכן. הקש ששבר את גב הגמל היה הפעם לא בדיק קש, אלא מוצר-לזואי שלו: בשנתיים האחרונות עלה מחיר הנייר במאות אחוזים, כאשר ההתייקרות העיקרית נעשתה בסוף שנת 1974. לעומת מחיר של 100-150 דולר לטון נייר באירופה, המחיר עתה הוא 375 דולר, ואין זו עדיין סוף-הספוק.

היצרנים השוודיים הודיעו כבר על הע” לאת-מחיר צפויים של 10%, נענו בהודעה של לקחות באירופה, כי יסרבו לחוסף את המחיר המבוקש.

העיתונים בישראל משלמים עבור טונה נייר מחיר גבוה יותר, בעיקר כדי להגן על תוצרת מיפני נייר חזרה. במקום מחיר של 2250 לירות לטונה (לפי 6 לירות

הדולר), משלמים בארץ עבור טון נייר עיתון מייבוא או מתוצרת מקומית מחיר של 3400 לירות. מחיר זה מורכב מתוספת של 15% למחיר הייבוא עבור היטל ביטחון, שהיא כ-300 לירות, ועוד כ-850 לירות מכס-מגן.

לאחר הפיחות האחרון של הלירה החל משאומתן בין איגוד המו”לים לראשי מייסד-המסחר-התעשייה, במגמה למצוא דרכים להקל על מצבה של העיתונות. בכמה מדינות בעולם מסבסדת הממשלה את העיתונים לפיקנימיה אחידים, כדי להבטיח את קיום העיתונות. כאן סירבה הממשלה בכל תוקף לבטל את המכס על נייר-עיתון, הציעה לעיתונים תחת זאת ביטול המס-על-מלאי-הנייר שהוטל על ה” עיתונים, במסגרת המס על המלאי הכללי בעיקבות הפיחות.

שלושת העיתונים הגדולים נענו להצעה, אולם העיתונים שברשותם מלאי קטן של נייר, מכיוון שתפוצתם קטנה יותר, דחו אותה. שכן לדעתם, ההצעה היא לטובת העיתונים הגדולים. לאחר משאומתן לא הצליחו המו”לים להגיע לדיעה משותפת. משוכנחו בכך ראשי מייסד-המסחר-התעשייה, החליטו על פיתרון קל: הור” דיעו על הסרת כל ההגבלות על העלאת מחיריהם של העיתונים או המדורות ב” עיתונים, השאירו את ההכרעה בידי ה” קריא: ירצה — ישלם מחיר גבוה יותר; לא ירצה — לא ישלם, והעיתון ייסגר. הדבר מאיים עתה על עצם קיומם של העיתונות היומית בישראל.

שיכון

שעור-י”עמידר:

מערכה שנייה

ראש אנף-הכספים עושה בכספי

העובדים כבתוך שנו,

ולאיש לא איכפת

כאשר פירסם העולם-הזה (1918) לראשו” נה את פרשת השימוש בכספי החברה הממשלתית לשיכון עולים עמידר, דומה היה כי תחל חקירה רצינית בעניין. כפי שפורסם אז, במדור אתה והלירה, הפקיד ראש אנף-הכספים של עמידר, צבי כץ, שלושה מיליון לירות מכספי החברה ב” עיריית תל-אביב, ללא אישור, באמצעות הממונה אליו שמי. עוד פורסם, כי גם הכספים שהורדו מדי-החדש משכירות ה” עובדים למילווה-מילחמה-מרכזן, לא חו” ברו לבנק ישראל אלא הופקדו בבנק מי” חרי. אז נשאל, מי הנהיג מעסקות אלו. בימים אלו החלו עובדי עמידר דורשים הסברים, בעיקר לאחר שנוכחו כי נגרם להם נזק כספי ניכר. שכן הכספים שנוכו משכרם לרכישת תעודות-מילווה והופקדו בבנק, הועברו רק עכשיו לבנק ישראל. מכאן שהעובדים מקבלים תעודות מ” תאריך של היום, במקום דצמבר 1973.

היינו, הם חפסידים את עליית אמדד של כל שנת 1974, שהיתה בערך 40% מאחר שהכספים שנוכו מן העובדים והופ” קדו בבנק היו בסך 360 אלף לירות, הפסידו העובדים כ-140 אלף לירות!

כאשר ניסה הוועד הנוכחי של העוב” דים לחלק להם תעודות של היום במקום תעודות מן התאריכים שבהם ניכו את הכסף משכרם, פנתה קבוצה של עובדי המחז הצפון של עמידר אל הוועד, ודרשה הסברים. הוועד הציע לתממרימים לקבל את כספם חזרה (ללא ריבית!) במקום תעודות-מילווה.

אולם, כבדרך-אגב התגלתה עתה שר” רווייה נוספת. מסתבר כי הכספים חופ” קדו בבנק בריבית נמוכה במיוחד: על סכום של 360 אלף לירות שהופקדו בבנק בדצמבר 1973, בעשרה תשלומים שווים, שולמה ריבית נטו של 18 אלף לירות. הנותנת, בחישוב הנקאי, ריבית ריאלית על הכספים בסך 10% לשנה. כיוון שהמס שהורד מבקור הוא 30%, הרי מיהו הפקיד את כספי עובדי עמידר בבנק ב” ריבית ברוטו של 13.3%, וזאת בשנת 1973 — כאשר הריבית הבנקאית הממוצעת היתה לפחות 26%!

אין כל ספק כי מיהו נהנה מהפרשי הריבית, שהם בדיק 18 אלף לירות נטו לשנה. אם יפנו עובדי עמידר למישרת ישראל בתלונה, יכולה זאת בקלות — באמצעות הבנק שבו הופקד הכסף — לברר מי נהנה מן הפרשים.

בכל פעם שהוא רואה מת - הוא

מתחיל לחיות! אמרו בצה”ל על הרב

גורן - השבוע הוא ראה יותר מדי מתים

עימו בתהילה ובפירסום. הוא דיכא אותם, לא קידם אותם בדרגות, וזילול בהם. כך, למשל, במשך שנים נהג שלא לקרוא להם בשמותיהם. הוא היה מדביק לעובדים במחיצתו כינויים, אדישניים ס”ר, ובזה היה מכנה אותם. לאחד היה קורא “איינגל” (הילד) ואילו את הרב פירון היה מכנה, בדרך חיבה, “דר שמעקל”.

ערב פרישתו מתפקיד הרב-הצבאי-הרא” ש, עדיין השתעשע גורן בתיקוה שיינתן לו לכהן כרב ראשי וכרב צבאי של צה”ל בעת ובעונה אחת. כשראה שעליו לוותר

ה גורן אצלי בנקרסיליה! “ה” בטא פעם אחד מאלוסי צה”ל המפור” סמים, למראה הרב הראשי של צה”ל לשעבר, האלוף שלמה גורן, שהלך שחוח בשדק-רב נטוש. שק בידו וליקט עצמות חללים.

הלהיטות של מי שכינה במשך 24 שנים כרב הצבאי הראשי, לאסוף כמו ידיו גופות חללים ועצמות קורבנות, אינה יכולה להיות מוסברת רק בדבקתו הרבה בקיום מציאות הבאת מתים לקבר ישראל. הדת היהודית מייחסת אומנם חשיבות מופלגת למיצוה זו, אולם התמסרותו היתרה של הרב גורן דווקא למיצוה זו מכל המיצוות, הגיעה לעיתים למימדים של מאניה. “כשהוא רואה מת הוא מתחיל לחיות”, התלוצצו עליו בצה”ל.

אחרי מלחמת-העצמאות עסק גורן במשך שנהיים תמימות בקיבוץ עצמות חללים משדות-הקרב של המלחמה. בין השנים 1949-50 הוא עבר בחסות האו”ם אינסוף של פעמים לירדן כדי לחפש אחרי גופות שנשארו בידי הירדנים. בעצמו אסף מאות שרידי גופות משדה-הקרב של לטרון, ועשרות גופות של קדושי גוש-עציון. כרב צבאי ראשי הוא יכול היה כמובן להטיל משימות אלה על פיקודיו, אפשר להגות שלרב צבאי ראשי יש תפקידים חשובים יותר מאשר לשוטט בודד בשדות עם שק בידו וללקט עצמות. אבל שלמה גורן דאג בכל הזדמנות לבצע מלאכת-קודש זו ב” עצמו.

הוא יצא לבדו בתום מלחמת-העצמאות לשכם, כדי להביא משם את עצמות אברהם כהן, איש לח”י, שחדר ערב המלחמה עם משאית-תופת לעיר. הוא הלך בעצמו ל” שדות-הקטל של עיראק-סוידאן בעת ההפ” גה במלחמה, כדי לחלץ גופות משטח ההפסק.

היו שטענו כי ההילה שנקשרה לרב חובב הפדרסותם בעקבות מעשי-מיצוה אלה, היא שהיתה אחת המוטיבציות שלו. אלא שזה הסבר שטחי. אין ספק שנטייתו לאיסוף חללים קשורה במיבנה האישי של המורכב של האיש.

גם כשהפך לאלוף בצה”ל יצא הרב גורן למשימות של איסוף חללים, לפעמים חז” חצרוף-גפס. במלחמת ההתשה, למשל, כשקדם אחד הבוגרים במעוז אחרי הפגזה, וקבר תחתיו חללים, זחל גורן בעצמו מתחת להריסות, תוך שיכון עצמו, כדי לחלץ את הגויות.

אולם מה שעשה הרב הראשי שלמה גורן בשבוע שעבר בנושא זה, כאשר תקף בלשון חריפה את אנשי הרבנות-הצבאית על מקדליהם בפניו חללים כימי מלחמת יום-הכיפורים, לא היה קשור כלל לנושא שעמד השבוע במרכז של מחלוקת צי” בורית.

הרב גורן חשתמש בנושא רגיש זה כקידום לנגח בו את יריביו. מכל הפרשה נדף ריח של מיסחור חללי צה”ל לצרכים אישיים.

דר

שמעקל

יצמו שר הרב גורן נגד יורשיו ברבנות-הצבאית לא התעורר רק ב” שבוע שעבר, כאשר השיב בכוונה תחילה לשאלה שתולה מומונת על ידו, שהופנתה אליו על-ידי אחד מאנשי, אבישי דאום, בעת שהופיע בתוכנית הרדיו תחיה עשה ד”ר רב בגלי צה”ל.

לרב גורן יש חשבון ישן עם יורשו כרב הצבאי-הראשי, האלוף הרב מרדכי פירון, וסגנו תתיאלוף גד נכון. אלה שירתו תחת פיקודו שנים רבות. גורן אף פעם לא נתן לאנשים שעל ידו לגדול, כדי שלא יתחלקו

הרב גורן
התעלמות

על רעיון זה, דאג לכך שיוורשו בתפקיד יהיה הרב פירון, איש חפועל המזרחי, דמות חלשה, מלומד אבל לא למדן. עם כל מה שניתן לומר בגנותו של גורן — על גסות רוחו, על יצר הפירסום שלו, על קנאותו וקניאותו, על עוקצנותו ותוקפנותו — אי אפשר להתכחש לבקיאותו, חריפותו ולמדנותו. בנקודות אחרונות אלה אין כל מקום לחשוואה בינו לבין פירון.

עלייתו של פירון לדרגת הרב הראשי של צה”ל חיתה מקרית, בעיקר משום ש” גורן רצה שאיש חלש כמוהו יכהן בתפקיד, מתוך תיקווה שזה ימשיך לחיות תלוי בו ותהיה לו גם להבא דריסת-רגל וזכות הכרעה בענייני הרבנות-הצבאית.

אלא שתוך זמן קצר מאס פירון בתפקיד הבובה של גורן. הוא החל להפגין חוסר תלות בגורן, סרב לקבל את מרותו, ויצר לעצמו מעמד עצמאי. בצעדים שקטים ובערמומיות ניצל את חסיכותו בין גורן לבין הרב הראשי הספרדי, הרב עובדיה יוסף, כדי לבצר את מעמדו.

גורן לא מחל זאת לפירון. הוא התייחס אליו כאל הגוול שהוא סיפק אותו והאכיל אותו מידו, וזה הצמיח לעצמו כנפיים והתעופף לשדות זרים.

ערב פרישתו מצה”ל דאג גורן לקבל מהרמטכ”ל דאז, רבי-אלוף חיים בר-לב, מינוי חירום כמי שאחראי בשעת מלחמה לנושא יחיוי החללים וקבורתם ברבנות הצבאית. כשפרצא מלחמת יום-הכיפורים

וגורן מיהר להתייצב במטכ"ל, נוכח שאין לו שום מינוי ושום תפקיד. ראש אכ"א, האלוף הרצל שפיר, אמר לו: "אין צורך בך, נוכל להסתדר גם בלעדיך".

גורן לא יכול היה לסלוח זאת לא לפירון, אותו האשים בהעלמת מינויו החירום שלו, ולא לצה"ל.

„חיל מסירות הנפש“

במידחמה לא היה לגורן שום תפקיד. למרות זאת לבש מדים ודרגות, הסתובב בזמנתו בחזיתות, התגדב גם למשימות של איתור חללים ופינויים. הדבר חרה לו מאוד. אולם מה שאירע אחרי המלחמה הוסיף רק שמן למדורה שיקדה בליבו.

מי שהתחיל במידה מסוימת במיסחור החללים היו דווקא יריביו של גורן. אחרי המלחמה החלו אנשי הרבנות-הצבאית ואנשי החברא קדישא הצבאית לארגן לעצמם מסע פירסומת בכלי-התיקשורת על התפקיד החשוב שמילאו במלחמה ואחריה באיסוף החללים, זיהויים והבאתם לקבורה.

הם לקחו יותר מדי בריצינות את התואר „חיל מסירות הנפש“ שהדבק להם, בהתייחס למסירותם שבסך הכל הם ממלאים

הרב גורן פירון

ייתכן שקיווה שבעקבות תלונתו יוחלפו כמה מיריביו ברבנות-הצבאית, שכמה מאנשיה עדיין שומרים לו אמונים. כשראה שתקוותו זו נכזבת, פוצץ בשבוע שעבר את הפרשה בפומבי, בצורה פרובוקטיבית מבישה, שאינה הולמת מעמדו של רב ראשי.

כתוצאה מכך גרם גורן להתלקחות סערה ציבורית סביב נושא פינוי החללים במלחמה, הצליח לפגוע — במקרה זה שלא בצדק — בתדמיתה של הרבנות-הצבאית ושל הרב הצבאי הראשי. הוא פגע גם בנאמניו. ככל הנראה לא

משימה בלתי אפשרית

לעצם הנושא והוויכוח — רוב העובדות שהעלה הרב גורן בהאשמו תיו ובתביעתו להקמת ועדת-חקירה בנושא, מעוגנות במציאות. למרות שהפריז במספרים ובתיאורים קודרים, וסילף את ההוראה שניתנה, כביכול, על ידי הרבנות-הצבאית, שלא לפנות חללים בשבת — היתה קיימת במלחמה בעיה חמורה של פינוי חללים.

במים שונים של המלחמה הושארו חללים בשדות-הקרב, בטנקים השרופים ובצידי הדרכים. לעיתים עברו ימים רבים

אחריות לאי-פינויים של החללים. בכל המהומה הציבורית שהתעוררה השבוע נשכחה עובדת יסוד אחת: הרבנות הצבאית אינה מופקדת כלל על פינוי החללים מהחזיתות.

לכל פיקוד בצה"ל יש יחידה פיקודית של הרבנות-הצבאית. יחידות מישנה של יחידה פיקודית זו צמודות למפקדות האוגדות. הן פועלות בדרך כלל צמוד לתאגידים — תחנות האיסוף הגדודיות, לשם מובאים הפצועים והחללים. תפקידם של אנשי חוליית הרבנות הצבאית במיסרת הגדודית הוא לזהות את החללים ולהביאם לקבורה זמנית.

תפקיד פינוי החללים מוטל על היחידות הלוחמות עצמן. בכל יחידה לוחמת, ולוא הקטנה ביותר, יש חובש שתפקידו לטפל טיפול ראשוני בפצועים. הוא חלק אורגאני מהיחידה ואינו שייך למיסגרת חיל-הרפואה. באותה מידה אין ליחידות הלוחמות חוליית צמודות של הרבנות הצבאית. תפקיד הפינוי לאחר של הפצועים והחללים הוא אחת המשימות הלוגיסטיות של כל יחידה לוחמת.

במלחמת יום-הכיפורים היו הרבה מצבים בהם לא יכלו היחידות הלוחמות לעמוד במעמסה לוגיסטית זו. התמונה המחרירה

הרב פירון מיסחור

שהתגלתה, למשל, בין ה-16 וה-19 באוקטובר, לאורך צירי טירטור ועכביש בסיני, דרכם זרמו כוחות צה"ל לעבר ראשי-הגשר אל מעבר לתעלה, כשעשרות גופות של חללים היו מוטלות לצד הדרך, לא היתה פרי הונחה או מחדל.

בציר העמוס ניתן היה בקושי לפנות פצועים לאחר. לאנשי הרבנות-הצבאית, שתפקידם בין השאר הוא גם לסייע לפינוי החללים הנשארים מאחור, לא היה כוח אדם בהיקף מספיק ולא כלים כדי לסתור את הבעיה. עם כל ההשלכות של מראות זוועה אלה, הרי כל מי שעבר בציר עכביש באותם ימים, יכול היה להבין מעצמו כי במקרים מסוימים היה פינוי החללים משימה בלתי אפשרית.

היו כמובן גם מחדלים בנושא כאוב זה. העובדה שירידי גופות נשארו ימים רבים בטנקים חרוכים בעורף, מבלי שאותרו ופוגו, שימשה נושא לתחקירים של צה"ל, להפסקת לקחים ומסקנות לגבי העתיד. הטענה המבוססת היחידה של הרב גורן, התייחסה למה שאירע בפיקוד-צפון בשבת השניה של המלחמה בה חל חג סוכות. ניתן אז היתר לפנות חללים ששכבו בצדי הדרכים בעורף ובטנקים שהיה צורך לי שפצם במהירות. מכך השתמע כאילו נאסר לפנות חללים אחרים בשל קדושת השבת. היה זה מחדל.

אלא שהמחדלים לגבי החיים היו חמורים פי כמה מאלה שהיו לגבי המתים. לפיכך פרשה זו, תוך סילוף וניפוח, לשערויה לאומית, אינו רק מעשה של חוסר אחריות. יש בכך מידת רבא של רישעות.

החיים על המתים

מאת אלי חבור

גופות החללים לאורך ציר „עכביש“ בשבוע השני של מלחמת יום-כיפור - על גבם חרש השבוע הרב גורן

עד שהחללים פוגו וזוהו. אלא שזאת לא היתה הבעיה היחידה שצה"ל לא מצא לה פיתרון במלחמת יום-הכיפורים. במלחמה זו היו גם הרבה מצבים שפצועים הופקרו בשדות-הקרב ולא פוגו.

צה"ל תורגל תמיד למשימות פינוי כשהוא מתקדם, ואז יש לפנות את הפצועים וחי לא עמד צה"ל במצבים בו היה צורך לחלץ פצועים וחללים מתוך שטחים מהם הוא נסוג.

כשם שאיש לא היה מעלה על דעתו להאשים את חיל-הרפואה של צה"ל באחריות לנטישת פצועים בשדות-הקרב, כך מגוחך להאשים את הרבנות-הצבאית ב-

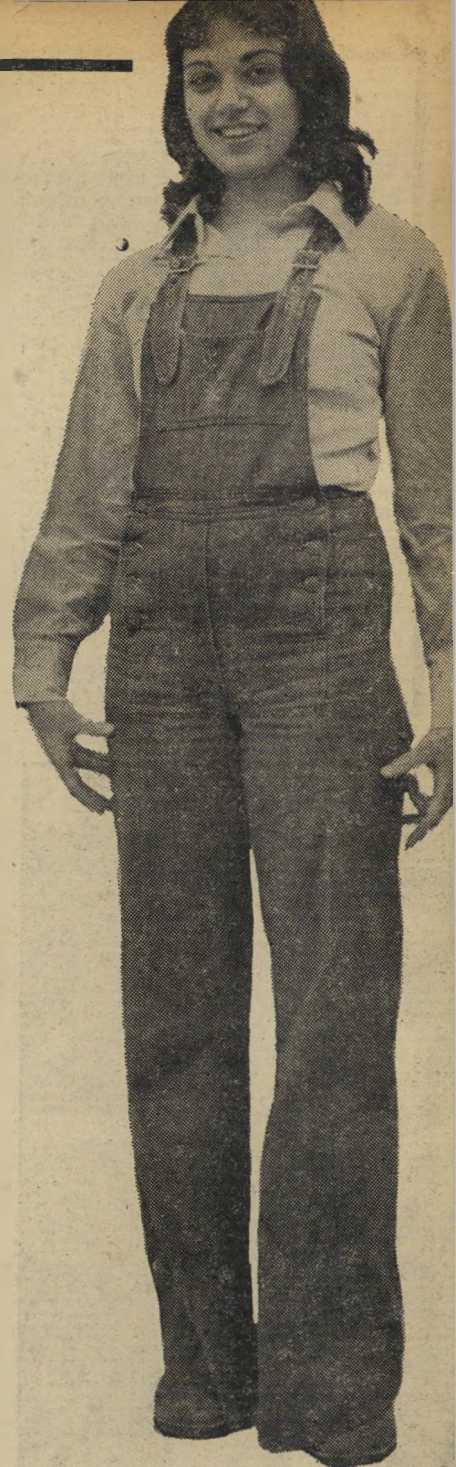
שבעלי-פה וניפוח את פרשת חתרת העגונות מעבר לכל פרופורציה. הם טענו שפתרו בפסקי הלכתם את בעיותיהם של 980 עגונות. בעוד שלמעשה לא נגע פסק ההלכה שלהם אלא ל-70 עגונות. הדבר חרה לגורן והוא פנה לגורמים שונים בתלונה על המיסחור שעושים יריביו ב"נושא זה".

את פרשת „המחדל שבאי פינוי החללים“ וההשפעה שהיתה לכך על הורדת מוראל הלוחמים במלחמת יום-הכיפורים, עורר הרב גורן שלושה חודשים אחרי המלחמה, במכתב שכתב לשר-הביטחון דאז. משה דיין, הוא תלונן בלשון כוטה על אנשי הרבנות הצבאית ועל קציני המטכ"ל „הנותנים גיבוי לתנחנותם המבישה“.

את תפקידם הצבאי, ואינם עושים יותר מחייל הקרבי המחרף את נפשו תחת אש. אל מסע זה נוספה פרשת חתרת העגונות של חילי המלחמה שלא נמצאו או לא זוהו. בעת שכינה כרב ראשי, החזיק גורן בדיעה שאת ענייני העגונות צריך להשאיר בידי הרבנות הצבאית. כשהפך לרב ראשי אשכנזי, טען שיש למסור את הבעיה לרבנות הראשית. אבל הרב פירון הקים אחרי המלחמה בית-דין מיוחד להתרת עגונות, שכלל אותו, את סגנו הרב גד נבון, ואת הרב הספרדי הראשי, עובדיה יוסף, כאב בית-דין. ההתעלמות מגורן היתה לגביו פגיעה קשה וצורבת.

לפני כחמישה חודשים חופיעו הרב עובדיה יוסף וארם פירון בכנס חתורה

וידוי אישי של דליה הלר, אחותי אהבה

מאח

דליה הלר

כפי שסופר לכתב „העולם הזה“

מאז שפרצה שוב פרשת הרצח של אחותי, הוצגה „רוחה“, כך נהגו לקרוא לחלל בבית. כבחורה פשוטה, מין פרייזרית כזו שעשתה דברים נוראים, בגדה ביום, הסתובבה עם המון בחורים, מין זונה כזאת. אני לא יודעת מה אנשים רוצים מרוחה. היא היתה בסך הכל בחורה נורמלית שאהבה לצאת ולבלות, אהבה לרקוד, ללכת למסיבות ולהכיר כל מיני אנשים.

אמרו לי שהיא שכבה עם בחורים ולא רק עם יורם. אני בטוחה שרוחה לא שכבה עם אף אחד שהיא לא אהבה אותו. אבל לאהוב מין עם בחור שאוהבים אותו, אז מי שלא עושה את זה בגיל של רוחה, צריכה להתבייש, ולא להיפך.

אני הייתי החברה הטובה של רוחה במשפחה שלנו. אחותי הגדולה, אילנה, היתה מרוחקת מאיתנו. היא התחנתה ויש לה מספיק בעיות עם בעלה פליקס. כך שלא היה לה זמן לרוחה ולי. אבא ואמא, זו פרשה אחרת. אמא היא אשה פרימיטיבית. היא לא ידעה איך לחנך את רוחה. לא ידעה בדיוק מה אמא צריכה לעשות עם הבת שלה. אבא הוא אחר. הצרה של אבא היא שהוא פחדן וחלש. הוא ראה איך אמא התנהגה, והתנהג בדיוק כמוה. אבל לאבא קרה משהו, בעיקר בשבוע האחרון. יום אחד הוא ביקש מאמא לצאת מהחדר, ללכת לראות טלוויזיה, וישב ליד בר איתי. אבא התחנן לפני שאספר לו משהו על החיים שלי. פתאום הוא ראה שהוא עושה איתי את אותה שגיאה שהוא

עשה עם רוחה, שהוא לא יודע שום דבר על מה שקורה לנו.

הרגשתי בדיוק כמו רוחה באותו רגע. אנחנו לא חונכנו להתייעץ עם ההורים, לדבר איתם, להתחלק איתם בחוויות. ריי חמתי עליו נורא. אבל לא היה לי מה להגיד לו. אבא פרץ בכני. אני בטוחה שהוא חושב שגם הוא אשם ברצח.

כאשר נודע לנו שעצרו את יורם ביי כונסקי כחשוד ברצח של רוחה, זה היתה מכה קשה בשבילנו. דבר ראשון, הפצעים מהרצח כבר החלו להגליד. התחלנו לחיות חיים רגילים, מבלי לשכוח את רוחה, אבל הזמן התחיל לעשות את שלו. פתאום הכל נפתח מחדש, ועוד בסערה כזו גדולה.

היא

הכריחה אותו

יורם היה החבר של רוחה מזה שלוש שנים. הוא לא היה החבר הראשון שלה, היו לה הרבה חברים עוד קודם, אבל הוא היה החבר הראשון שאיתו היא שכבה. רוחה סיפרה לי איך זה היה, ואחרי שהיא נרצחה גם יורם סיפר לי איך זה היה. רוחה היא שעודדה את יורם, שפחד מזה. היא התפשטה ואמר לו להתפשט גם כן, אבל הוא נבהל. היא ממש הכריחה אותו לזה. רוחה ידעה שיחסים בין בני-זוג שאין להם צריכים לכלול גם את זה.

אבל זה שהם היו חברים לא מגע מהם לריב, ואז היתה רוחה יוצאת עם בחורים אחרים, ואפילו מביאה אותם הביתה. היא לא היתה מסתירה מיורם שום דבר. היום הוא משחק את הגיבור, אבל אז זה היה מרגיז אותו. אני זוכרת איך החברים של

רוחה היו שונאים את יורם, בגלל היחס שלו אליהם.

יורם ידע גם על החבר שלה מעכו. כל פעם שהיא היתה נוסעת לצפון, היא היתה נפגשת עם הבחור הזה, אבל ליורם לא היה מה להגיד. רוחה היתה הרבה יותר חזקה ממנו.

בכלל, היה צריך להכיר את רוחה כדי להבין אותה. היא היתה יפהפיה, למרות שהיתה נמוכה. היה לה גוף טוב, חזה גדול, וכשהיא היתה הולכת לים עם ביקיני, היא היתה משגעת את כל החוף. היא אהבה את הקיץ בגלל שבביקיני היתה חתיכה.

רוחה היתה לבושה תמיד בגדים מיוחדים. כשהיא לא היתה עם ג'ינס, היא היתה הולכת בכל מיני שמלות ערביות שהיתה מוצאת בעיר העתיקה. עונדת טבעות ש' אותן אני קניתי לה בחנות אכנד בתל אביב — הכל משונה אבל עם הרבה טעם. יורם הבין, כפי הנראה, שאם הוא רוצה

להחזיק בבחורה בלתי-רגילה, עליו להתייחס לכל השיגעונות שלה. לרוב הוא היה מצליח להתאפק ולא לכעוס עליה, ואחרי כל פעם שהם בכל זאת היו רבים, הוא היה לוקח אותה לאכול בווואריה. בווואריה היה המאכל שרוחה אהבה הכי הרבה.

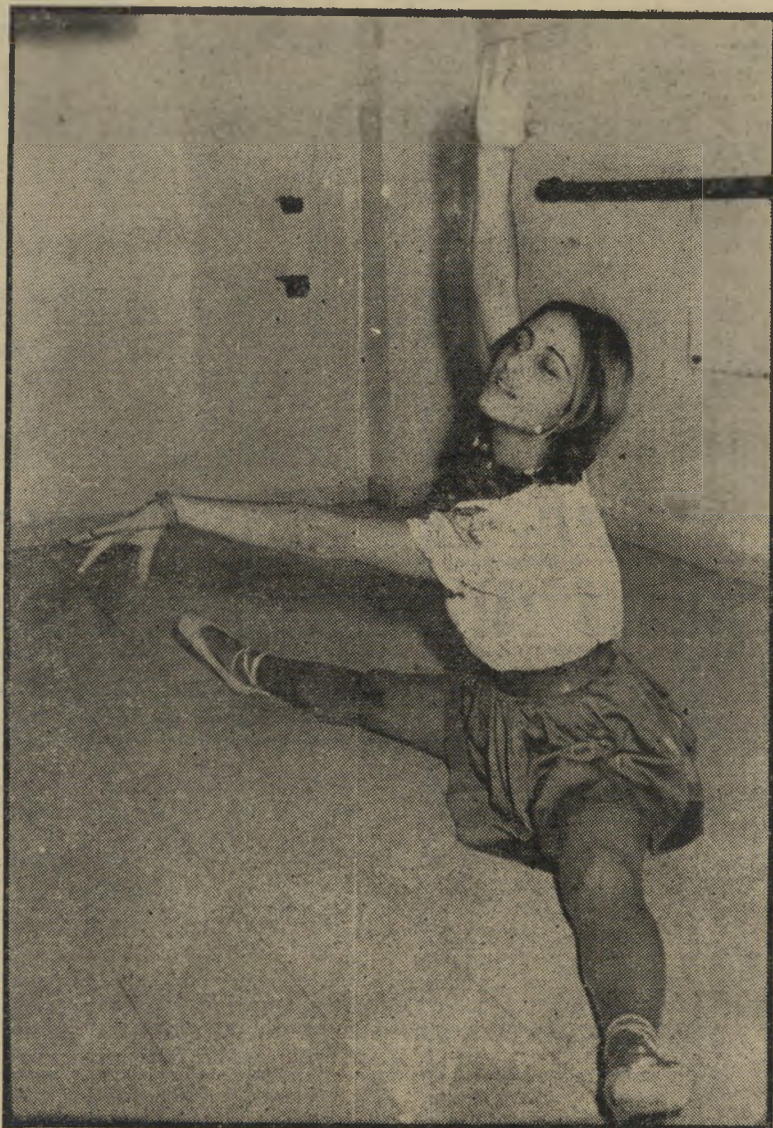
אני לא חושבת שרוחה היתה מספרת לי הכל. היא היתה מספרת את הכל רק ליורמים שלה. בתוך שקית ניילון מקופלת, על הספרייה אצלה בחדר, היו כמה מחברי רוח רגילות, עטופות בעטיפת פלסטיק כחולה. ואלה היו היומנים. מאז שהלכתי לצבא, הפסקה לכתוב במחברות. והמשיך לכתוב את היומן בפנקס אפור, שאותו יכלה לסחוב בתיק הצבאי שלה. מה שמצ' חיק הוא שאת הפנקס הזה קנתה לה דווקא אמו של יורם.

אלה היומנים שהמישטרה מדברת עליהם את היומנים אני נתתי ליורם, כדי שיתן אותם לחברה הכי טובה של רוחה, למזל מזרחי, כפי שרוחה ביקשה פעם. אם באמת היו חסרים שם דפים, אלה בטח היו דפים שיוורם הוציא בגלל בושה, בגלל מה שהיה כתוב שם עליו ועל היחסים ביניהם. יש עוד דבר שהמישטרה לא ציינה, ואולי היא לא יודעת. כשרוחה היתה גומרת לכתוב במחברת, ולא היתה לה מחברת חדשה, היא היתה כותבת סתם על דפי-נייר

הקורבן והעציר

רחל (רוחה) צעירה אות שבו היתה תלמידה מצטיינת (מימין). למעלה: יורם ביכונסקי אמר לי לתת לו את האיש. „אחרי כל מה שידעתי עליו,“

יה של החיילת שנרצחה חורים ומין

ומהדקת אותם למחברת. גם את הדפים האלה נתתי ליורם.

החורים שלי לא אהבו את יורם. אבא לא אהב אותו פשוט. מפני שהוא לא מצא חן בעיניו. אבל לאמא היו סיבות יותר טובות. היא לא אהבה את המישפחה של יורם, שלדעתה היתה משוגעת, לא אהבה את זה שאין לו פרנסה, לא אהבה את העובדה שהוא חצי גוי, ולא אהבה גם את זה שהוא היה בוגד ברוחה.

כי גם הוא היה בוגד בה, ולא רק היא

בו. אין לי שום דבר נגד יורם. אני גם לא מאמינה שהוא רצח את רוחה. יש כאלה שחושבים שאני מאוהבת בו, אבל זה לא נכון. אני מעריצה אותו, זה כן. בעיקר מאז שרוחה מתה, כיוון שאז הת-יידדתי איתו, אבל בשום אופן לא אוהבת אותו. לי יש חבר בקיבוץ ואותו אני אוהבת. אני לא יכולה לאהוב שניים. אבל יורם התעסק עם אחרות, ביניהן גם עם חברות של רוחה, שהיא הכירה לו אותן. עם מול, החברה הטובה שלה, היה לו רומן ממש. רוחה ידעה על הרומן הזה, אבל אני לא חושבת שהיא אמרה לו משהו. ככה היה לה יותר נוח. פעם היא סיפרה לי שיוורם כותב למול מכתבים, והוסיפה: "את חושבת שזה רק עניין של מיכתבים? מה פתאום?" בעיקר מאז ה-פציעה שלו, יורם היה כזה שהיה צריך להוכיח לעצמו שהוא יכול לכבוש כל בחורה. כל בחורה שהוא ראה, רצה רק לכבוש ולהוכיח.

החבר החדש

נעלם

כ שיוורם שכב בבית-חולים הרבה חור-דשים, אחרי שנפצע במלחמה, טיפלה בו רוחה, אבל עד גבול מסויים. העובדה שהחבר שלה שוכב בבית-חולים לא הפ-ריעה לה להמשיך לנהל את חייה כרגיל וכמובן שהיא יצאה אז הרבה מאד עם בחורים אחרים. לא מזמן היא הכירה בחור, עולה חדש מבלגיה, מדריד-קאראטה שהיום הוא מד"ס בצבא. רוחה התאהבה בו, למ-רות שיוורם היה עוד חבר שלה.

אבל לא רק רוחה התאהבה בו בבחור ההוא, אלא גם כל המישפחה שלי. הוא היה משחק עם האח הקטן שלי. החורים שלי ממש אהבו אותו, והתחננו בפני רוחה שתחתן אותו. אבא אפילו הלך וקנה דירה, למרות שאין לו בכלל כסף, כדי שרוחה תקבל אותה אם היא תחתן עם הבלגי. הדירה, הנמצאת בגני יהודית, ליד ראשון-לציון, עומדת היום ריקה. סמוך למיקרה נעלם הבחור והרומן ביניהם נפ-סק. אני לא יודעת למה. רוחה לא הסכי-מה לדבר איתי על זה. אני רק יודעת שכל החברים של רוחה באו לבקר אותנו אחרי שנודע להם שהיא נרצחה, ורק אותו בחור, דווקא זה שכולנו אהבנו, לא בא. כשהסתיים העניין עם הבחור הבלגי היא חזרה אל יורם. הוא תמיד היה מוכן לקבל אותה בחזרה, למרות שאחרי כל ריב היה מצהיר שזה הסוף.

אבא של יורם מספר היום שיוורם לא רצה להתחתן עם רוחה. זה לא נכון. רוחה, היא שעדיין לא רצתה להתחתן עם יורם. היא הבינה שהחורים מתנגדים לזה, ולמ-רות שהיחסים בינה לבין החורים לא היו

הכי טובים בעולם, היא רחשה להם כבוד, כמו כל הילדים, ולא היתה עושה שום דבר רציני, כמו חתונה, נגד רצונם. בכל הפרשה יש דבר אחד שאני לא מבינה. מה פתאום רוחה לבשה תחתונים מגייר? אני אף פעם לא ראיתי אצלה תחתונים מגייר, ואני מכירה כל מה שרוחה היתה לובשת. אני חושבת שהמישטרה צריכה לחקור בכיוון הזה גם כן.

נשיקה

או בעיטה

א חרי שרוחה נרצחה, אני התקרבת אל יורם. הוא היה בא אלינו הביתה עוד יותר מאשר כשרוחה היתה בחיים. הוא היה יושב איתי שעות ארוכות והיינו מדב-רים המון. התירוק היה שהוא עוזר לי כשיעורים בהיסטוריה. ידעתי שהוא יוצא כמעט קבוע עם מול מזרחי ומבקר הרבה אצל דניאלה בראונשטיין, שתי הבחורות שהמישטרה עצרה ושיש לו עוד בחורות. פעם, כשנסענו לטייל, ואנחנו היינו נוסעים הרבה לטייל במכונית האופל שלו מאז שרוחה נרצחה — היה לו חשק לדבר באופן מיוחד על רוחה. הוא סיפר לי על היחסים האינטימיים שלהם.

פתאום הוא עצר את האוטו, זה היה ביפו. הוא הסתכל לי ישר בעיניים ואמר לי: "דליה, או שתתני לי עכשיו נשיקה

או שתתני לי בעיטה." רציני לתת לו בעיטה. על נשיקה לא היה מה לדבר אחרי כל מה שאני יודעת עליו, אבל בסוף עשיתי כאילו לא שמעתי. אני מקווה שבסוף יסתבר שיוורם לא רצח את רוחה. אני גם רוצה שימצאו מהר את הרוצח. זה לא שאני מבקשת נקמה, אלא אני רוצה שכל הסייט הזה, בעיקר בשביל החורים שלי, ייגמר סוף-סוף. אבל מה שאני רוצה בעיקר זה שלא יפגעו בזכרה של רוחה ולא יעלילו עליה כל מיני דברים רק בגלל זה שהיא כבר מתה ולא יכולה להתגונן. רוחה היתה בחורה כמו כל נערה צעירה אחרת. אהבה לחיות, ובוזה הרי אין כל רע.

האלבום הפרטי

„רוחה“ שוכבת על עגלה, ומסביב ידידותיה בסירונות (מימין). למעלה: „רוחה“ נמוכת הקומה ביום הראשון להתגייסותה לצה"ל.

ה"לר, אשר אחותה דליה מספרת עליה כי היתה בבית-חיים, מבצעת „שפאגט“ בבית-הספר למחול יורם ביכונסקי, העצור כחשוד ברצח של רחל. „נשיקה“ או „נשיקה“, מספרת דליה בווידיאו נתתי לו „נשיקה“, אמרה דליה הלר.

מהפכה בחיי הספורט בארץ:

שונים במעט מאלה המקובלים בכדורסל לחובבים. בניגוד לשתי מחציות של 20 דקות "מישחק נקי" בכל אחת, מחולק מישחק הכדורסל המקצועני לארבעה רביעים, שכל אחד מהם כולל 12.5 דקות "מישחק נקי". בעוד שבכדורסל הרגיל מור כה כל קליעה לסל מהשדה את הקבוצה הקולעת בשתי נקודות, יש בכדורסל הרגיל מקצועני קליעות המזכות גם ב-3 נקודות. אלה הן הקליעות ממרחק, מעבר לתחום 8 המטרים מסביב לכל סל.

אולם בעיקר שונה הכדורסל המקצועני בנוקשותו. אלה הרגילים לשריקות שופט הכדורסל הקוטעות את רצף המשחק כמעט אחרי כל נגיעה של שחקן בחברו, ישתור ממו כשהמשחקיות בפיות השופטים הרגילים מקצוענים ישארו דוממות גם אחרי מה שיראה בעיניהם כ"פאול גס". כתוצאה מכך המשחק הוא הרבה יותר שוטף, יותר קשוח ומהיר.

קבוצת הכדורסל המקצוענית הראשונה של ישראל. זהו כמובן תהליך ארוך וממושך. יעבור פרק זמן ניכר עד שהישראלים יעכלו את זה, יסתגלו לזה ויזהו עם התופעה שרובם עדיין אינם יודעים כיצד להתייחס אליה. אבל מה שעשוי לקרות בתדירות גבוהה הוא מה שקורת היום כש קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב מתמודדת באחד ממשחקיה הבינלאומיים על אחד מגביעי אירופה. רק המימדים יהיו הרבה יותר גדולים.

עסק

של זהב

האנשים שבישרו השבוע את תחילתה של המהפכה הם 13 אמריקאים צעירים, שעוד לפני כמה שבועות ידעו רק בקושי מה זה ישראל. השבוע הם כבר

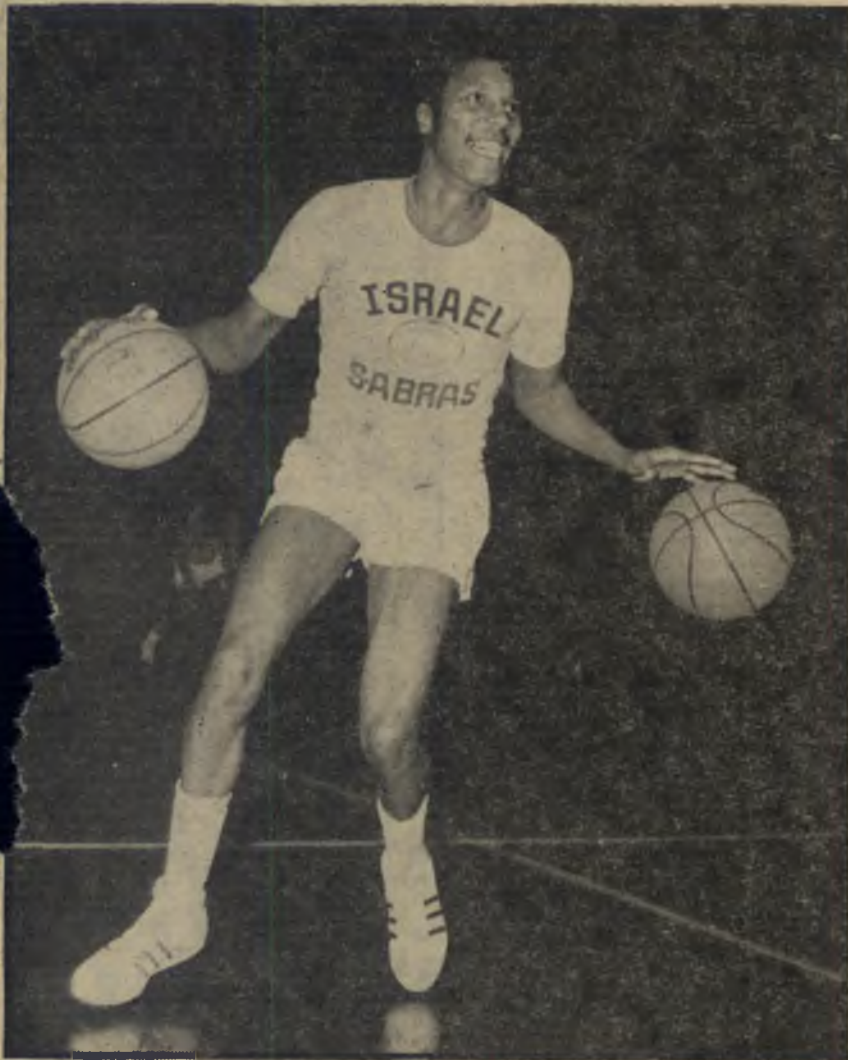

ינוע - ינוע! שליטה מוחלטת בכדור מגלה ריקי הוקאנסט בן ה-23, מרכז המישחק של ישראל סבס. ריקי, שהוא ממוצא יווני, היה מועמד לקבוצת הליגה המיקצוענית של שיקאגו. הוא מבצע להטוטי שליטה בכדור.

מדיניות ברשת

הישראלי, אחרי אופנת הג'ינס וחדירת ה"קוקה-קולה". כדורסל מקצועני אינו רק ספורט, שונה מכל מה שהיה מקובל עד כה בארץ. זוהי תבנית חיים שונה לשעות הפנאי, הצגת בידור של מתח והתרגשות הניתנת במנות של שלוש פעמים בשבוע ועלולה לשנות את מערכת המושגים של ישראלים רבים. אם וכאשר תיקלט התופעה הזו בארץ היא עשויה להוות תחליף לקולנוע, לטלוויזיה, למועדוני לילה ולזלילה במסעדות. בארץ צוה"הברית, לדוגמה, זהו ה"ספקטיטל" הגדול ביותר, שמחזור הכספים שלו יכול בשקט להתחרות עם זה של תעשיית ה"קולנוע". וזה מה שעשוי לקרות בארץ עם תחילת הופעותיה של קבוצת ישראל סבס, לת

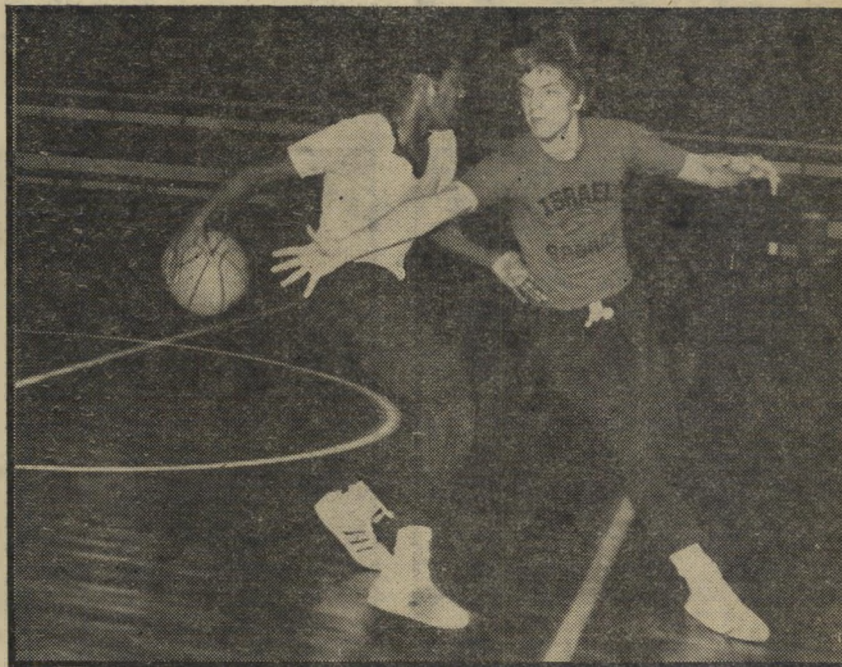
זרחי ישראל אולי לא הרגישו בכך, אבל השבוע החלה המהפכה בחייהם. אורח החיים בארץ לא היה כבר מה שהיה עד כה. משהו יסודי עשוי להשתנות בצורת הבילוי של הישראלי תמוצע, בתחומי ההתעניינות שלו ואולי אפילו בחיי המשפחה שלו. הכדורסל המקצועני הגיע לארץ. מי שאינו יודע מה זה כדורסל מקצועני, כפי שהוא מקובל בארצות-הברית, למשל, אינו מסוגל לתפוס את מהות השינוי הרעום להתחולל. אין מדובר כאן בעוד קבוצת ספורט שנוספה לגוף הספורטאי המקומי וגם לא בהוספת עוד מוצר צריכה לסל ההוצאות. זהו משהו הרבה יותר יסודי, הרבה יותר עמוק — שלב נוסף בתהליך האמריקניזציה של אורח החיים

כידור כפול כדורסלני ישראל סבס מתאמנים פעמיים בכל יום, שעתים בכל אימון. בין השאר כולל האימון ביצוע כידוריים תוך הובלת שני כדורים יחד. בכל אימון מבצעים השחקנים גם משחק אחד.

זהו אומנם ספורט, אבל בראש וראשונה זהו עסק. עסק גדול, המצריך השקעה של מיליונים והעשוי גם להפיק רווחים של מיליונים דרך חישוקי חסלים. על בסיס עסקי כזה נולדו גם אישראל סבס. יום אחד, במסיבת קוקטייל שנערכה ביוסטון טקסס, שמע המיליונר היהודי בוב הכס, על הקמת ליגת כדורסל מקצוענית לאירופה. הרעיון היה של כמה עורכי-דין ממלחים מניו-יורק שהגיעו למסקנה שאם הכדורסל המקצועני הוא עסק של זהב בי אמריקה, אין כל סיבה שהוא לא יגרוף גם מיליונים באירופה. הם החליטו להקים ליגה מקצוענית אירופאית, מכרו זכויות לקבוצות-מדינות לאלה שרצו להפוך לבעלים של קבוצות כדורסל. הכס, בנקאי בן 40, שהוא נשיא חקילח היהודית בבוסטון ומהבולטים שבמנהיגות היהודית הצעירה בארצות-הברית, שמע מפי ידידו, יהודי אמריקאי, כי זה רכש לעצמו את הזכויות להקמת קבוצת כדורסל שתניצג את ספרד. הוא החל להתעניין ב"אפשרות לקנות זכויות לקבוצה שתניצג את ישראל. הדבר לא היה פשוט כל כך. יונוי אי

לבשו על חזיהם גופיות מבהיקות שהשם ישראל סבס רקום עליהם באותיות של קידוש לבנה, בהופעת הבכורה שלהם ב"משחקי מיבחן והכנה. בעוד שבועיים הם כבר ייצגו את ישראל בליגת הכדורסל המקצוענית של אירופה, והם יעשו זאת 31 שבועות בשנה, במחזוריות של ארבעה משחקי בית ב-12 ימים באיטליה ו-12 אלהו בתל-אביב וארבעה משחקי חוץ באירופה בשבועיים נוספים. בשלב הנוכחי כלולות בליגת הכדורסל המקצוענית של אירופה חמש קבוצות בלבד, שיתלו את פעילותן ב-16 בחודש: חמש הקבוצות מייצגות את ישראל, ספרד, בלגיה, גרמניה ושווייץ. אבל כל השחקנים בהן הם אמריקאים, שנבחרו מספסלי ה"מילואים של קבוצות הליגה האמריקאית המקצוענית. אפילו לאהדי הכדורסל המושבעים הם עשויים לפקוח את העיניים. הכדורסל שהם משחקים שונה לחלוטין מזה המקובל ב"ליגות החובבים — כביכול בארץ. זהו מישחק ארבע יותר מהיר, הרבה יותר תוקפני וגברי, משלב יותר ושופע מיבצעים של וירטואוזיות אישית. חוקיו

חוקים חדשים חוקי הכדורסל המקצועני, כפי שהם מקובלים בארצות-הברית, שונים במיקצת מחוקי הכדורסל החובבני. המישחק מחולק לארבע רבעים, שבכל אחד מהם 12.5 דקות של מישחק נקי. המישחק הוא הרבה יותר נוקשה ותוקפני ועבירות (פאולים) של החובבים כמעט ואינן נחשבות כאן.

הכדורסל המיקצועני פולש

רעיון לא כללו את ישראל בתוכניתם. היו להם תוכניות לעתיד להקמת קבוצות מקצועניות גם בביירות, קהיר וקזבלנקה. קבוצה ישראלית היתה עלולה לשבש להם תוכניות אלה. אבל הכט טס לז'נבה, שיכנע את מקימי העסק החדש, קיבל זיכיון ל"קבוצה ישראלית במחיר של כמאה אלף דולר והפך בעצמו לנשיא ליגת הכדורסל המקצוענית של אירופה.

הוא צרף לרעיון את ליוונגסטון קוסברג, צעיר יהודי בן 38, גם הוא מיוסטון, המכהן שם כסגן נשיא הקהילה. ליוונגסטון הוא נשיא חברה המפעילה בתיאבות ובעליה של חברה נוספת המספקת שירותי מסעדה לכל האיצטדיונים הגדולים בארצות-הברית. השניים לקימו את הישראל סברס. מה שנשאר לעשות הוא רק להקים גם קבוצת כדורסל.

קבוצת כדורסל אינה מורכבת רק מ"כדורסלנים". נשמתה הם עסקניה. היה

את יחסי הציבור של הליגה האמריקאית המקצוענית לכדורסל, מעורה בחיי הכדורסל המקצועי ומכיר כל שחקן המשחק בליגה או יושב על הספסל בקבוצתו. כמנהל האדמיניסטרטיבי של הקבוצה נבחר מנו מילוא, 38, ששיחק בעבר כדורסל במכבי והפועל רמת-גן. מנו, בוגר בית הספר כדורסל, שהיה במשך עשר שנים בארצות-הברית, שם השתלם בחינוך, הפך לאחד מושבעי של הכדורסל המקצועני האמריקאי. לפני חמש שנים חזר לארץ, ניהל את בית-הספר התיכון האמריקאי בכפר סילבר ועבר לעבוד בסניף הישראלי של המגבית היהודית, כמארגן משלחות הסקר של המגבית. משם לקח אותו הכט לנהל את קבוצת הכדורסל שלו.

את הכדורסלנים לקבוצה בחרו מתוך רשימת המועמדים לליגה האמריקאית ה"מקצוענית ומתוך אלה שנשרו מקבוצותיהם. מתוך 30 מועמדים שזומנו למחנה

הנחש והמנהלים

ביורן ("הנחש") ג'ונס, מאוניברסיטת סאן פראנסיסקו, המתנשא לגובה של 2.10 מטר, היה מועמד לקבוצה המיקצוענית המפורסמת הבוסטון סלטיקס. הוא נראה כאן בחברתם של חסל כהן, הפירסומאי היהודי מניו-יורק, מפעילי הוועד האמריקאי למען הספורט בישראל שהפך למנהל המיקצועני של הקבוצה ושל מנו מילוא, המנהל האדמיניסטרטיבי.

אימון נבחרו לבסוף 13 כדורסלנים של הקבוצה. הם נבחרו אישית על ידי המאמן הר בראין, מי שהיה מאמן קבוצת הכדורסל של אוניברסיטת לונג-איילנד.

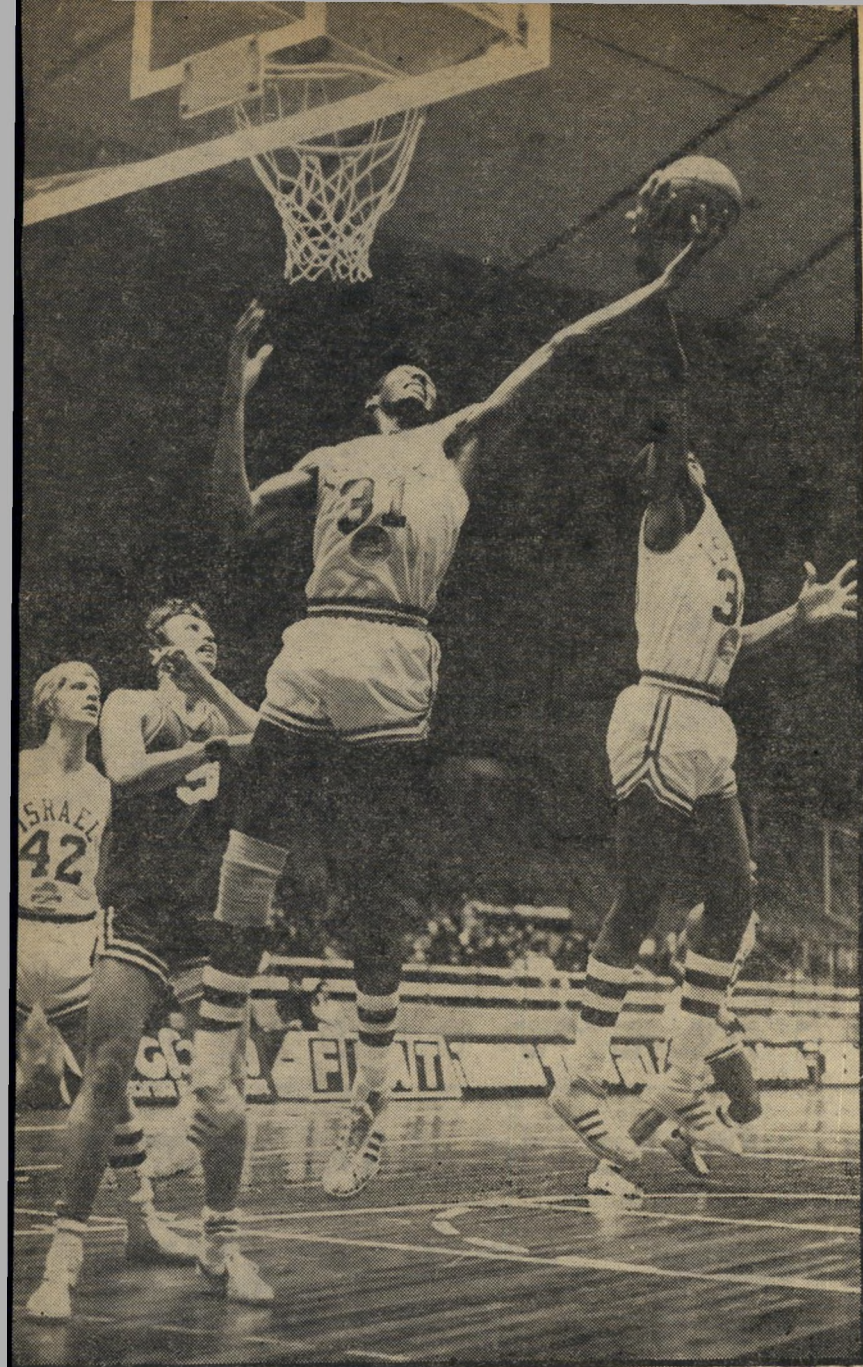
תוך זמן קצר עשויים 13 כדורסלנים, שבעה מהם כושים, להפוך לאלילי הספורט במדינתם. רובם הם בעלי תואר של "אול אמריקן" וכל אחד מהם יכול היה בשקט להיות כוכב בכל קבוצת כדורסל אירופאית. כל אחד מהם חתום לחוזה לעונה שלמה. וכל מה שיעשו הוא כדורסל. זוהי עבודה קשה ומפרכת. הדורשת התמדה, כוח רצון, כושר וכישרון. לשחק

צריך למצוא כאלה עבור הקבוצה הישראלית.

עבודה

שחורה

נשיא המועדון הישראלי בחרו בעי לי הקבוצה את עור-דין יהודה רוה פירושלים. חתנו של השר גדעון האוזנר. כמנהל המקצועי של הקבוצה נבחר חסל כהן, בעל משרד פירסום גדול בניו-יורק, שהוא מפעילי הוועד האמריקאי למען הספורט בישראל. חסל מנהל זה 20 שנה

ריבאונד כפול

שניים מהענקים הכושים של הישראל סברס מתחרים מתחת לסלם לקליטת הכדור החוזר, כששניהם משתלטים על ריבאונד כפול. שניהם שולחים את הכדור חזרה אל אופי החובבים של ארצות-הברית. הג'קסונוויל בוקינירס, שהובאו במיוחד לישראל אחרי שאיגוד הכדורסל הישראלי סרב להרשות לקבוצות ישראליות לבחון את המקצוענים.

שלוש פעמים בשבוע, להתאמן פעמיים בכל יום, לטוס כל שבועיים לארבע מדינות — אלה אינם דברים של מה בכך. הם עושים זאת, כמוכן, לא בגלל "הציונות", משכורותיהם שגובהן נשמר בסוד, מפצות אותם על המאמץ. הם "שרופים" על כדורסל, אך בעיקר הצטרפו רובם לליגה האירופאית מתוך תיקווה שיוכלו להצטיין בה, להתבלט, לצוד את עיניהם של מאמני קבוצות הכדורסל של הליגה

האמריקאית המקצוענית, שירצו בהם לקבוצותיהם. וכדורסלן כזה, שיש לו מקום בקבוצה מקצוענית בארצות-הברית, הוא אדם שהגיע. הכוכבים שם מקבלים משכורת של עד 500 אלף דולר בשנה.

המריעות

באות

לא רק הכדורסלנים הובאו מאמריקה. גם השופטים למישחקים מיובאים ואפילו מעסה הקבוצה הוא על טהרת היבוא. מה שיהיה ישראלי בקבוצה הן כנראה הצ'יגריילס — המריעות, שהן חלק בלתי נפרד מחיי הספורט באמריקה. כבר עכשיו מארגנים לישראל סברס כתריסר נערות ישראליות, שיצעדו לפני כל משחק על המיגרש בחצאיות קצרות, תוך ניפנוף שרביטים לצלילי המוסיקה של יואל שר, שמונה כמנהל המוסיקאלי של הקבוצה. בעלי הקבוצה נטלו על עצמם את הסיכון להפעיל אותה שנתיים ללא רווחים ואפילו תוך הפסדים. תוך שנתיים, הם מקווים, יהיה פכו הישראל סברס לחלק מהחיים בישראל. עד אז אולי יצטרפו כבר גם כדורסלנים ישראלים לקבוצה ואולי יסיר גם איגוד הכדורסל הישראלי את התנגדותו למקצוענים הגלויים. כי בסופו של חשבון עשויה קבוצת הכדורסל המקצוענית של ישראל להעלות את רמת הכדורסל של החובבים בארץ ולהקפידה קדימה. בדיוק כפי שה"כדורסל האמריקאי המקצועני תרם לכל ענף הכדורסל בארצות-הברית.

צילומים:

לסטר מילמן, "ישראל סאן"

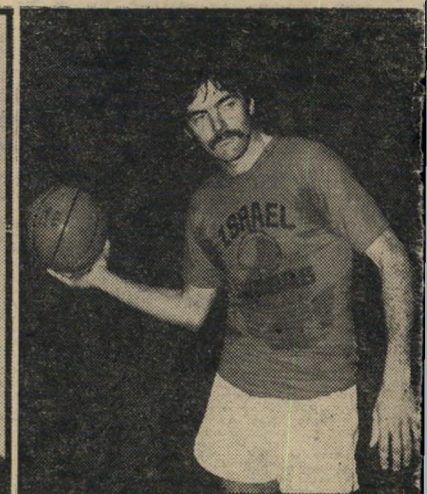
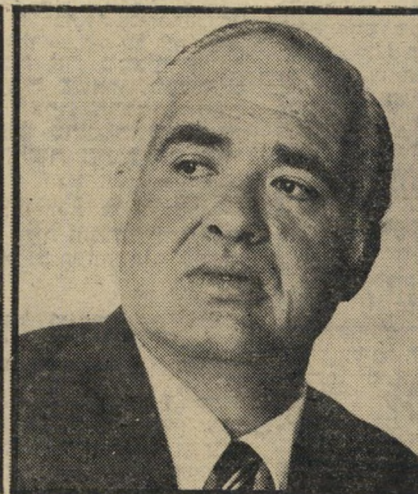
עלאי'פאק

יודע כבר להגיד הנרי דיקנסון, אחד משבעת הכדורסלנים הכושים של הישראל סברס. דיקנסון מצטיין במיוחד בקליעת מדויקת לסל ובניתוח.

הבוס

בוב הכט, בן ה-40, הבנקאי היהודי מיוסטון, טכסאס, שקנה את הזיכיון להקמת והפעלת קבוצת כדורסל, מורכבת מכדורסלנים אמריקאיים, שתייצג את ישראל בזירה המיקצוענית.

היהודי

דן קרוגר, מלוס-אנג'לס, שגובהו 1.94 מטר, הוא הכדורסלן היהודי היחיד בין 13 הכדורסלנים של הישראל סברס, שייצגו את ישראל אל בליגת הכדורסל המקצוענית של אירופה.

מח"ט שמואל (גורודיש) גונן (ממושקף) ביום קרב ג'יראדי עם המג"ד פינקו (מימין)

ביום הכיפורים שילם צה"ל את מחיר הלקחים הלא-נכונים

שהסיק צה"ל מההסתערות הפזיזה לתוך המיתחם המבוצר

הג'יראדי: לתוך שטח ההריגה

מאת בנימין עמידרור

— ואשר בג'יראדי לא הוכחש, אלא להיפך, אושרו מחדש: **הטנק איננו נלחם לעצמו, אלא כחלק מצוות רב-יחיד; הטנק זקוק לאלמנטים של רגלים ושל פיוע לא פחות משהם זקוקים לו — ובמצבים מסויימים הם חשובים ממנו והוא "יורד" למעמד של מסייע להם;**

● טקטיקות של כוחות ממונים ומשוריינים בנויות כשילוב מאוון של גורמי ה"אש" וה"תמרון", ואסור שיושבתו על "מהירות", כימעט לבדה;

● ניהול זהיר ומחושב של קרב מסוג הבקעת-מיתחם מבוצר עשוי להבטיח תוצאות מהירות יותר, מכריעות יותר ובפחות אכזריות — בנסיבות שבהן "המהירות היא מן השטן".

את הסטיות מן "הספר" שאיפיינו את לחימת חטיבת 7 בג'יראדי ניתן להסביר, ובמידה לא מבוטלת אפילו להצדיק, אבל רק שם ואם, בנסיבותיו החד-פעמיות של אותו קרב. צריך היה לציין לשבח את מבצעי-הלחימה — ומייד אחר כך לעבור משאלות של אחריות אישית אל מישור הפקת הלקחים ושם להציג אותם מעשים ממוש כרוגמה לשגיאות עקרוניות המורות, הממחישות היטב את צווי "לא תעשה".

למירע מזלנו, הבחנות אלמנטריות אלו נחשבו — וחוששני כי עודן נחשבות — דקות ותלושות מדי עבור הקצין הממוצע בצה"ל, המתפאר ב"תכליתיותו", שאיננה אלא בורותו.

הדהירה של פינקו

ביום ה'5 ליוני, שעה 14.20, נמצאה חטיבת 7 בשייך זואייד, נערכת להמשך התנועה מערבה, לכיוון היעד המערבתי הראשון של אוגדת טל — אל-עריש. עם המ"ט, גונן, נמצאו גדוד הפטונים של האו"ד אלעד, גדוד הסנטור יוניס של גבי ופולוגת הסיוור החטיבתית, החבוטה מאוד, בפיקוד אורי — כ-80 טנקים בסך הכל. גדודה השלישי של "שבע", גדוד החרמש של מכסי, נלקח קודם עליידי מפקד האוגדה והופעל באיזור צומת-רפיח. 10 ק"מ מאחור, כשני המ"טים האחרים של האוגדה, התכונן גם גונן לאפשרות שיוטל עליו כיבוש ג'יראדי. תוכניתו המקורית, אשר הוכנה עוד לפני המלחמה (ולאחר שנועץ באחד

בין קרבות-המישנה הרבים והשונים מהם נשור קרב-ההבקעה של אוגדת טל במרחב שבין ח'ריונס לאל-עריש במלחמת ששת-הימים, מפורטמת ביותר סידרת הקרבות של חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ שמואל גונן (גורודיש), בתוכה בולטת בייחוד הבקעתו המשולשת של מיתחם הג'יראדי. כיוון שאין פנינו לסדר הכרונולוגי אלא ללקחי המלחמות, נפנה תחילה להתנגשות חשובה זו. השפעת קרב הג'יראדי על מחשבת-הלחימה של צה"ל ועל מיבנה כוחות-היבשה, אירגונים והטקטיקות שלהם, כפי שנתקיימה עד יום-הכיפורים, התבטאה בתרומתו להזנקת מעמד הטנק בצה"ל מאמצעי-הלחימה היבשתי הדומיננטי למלכו הלבדי והכל-יכול של שדה-הקרב. בתחום הפעולה המיבצעית השפיע הג'יראדי די ביותר לכיוון ניהול הטקטיקה, עד שנת-מצתה בשליחתם קדימה, בהסתערויות-מצח ישירות, של עדר טנקים, האמורים ליצור אפקט "הדם" נוראי ומיידי בלכתם, שכל מערך של האויב, חזק ומוכן ככל שיהא, יתמוטט תחתיו מייד והטנקים ישעמו דרכו, במלוא הי מהירות וככל שרק יישאם הדלק במיכליהם.

תפיסות אלו היו כה מקובלות ומושרשות בצה"ל, עד שתמוטתן הדראסטית והחד-משמעית, בעיקבות כישלונם

**כעמ"ם דהרו הטנקים
דרך המיתחם המצרי
וכעמ"ם מצאו עצמם מנותקים**

הנחרץ של ההסתערויות-נוסח-הג'יראדי, אשר ביצעו גדודי אוגדת ברן מול הפירדאן, הן שגרמו לאותה תחושה של אוולת-חיד ואובדן-העצה (הזמניים), אשר שיתקו או את פיקוד-הדרום הרבה יותר ממה שנאמר או לא נאמר באותו יום בין גונן לברן.

חשוב ביותר להבין, כי ביום-הכיפורים לא אבד כלום ממעמדו הנכון של הטנק בצה"ל, כנושאה של ההכרעה הנשאפת ביבשה — בעתיד כמו בעבר. כל שאיבדנו הוא עיוות-הפרופורציות, לאחר ששת-הימים, אשר בגללו ייחס לקחי יום-הכיפורים אינם אלא אישור נוסף ללקחיהם המוסכמים והבלתי-מעורערים של רבבות ימ"ל-חימה ואלפי התנגשויות, מכל הסוגים, במהלך מלחמת העולם השנייה

ממפקדי הגדודים בחטיבת בר-לב, שלחמה שם ב"קדש", חותה לחץ חזיתי של הסנטוריונים, כאשר מכסי מבצע איגוף ימני עמוק ועולה על המיתחם מצפונה, מכיוון הים. בעוד הפטונים יורדים שמאלה וחודרים מדרום, לאגף המצרים ולעורפם. אבל עתה נותרו לגונן רק שני גדודי הטנקים שלו, שאחריהם לחימה קשה: ההבקעה בח'ריונס, פיצוח מיתחמי רפיח ו"הצומת" וההתקלויות לאורך הכביש, עד שייך-זואייד. בהתאם לכך שינה גונן את תוכניתו והעמידה על לחץ חזיתי ואיגוף שמאלי בלבד.

עודנו עוסק בכך, נתקבלה הוראה פיתאומית ממפקד האוגדה: המ"ט ייטול עימו אחד מגדודי וימהר לחוש עימו אחורה, לחלץ את מח"ט-הצנחנים רפול, שנתקע מדרום ל"צומת" למצב שנראה ביש ביותר. גונן סב על עיקבותיו עם גדוד הפטונים. על גדודו של גבי, למעט פלוגה, מינה את הסמח"ט פינקו, והורה אותו לנוע לכיוון אל-עריש, ליצור מגע עם הג'יראדי ואם אפשר — להבקיעו. סיוג זה התאים לתיכנון הכל-אוגדתי, אשר לוח-הזמנים שבו קבע את הבקעת הג'יראדי ל"ש+12" (כלומר, 12 שעות אחרי שעת-ה"ש", היא שעת תחילת המלחמה או המיבצע), מפקד האוגדה היה עד אז שבע-ציון מקצב המיבצעים; ולמקרה שיתגלה הג'יראדי כאגוז קשה, ראה את פיצוחו באמצעות התקפה דר-חטיבתית, בה

**אלמלא נעצר גונן עליידי
כצוע, היה נכנס לבדו
לתוך המיתחם המבוצר**

תסייע חטיבת השריון הנעה בחולות מדרום לג'יראדי, את התקפת חטיבת 7, אשר תונחת עליו בציר הכביש. מייד עם כקלת הוראותיו, פנה הסמח"ט מערבה, מדהיר את הטנקים שלו עד הכביש במקווא המהירות, עד שהגיע לג'יראדי. נראה כי לעוכרה שניצב לפתחו של מיתחם חטיבתו, באורך 11 ק"מ, שכולו מכוסה תעלות וסמור תותחי נ"מ, לא נודעה כל השפעה מרתיעה שהיא על פינקו רב-העוז. הוא לא עצר במקומו, אלא המשיך היישר קדימה, כל הטנקים דוהרים במור עורפי עד הכביש — אשר היה "שטח ההריגה" הורדאישל המיתחם — רגלי כל הנחגים דוחצות על דרושות המאיץ עד ל-

ריצפה והמקדעים יורים לכל עבר.
 רוב הכוח עבר ללא פגע. אש יעילה נפתחה רק על זנב השדרה, שם נפגע פטון של הסיירת החטיבתית ונסוג. אבל חללם עם גיב מאותה יחידה רוסקו.
מיוך לאחר שחקף הסור, נסגר הג'יראדי מאחוריו.

נוכח או לכוד?

כה, כאשר דיווח הסמח"ט, בשעה 16.30 — שמונה שעות בלבד לאחר מעבר הגבול — „אני באל-עריש“ היה נתון במלכודת יותר משהיה כובש: 19 הטנקים שעימו היו פגועים ברב או במעט ומרוקנים כימעת לחלוטין מתחמושת ודלק. חרמ"ש ומרגמות, לסיוע ולהבטחה, לא נמצאו כלל עימו. לא היה בכוחו ליוזם פעילות התקפית, ואף לא לעמוד בפני התקפה רצינית. כעבור זמן, כאשר ביקש גונן להבקיע את הג'יראדי בשנית, פנה למח"ט

האם אותו היה לסתער קדימה עם חלק מן הכוח, כשהטנקים כימעת מרוקנים?

ושאל אם יוכל לתקוף במקביל מן העורף, התשובה היתה שלילית, ואם פינקו נמנע מנטילת חלק בהתקפה שהוא מומן להשתתף בה, סימן שמצבו חמור באמת. לא בחינם ראה מפקד האוגדה את הילכדות הסנטוריונים באל-עריש כאחד ממסבירי הקרב.

לאחר שאת רפול חילצו הטנקים שלו, השיב טל את גונן למשימתו. בדרכו חזרה מן „הצומת“ לכיוון הג'יראדי שמע מח"ט 7 על הבקעת סגנו ועל הימצאותו בפתחי אל-עריש (הועלו פיקפוקים בדבר דיוק דיווחיו של פינקו — שמה חשב משהו שהגיע לקנטרה? — אבל כעבור זמן אומתה נוכחותו באל-עריש).

גונן הקדים את „הפוטונים“ ונסע בג'יפ בור דד. אלמלא נעצר ברגע האחרון עיניו אחר מאנשיהסיוור שנפגעו קודם בפתח הג'יראדי, היה דוהר כך לתוכו.

משנזכר כי הג'יראדי סגור, היה גונן מודאג מאוד, ובצדק. כי ידע מהו מצבם של הטנקים. טל רצה להמתין ולהבקיע את הג'יראדי בשעה מאוחרת יותר, בעזרת חטיבה, אבל גונן החליט ליוזם הבקעה מיידית נוספת עם הפוטונים (גדוד זה היה חסר אחת מפלוגותיו, שסופחה לגדוד החרמ"ש, אבל בשיירזואיד מצא גונן אחת מפלוגות הטנקים של רפול, בפקיד עיניגיל, שבתנופתה עקפה את מערך רפיח כולו והגיעה לעורפה. הפלוגה סופחה לאלעד).

תחילה ניסה גונן גירסה „מקוצרת“ של התמרון השמאלי, אשר הועיד בתיכנוניו המוקדמים לפוטונים. אולם הכישלון היה בלתי-נמנע: מחמת מחסור בדלק, לא התאפשר ביצוע איגוף עמוק. כנדרש, האיגוף הקצר מדי אשר בוצע, נמצא כולו בתוך טווח התצפית והאש היעילה של הארטי-לריה והג'ט מהצריים. 9 פוטונים נפגעו, ביניהם: טנק המג"ד, אשר נהרג מפגיעת פצצת-מרגמה בצריחה, בעת שצפה בקרב. יותר ממחצית הכלים הכשירים האחרים נתקעו במקומם, חסרי דלק, אבל שאר הפוטונים הסתדרו על הכביש בטור.

ממש כמו הסנטוריונים לפנייהם — רק הפעם מוד מיתחם חי מאוד, שאיננו מופתע — פרצו קדימה, במהירות 45 קמ"ש, תוך מתיראש לצדדים. למרבית הפלא נהרס כדרך רק אחד הטנקים. כל השאר הצו את המיתחם לאורו והצטרפו לכוח הסמח"ט, ליד „האובליסק“ — מצבת החייל המצרי האלמוני — שבכניסה לאל-עריש.

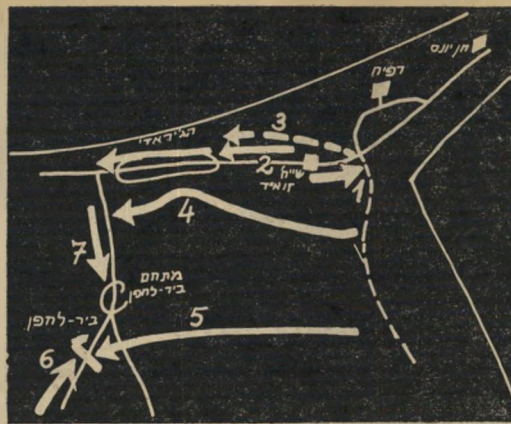
המח"ט ניסה להצטרף לשדרת הפוטונים, אבל נאלץ

טל הכר למעשה את פקודת גביש להסתער בכל מחיר על ביר-לחפן

להישאר: הג'יראדי נסגר בשנית. אין הדבר ברור לחלוטין, כיצד אירעה ההבקעה השנית של הג'יראדי (בשעה 17.00), התיאורים הרשמיים המוסי מכים, וכן עדותו של סמג"ד הפוטונים חיים, שנעשה עתה המפקד והוביל את הכוח, קובעים שנתקבלה הוראה מן המח"ט. אבל עיניגיל, אשר פלוגתו היוותה את רוב הסור הפורק, יודע לספר כי „פקודות ברורות לא היו. הגדוד היה באנדרלמוסיה... הגיע הכוח של סגן-מפקדה-פלוגה... שלא ראה מקום להתמקמות והמשיך לנוע קדימה. כיוון שראיתי כי המקום אינו טוב, פקדתי לנוע אחרי על הכביש, ללא כל פקודה ממפקד הגדוד או מגורם אחר. התקשרתי עם סגני, הסתבר שהוא נע הרבה קדימה. נענו אחור, ולו נתיי פקודה להמשיך ולהתקדם.“

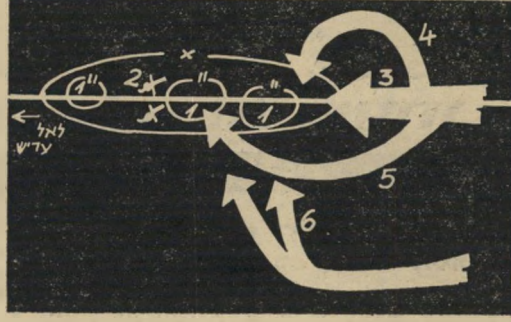
ככל הנראה אכן היתה ההבקעה יוזמה, אבל בהחלט יתכן שמושם מה לא קיבל עיניגיל פקודה, אלא, ככל טנקיסט טוב, וברוח הנחיתות של מפקד האוגדה, „שיפר עמדות“ לפנים.

על כל פנים, הבקעה זו, שלא קיבלה את ברכת מפקד האוגדה ושנודעה לו רק לאחר מעשה, לא הקנה את מצב חטיבה 7, אלא עודד ההמירתו מאוד: עתה היו מנותקים, בחשיכת היורדת, רוב הטנקים הכשירים של גונן. עימו

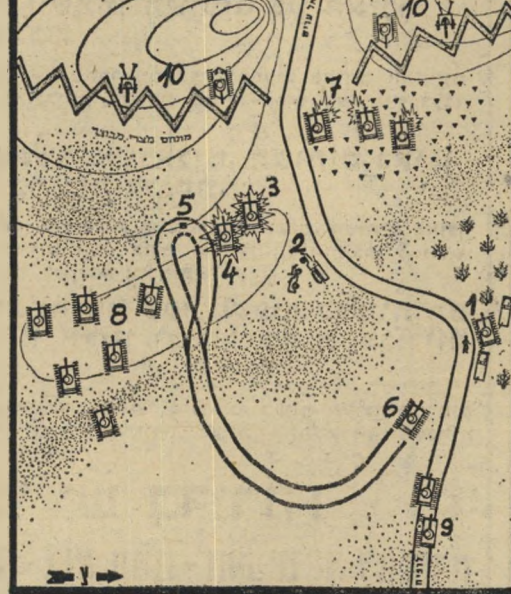
הקרב שהיה

(1) גונן נע עם גדוד הפא"טונים אחרונה, כדי לחלץ את רפול ליד הצומת. (2) פינקו נע עם 20 טנקים אל הג'יראדי, חוצה אותו ומגיע לאל-עריש. (3) גונן שב עם הפוטונים ומוצא את הג'יראדי סגור. (4) חטיבה 60 נעה בחולות, אבל נתקעת ואינה מסוגלת לסייע לחטיבה 7. (5) חטיבת ישכה חוסמת מדרום לביר-לחפן ומבודדת את שדה-הקרב. (6) חטיבת טנקים וחטיבה ממוכנת מצרית נשלחות מג'יבל-לני ובבלמת על-ידי ישכה. (7) 6 ביוני, בצהריים: חטיבה 7 כובשת את ביר-לחפן ומשלימה הבקעה לעומק שבעים קילומטר (מחאן-יוניס) תוך 28 שעות.

הקרב שתוכנן

(1) שלושת מיתחמי המשינה הגדודיים של הג'יראדי. (2) מיקום הארטילריה המצרית בג'יראדי. נוסף על כך קיבלו המגינים סיוע יעיל מ-8 תותחי-חוף של 130 מ"מ, שהיו ממוקמים באל-עריש. (3) התוכנית המקורית של גונן: גדוד הסנטוריונים לוחץ בחזית, בעוד (4) גדוד החרמ"ש נופל על המיתחם הגדודי הראשון באיגוף-ימני עמוק, וגדוד הפוטונים (5) מבצע איגוף שמאלי ותוקף מדרום. (6) תיכנונו של טל: אפי שרות של סיוע לחטיבה 7 מכיוון החולות שמדרום, על-ידי חטיבות הצנחנים או חטיבה 60.

ההבקעה השניה

כך אירעה ה-הבקעה השנייה של מיתחם הג'יראדי, על-ידי גדוד הפוטונים, ביום ב', 5 ביוני, שעה 17.00. (1) גונן וחבורת הפיקוד שלו. (2) זחל וג'יפ של פלוגת-הסיוע נפגעים בעת מעבר הסנטוריונים. (3-4) פוטונים נפגעים מאש המיתחם. האיגוף קצר מדי, ובטווח התצפית והאש של המצרית. (5) המקום בו נהרג רס"ן אחוד אלעד. (6) הפאטון של אלעד חוזר אל המח"ט, כאשר גופת המג"ד בתוך הצריח. (7) שלושה פוטונים עולים על שדה-מוקשים מימין לכביש. (8) רובו של הגדוד עמל בחולות. כ-18 פוטונים נשארים הקועים בחולות, כשאול להם חילק. (9) פלוגתו של חסון עיניגיל לפני שהבקיעה. (10) טנקי כלאים — תובות שרמן וצריחי אמכ"ס 13 — מצריים.

נמצאה רק פלוגת סנטוריונים, שקודם הושארה לאבטח את שיירזואיד.

רק בחצות הובקע הג'יראדי בשלישית — וסופית. גונן הכניס את הסנטוריונים שנותרו בידו לתוך המיתחם, אבל לא הריצם קדימה, אלא הורה אותם לנהל קרב-לילה בתוכו, כדי למנוע את התארגנות המצרית בתשיכה. אחרי כך הגיע גדוד החרמ"ש של מכסי ועימו פלוגת-טנקים נוספת. או ניתן, סוף-סוף, להחדיר רגלים אל התעלות והעמדות, כדי שיילחמו בהן ויטהרו, בחיפז הטנקים, אחת ולתמיד.

גונן הגיע לאל-עריש ב-02.00, אבל משאיות הדרגים באו רק ב-04.30, ואז הגיע גם מפקד-האוגדה. זו השעה בה יש לראות את השגת המשימה על-ידי אוגדת טל — 20 שעות אחרי מעבר הקו הירוק. טיהור העיר דרש 24 שעות נוספות, אבל לא שינה דבר: אוגדת טל יכולה היתה להתרכז ולקבל אספקה, בחופש גמור, בשולי העיר. היא פנתה משם אל ג'יבל-לני, ורק השאירה מאחור את מכסי לסיים את כיבוש העיר.

בנסיבות המיוחדות ניתן למצוא צידוק לדהידתו של פינקו - אך תוך כסילתו העקרונית

גם בסקירה חסופה ביותר של פרשת הג'יראדי, מזדקרת מייד הסתמכותה המוגזמת של חטיבה 7 על הטנק. אילו היו מפקדיה חזורים הכרה שקרב היבשה הוא קרב רב-חילי ואי-אפשר אחרת, יש להניח שהטנקים לא היו מנסים לתדור לבדם 11 ק"מ ארוכים של מיתחם חטיבתי מתגבר, אלא היו ממתינים ולוחצים שיגיעו קודם חרמ"ש, הגדסה וארטילריה ויילחמו עימם, בצוות. בפריצתם, השיגו הטנקים אפקט ניכר של הלם. כאשר פרץ הסמח"ט, ראה את עמדות התותחים נטושות וגורתה עליו אש גשקיל בלבד (בשעת מעשה לא ידע כי על זנב שדרתו כבר ירו גם בתותחים).

קצין מצרי — קצין האג"ם שו חטיבת חי"ר אשר החזיקה במערך רפיח, ובו עוד ניפגש — אמר כי מגיני הג'יראדי סברו שהפגזים קים החוזרים הינם מצריים. אבל דומה שנת" כוון „הצליז פנים“. קרוב יותר להניח כי אכן הופתעו וברחו.

אקט פיזי ביחור

תופעה זו מוכרת היטב בהיסטוריה הצבאית, והספר"גם מלמד איך יש לנהוג בה: נטישת האויב היא ברכה גדולה, אך רק אם מנצלים אותה מייד על-ידי תפיסות העמדות התעלות שנישש, באמצעות רגלים שלנו. לשם כך, בין היתר, אסורים הטנקים בתנועה ללא רגלים (חרמ"ש). אכן, כאשר נמסר לגונן, לקראת ההבקעה השלישית, כי מחזשים לעזרתו את גדוד האמכס של החטיבה, השיב שאיננו זקוק לטנקים, אלא לחרמ"ש. אולם נזכור כי כל המפקדים אשר פרצו עם טנקים את הג'יראדי, למדו מנסיגתם האישית והטרי, כי כושר הג'יט של אותם מצרים הנצבים מולם, איננו מן המעולים, וכי הם אכן ניתנים ל„ניפגש“ על-ידי הסתערות-מצח של טנקים, יאמר „הספר“ אשר יאמר. זו היתה העובדה בשטח ואך שטים — לא, פושעים — היו אותם מפקדים, אילו פעלו כאילו אכן עומד מולם מסך תותחי הג'יט של „הקורפוס האפריקאי“ של רומל, או מתאים יותר לנסיבות, „חזיתות הג'יט“ של הרוסים בקרב האיתנים של „קשת קורסק“, זהו, כאמור, ההבדל בין ראיית הקרב כאירוע חד-פעמי, שיש לבחננו כפי שהתרחש שם ואז, ובין בחינתו בקג"ר המידה של „עקרונות המיתחם“, כדי להפיק ממנו את הלקחים האובייקטיביים הנכונים לעתיד.

טל קבע שבהסתערות על מיתחם מבוצר לוקח החי"ד את הכתר

ההיתחחות אל פרשת הג'יראדי לאור נגע הטנקים מאניה, אסור שתעלים את האספקטים האקטיים שלה, אשר לא נפלו ממנו בחשיבותם ובהשפעתם. לצורך זה, חייב הקורא, כתנאי הכרחי, לראות קודם כל את התמונה האופרטיבית השלמה, ובעיקר את חטיבת הסנטוריונים של ישכה, מאוגדת אברהם יפה, בהבקיעה דרכה בין טל ושרון, חתרה החטיבה בחולות ואדי-חרידין, כדי להגיע עם ערב מדרום לצומת ביר-לחפן ולחסום שם, מבעוד זמן, את דרכן של שתי החטיבות ששיגרו המצרית מן „הקו השני“ שבג'יבל-לניג לאל-עריש. בניסיון לשקם את מערכיה והורסים של דיוויזיה 7, בלא ישכה, היה עלינו לראות את „המירון לאל-עריש“ כסיכון בלתי-מחושב; עימו, נעשה הסיכון „מחושב“, כפי שמראים תיאורי הקרב, היה טל מודע מאוד לקיומו של ישכה ולחיוניותו, והשתדל לתאם את קיצבו עם התקדמות ישכה.

אבל אם אמרנו כיכובן מחושב, עדיין לא אמרנו גם כיכובן נכון או מוצדק.

קודם היריהנו אחרי חסונו של פינקו, אבל עשינו זאת מצד אספקט הרב-חיליות. שאלה זו עולה, ביתר תוקף גם מן הבחינה האקטית. כבר בעת שהתרכזו כל חטיבה 7 לראשונה בשיירזואיד, נמצאה מחוז לטוח הסיוע היעיל של הארטילריה האוגדתית (אשר עדיין היתה (המשד בעמוד 26)

(המשך מעמוד 25)

עסקת רובה במיתחמי מערך רפיה, ועו וכה בהתאם). גודל החרמ"ש נותר מאחור, ושני גדריו הטנקים מנו או רק כ-80 כלים כשירים — כולם מרוקנים כבר כדי שני שלישי, או יותר, ממכיליהם ומתחמושתם. חלקם גם פגוע לא מעט, או מאויש באגשיצות פצועים. אפילו יצאה או החטיבה בשלמותה אל הג'יראדי, היה עדיין טעם טאקטי מספיק לשאלה, אם לא מוטב היה לה להמתין עד שיגיעו כמות מינימליות של אספקה; ומה גם שעד אז כבר הקדימה לא מעט את הוזהומים המתוכנן, מואץ ככל שהיה. ודאי וודאי עולה השאלה, כאשר המה"ט נוסע את מרבית הטנקים ופונה עימם 10 ק"מ אחר ה, בעוד הסמח"ט נהג 20 טנקים מרוקנים וחברי כל פוע, 20 ק"מ קדימה, כדי להסתער עימם על מיתחם הטיבתי מתוגבר ובלתי פגוע שעומקו 11 ק"מ — רק כדי שאחרי יצמח ליסוד על הטיבה מצרית רעננה נוספת, באיזור אדי עריש גופא.

בנסיבות המיוחדות והמוגדרות ההן ניתן בכל זאת למצוא צידוק טאקטי סביר, אמנם דחוק ביותר, למעשה זה, בכך שבשלבי הקרב הקודמים נוכח הסמח"ט, כאמור, כי המצרים אינם עמידים בפני הסתערות טנקים, וגם יכול היה לראות מעין אישור להתמוטטותם בעמדות שמולו, אשר בעת שחלף על פניהם, היו ריקות ונשקן נטוש. אולם אין צד של ספק כי בבחי' נת המעשה לאחר המלחמה, ויצורך עיצוב מושגים נכונים לאור נסיונות ששתיהם, אייפאשר היה שגא להציג את דהרתו של מינקו כאקט טקטי פזיז ביותר, הרבה מעל דמותו, הן באופיכיו צועו והן מצד היעדר שיקול-דעת מספיק, שיביא בחשבון לא רק את יתרונותיו המיבצעיים הצפויים, אלא גם את הפסדות והמיגרעות הכרוכות בו.

לא „בכל מחיר“

את ההסכמים הטאקטיים הללו, או חלקם, ניתן להעלות גם בהקשר הפריי צה השנית שביצע גונן עצמו — בהבדל זה, שהפעם אין בהם להצדיק את פעולתו, גם לא במקום ובזמן גם בוצעה. למרות שברור כי הונע לפרץ בעיקר בשל דאגתו הרבה — והמוצדקת — לטנקים המנותקים, לא היה בכוחו של גונן להבטיח, אם ובמידה שאמנם יעברו גם הפטונים, אלא רק זאת, שעתה יימצאו באל-עריש עוד כמה עשרות טנקים מרוקנים כימעט לחלוטין. בעיקר כך, אחרי שבסיון הראשון של הפטונים נפגעו 9 טנקים, המג"ד נהרג ו-18 טנקים נוספים הפכו גושים דוממים, כי מיכליהם התרוקנו כליל.

לכן, בכל שראג, ברור הדבר כי היה על גונן להימנע מן ההבקעה השנייה — שכאמור, נכשלה ורק החמירה את מצבו — אלא לרכז את כל מאמציו בצבירת כוחות נוספים אדיו, בעיקר חרמ"ש וארי טיורינג, ובקידום אספקה.

אבל כיוון שהחליט להבקיע, שומת היה עליו לדאוג לכוח מירבי, ולצורך זה נדרש קידומה של פלוגת הסנטוריונים שהותיר בשייך-וואיד. אותה יכול היה להטיל עם הפטונים — ומוטב, בדירוג מסוים. בהקשר עיתוי הדירוג נוסף כי סמג"ד הפטונים, שנמצא עם הגוף המוביל את ההבקעה השנייה, נעצר בתוככי המיתחם, בעורפו של ריכוז הארטילריה המצרית, והחל להשמיד תותחים ביעילות. הוא ביקש להמשיך במלאכה, אך המה"ט הורהו באלחוט לחדול ולנוע מייד אל-עריש. לאחר מעשה, אפשר לומר כי אקט ספונטני זה יכול היה להי עשות באורח מתוכנן, וכי זה היה הרגע הנכון להנחית את הדרגה-תוקף השני. צה"ל בפלוגת לא למר היטב את דקחי הג'יראדי, אבל הנוגעים כי דבר למרום היטב — ומייד. ראינו זאת בדחימתו של גונן בעת ההכי קעה השישית של הג'יראדי: ועוד יותר, בקרב שערבה „שבע“ למחי רת בביר-זהפן, בו חיפזה את חי מיתחם הגרודי המתוגבר שמצפון לצומת.

כיוון שבמשך הלילה לחמה הטיבת ישבה מדרום לביר-זהפן ונלחצה קשה, רצה גביש כי טל ימחר להבקיע את ביר-זהפן ויתחבר אליה. אבל טל, שזהערכתו כבר היה

שבוט

ספורט טוטו

השבוט

מינימום הפרס הראשון

400.000 ₪

מינימום כלל הפרסים

900.000 ₪

יום חמישי — המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר הלימודים בספורט

בחיפה

ביום שלישי, 14.1.75,

בשעה שמונה בערב,

באולם „ביתנו“, רח'

ירושלים, חיפה,

תתקיים:

כגישת חברים ואוהדים

עם

אורי אבנרי

על הנושא:

לדבר עם אש"ף?

הציבור מוזמן

התנועה לזכויות האזרח

לפני שנה בדיוק נקבע מקומה של התנועה לזכויות האזרח (ר"צ) על מפתה הפוליטית של ישראל. יותר מ-35 אלף מצביעים, 3 חברי כנסת ועשרות סניפים ברחבי הארץ הנם עדות לרצון לתמורה. בשנתה הראשונה טיפלה התנועה בקשת רחבה של נושאים. מודעה זו מיוחדת לטפולנו בנושא:

זכויות האזרח

* הקמנו 6 לשכות לפניות הציבור. טיפלנו עד היום בתלונותיהם של 4873 אזרחים.

הלשכות ממוקמות בירושלים, ת"א, חיפה, אשקלון, ג'ת ודלית אל כרמל. לרשות הלשכות צוותי מתנדבים, הפועלים להקלת מצוקתם של אזרחים, הנפגעים במערכת יחסיהם עם הממשלה, מוסדות, גופים וחברות. מימון הלשכות מתבצע מכספי ההקצבות לחברי הכנסת של סיעת ר"צ.

* הגשנו הצעת חוק לפיו יושתתו היחסים בין האזרח והמדינה על אזרחות בלבד.

ההצעה קובעת כי אין זה מענינו של משרד ממשלתי להתערב בתחום חאמונות וחדעות. לפיכך יסומן במרשם האוכלוסין ותעודת זהות פריט האזרחות בלבד וימחק פריט הלאום.

* הגשנו הצעת חוק, שיאפשר לישראלים, חשוהים באופן זמני בחו"ל, להצביע בבחירות לכנסת.

החוק בא למנוע שלילת זכויותיהם תבסיסיות של ישראלים רבים, חשוהים באופן זמני בחו"ל בשליחות, לצרכי לימודים וכו'. אזרח ישראלי חשוחה בחו"ל נדרש לשרת בצח"ל ושחותו אינה גורמת לפקיעת אזרחותו.

* טיפלנו במסגרת הכנסת והגשנו סעד משפטי לבעיותיהם של אלפי אזרחים, שפנו אלינו ובשלל בעיות צבוריות כבדות משקל.

בין השאר טיפלנו בבעיות שכון, חופשות לחיילי מילואים, בעיות אקולוגיות, חוק הפנסיה, רפורמה במיסוי, עזרה לעולים, צנזורה, בעיות ההתייקרות, משפחות מעוטות אמצעים, שביחות ועוד.

הוכחנו כי יש ברירה!

אנחנו רק בתחילת הדרך - בוא עמנו - הושי' יד לחמורה

לכבוד התנועה לזכויות האזרח (ר"צ)

רחוב הלסינקי 19, תל-אביב.

אני מעונין:

לקבל חומר על התנועה להיות מוזמן לפעילויות בתנועה להיות פעיל בתנועה

טלפון

מספר

רחוב

ישוב

רצ

אגרופים

תום לה' 99ט, אלוף הקאראטה הכושי, שהוא גם כוכב סרטים רבים בענף ספורט זה, מדגים תרגיל הגנה משולב בקימוצי אגרופים. תום היה בעבר קצין

ללוחמת קרבות פנים-אל-פנים בחיל-הנחתים האמריקאי, וכיום מודריך כושים בניו-יורק בקאראטה, ואחד ממפקדי הכבאים בעיר זו. לתום הדרגה הגבוהה ביותר בקאראטה: דאן 5.

הרבי ואשתו

רבי אלכס שטרנברג (למעלה מימין) בתפילה והתכונות נפשית כשאשתו (משמאל) מדגימה תרגיל לפני מופע אלופי הקאראטה,

גיי'רגיסטו שהוא שלב מתקדם בתורת ההגנה היפנית. בתמונה למטה נראים אלופי הקאראטה ברגע שיא במופעם, בקרבות משולבים בפגיעות רגליים מרחפות במרכזייה העצבים של היריב.

האא!

במוצאי-השבת האחרונה נוכחו אלפי הצופים, שבאו לחזות במופע אלופי הקאראטה בהיכל הספורט, מניין שואבים חברי הליגה להגנה יהודית בארצות-הברית את הביטחון ותאומץ לקרוא תגר על כל המעו להחגלל ליהודים.

על הבמה, במרכז הערב, הופיע בחור יהודי בן 28 אלכס שטרנברג, מוסמך לרב"ג נות מברוקלין, המשמש כמדריך ראשי של הליגה להגנה יהודית בניו-יורק בקאראטה.

תום לה' 99ט, אלוף-קאראטה בולט גוסף במופע זה, הוא אחד ממומחי-הקאראטה הנודעים בעולם, וממנו למד שטרנברג את רזי אמנות-הלהימה המיוחסת. לה' 99ט אינו מוכן ללמדה לשם אלימות, אלא להתגוננות בלבד, והוא מנצל את חידע המיוחד שלו לשם השתתפות בסירטי-קאראטה וזכייה בתארי-אליפות.

מאחריו שלב "ההסתערות קרי-מה בכל מחיר", סירב להידחק מדי והורה את גונן לנחל קרב והיר, כו ימוטטו הטנקים, כסיוע ארטי, לרי ואוויר, את המערך כשהם צודקים מרחוק ומאגפים.

רק אחר-כך יסתערו חזיתית, מלווים בחרמ"ש, כדי שלא תישנה פרשת הגיי-ראדי. כך אמנם לחם גונן, מיתחם בירי לחסן חוסל בלא אף אבידה אחת, לחטיבה 7 — כסיום נאה ביותר להבקעת 70 חק"מ אשר ביצעה חטיבה זו בתוך 28 שעות, ברשמה מעין-שיא בתולדות ההיסטוריה של השריון.

רק חבל כי צה"ל, במקום שיטוח דוגמא מן הקרב האפור והזהיר של בירליחפן, העדיף לדבוק בשתי הכי-קעות הטנקים ההירואיות — אך, כמבט אחורה, המיותרות והשונות שביצעו בגיראדי.

המסקנה של מל

קרבות הגיראדי — וגם זה של בירליחפן ואחרים מסוגו — השפיעו מאוד לחיזוק תהליך ירידת חשיבותו וגיוונו של חיל-הרגלים בצה"ל, אשר החל כבר בקדש"ה התדרדרות נבלמה רק ביום-הכיפורים — ואילו המתינו המצרים וה-סורים כמה שנים נוספות, אין לדעת אם בכלל היו מוצאים מולם רגלים ישראליים. אמנם כבר ב-1948 היתה נכונה במלואה התפיסה, כי עבורנו ובתנאינו צריך שהצבא יהיה מבוסס על רכבי-קרב-משורייני בכלל ועל הטנק בפרט, עוד יותר מן המקובל בעולם. לכן, עצם העלאת גורם השריון למעמד של בכירות בחילות-היבשה היתה נכונה. אבל אם הטנק הוא אמצעי מרכזי יותר מן הרגלי, הרי חיוניותו המוחלטת של החי"ר נשארה בעינה ואף פעם לא היתה פחותה מזו של הטנק. אך זוהי, כמובן, עוד אחת מאותן "דקויות" אשר גאותן קצין-צה"ל-הממוצע היתה, שאינו מעסיקות אותו כלל.

את המחיר שילמנו ביום-הכיפור, ראינו שם לא רק מה מסוגל לעי-שות חי"ר האויב, אלא גם כיצד מתעכבות יחידות-טנקים שזכות ונדרות שזנו, עד שתגענה כמה זדוות לפיעם, או לחדוך "פקק" בדת-ייעבור לטנקים, שיצרו כמה אנשי קומנדו מצריים.

ששת-הימים גרמה לאזורפציה מכוונת של תפקידי חי"ר מובהקים עליידי הטנק, השוואת הבקעות הגיראדי לכיבוש או-כתף היתה צריכה להראות בבירור, כי לצורך עצם האקט של השתלטות על מיתחם מבוצר ועמדותיו, חיל-הרגלים הוא המכריע והטנקים רק מסייעים לו — אפילו אם אין כל פעולת הרגלים מכוונת אלא לפתיחת דרך לטנקים לעומק מערך האויב ולערפול, כדי שישגנו הם את ההכרעה הסופית.

כשם שברור כי ההצלחה באומי כתף הובטחה עליידי הפעדה מושי-כלת שו חיל-הרגלים (חטיבת קותי, שחדרה לתעלות הראשיות), כן ברור כי שני נסיונות ההבקעה בגיראדי עליידי טנקים מובים היו, לצורך הפקת לקחים, כישלון חרוץ ומוחלט.

כיבוש בירליחפן עליידי הסתערות טני-קים, כאשר חיל-הרגלים-המשורייני (חרמ"ש) בא בעיקבותיהם, אינו מכחיש את האמרי-תיות העולות מהשוואת הגיראדי ואומי-כתף, אלא משלימן בלבד: הסתערות טנקים על מיתחם מבוצר תיתכן לאחר שהתמטטו כבר הובטחה למעשה קודם, ונותר רק לממש עליידי "מכת החסד", מעניין לקבוע כי האלוף טל עצמו, בניגוד לכמה מפקדיר-דאז, לא למד מן הקרבות שניהלה אוגדתו כי תפקידו של חיל-הרגלים נסתים או הצטמצם, להיפך: לאחז-קר-בותיו ולאוורם קבע, כי במקרים שכגון הבקעת מיתחם מבוצר, "לוקח חיל-הרגלים-המשורייני לרגע את כתר נושא-ההסתערות מן הטנק", אולם מסתבר כי לא דיעה זו היא שנתקבלה.

בפועל, הכין צה"ל את דקחי ששת-הימים כה, שגם בהבקעת יעד מבוצר — ואפילו יעד מכוצר שביטח הררי! — הטנק הוא נוי-שאי-הסתערות; וחיל-הרגלים — רק נושא-הכלים. לא ייאמן, אבל עוכר קיימת, רק עתה, לאחר נסי-יזנותיו האחרונים, למד צה"ל כי גם בעניין זה, ככרבים מדי אחרים, לא היתה "מקוריותו" אלא שגיאה שרלטאנית, בלתי-מבוססת ובלתי-נסתרת.

יופי זה גם עניין של צבע

מרי קוואנט, האופנאית הבינלאומית המכתיבה מה נלבש וכיצד נתאפר.

עיניים הן „חלון האישיות” — זוהי אחת מתוך הגדרות רבות המנסות לתאר את חשיבות איפור העיניים. לדעתנו עיניים הן כמו חלון — בלתי סטנדרטיות. ישנן עיניים הבנויות כמו חלון צרפתי ענק וישנן עיניים המוכירות צוחר בתאו של אסיר. לכן, כשמדברים על איפור עיניים, מתכוונים בדרך-כלל לעיניים ממוצעות ושוכחים את יוצאות הדופן. הפעם נעסוק בשני מבניעין שונים וצורת איפורם.

כיצד ל„הגדיל” עיניים קטנות
הצללית צריכה להיות כהה מאוד אך בגוון העיניים. לדוגמה: עיניים קטנות שצבען תכלת — השתמשי בצללית כחולה כהה. אם עינייך חומות בהי-רות — צללית חומה כהה. אך אם עינייך חומות כהות או שחורות — את יכולה לבחור בצללית חומה כהה או אפורה כהה.

לפני שאת מתחילה מהצללה, אל תשי כחי לשים „איי גלוס” בהיר על כל שטח העפעף שהוא הבסיס לאיפור עיניים.

צורת הנחת הצללית קובעת מאוד ב„הגדלת” העיניים. שימי את הצללית על כל העפעף עד מעל עצם ארובת העין. הקפידו על כלל זה, כי אם תשימי אותה בשקע העפעף — „חסי גרי” את העין עוד יותר. אם עינייך קטנות ורחוקות זו מזו —

כיצד „תרימי” עיניים נוטות
איי גלוס בהיר על כל העפעף עד לגבה. צלליות בגוונים עליונים (תכלת, טורקוז, ירקרק זוהר וכו'). לעולם לא צללית סגולה, אלא אם כן את רוצה לעורר רחמים. כי עינייך נוטות ממילא להיות מלנכוליות בגלל המבנה והצי-לית הסגולה תוסיף להן עצב. מאפרים את העפעף עד שקע ארובת העין בצללית בהירה. על עצם ארובת

עיניים נוטות מטה

עיניים קטנות

העין — צללית כהה מאותה משפחה של גוונים. אך עיניים נוטות מטה אל תאפרי את עצם ארובת העין בכיוון הסבעי והיורד שלה. בשלש התיצוגי שלה צרי כיוון כלפי מעלה וצאי החור זה מתחת העצם כלפי מעלה. אם קשת הגבות שלך יורדת אף היא, רצוי למרוס את הקטע האחרון של הגבות ולהשלים את הקו בעפרון מעט כלפי מעלה. על העפעף התחתון, מתחת לקו הרי-סים, הניחי צללית כהה, וגמרי בפלישה קלה כלפי מעלה. קו שחור בחלק הפני-מי — רצוי.

ריסים מלאכותיים מחוללים פלאים ב„הרמת” עיניים. הדביקי, כשהשליש התיצוגי של הריסים עולה מעל לקו הריסים הטבעי. את החלל שנוצר בין שתי שורות הריסים מלאי באיי ליינר וסיימי אותו מעט כלפי מעלה.

לשאלות * תשובות

שאלה ב. את טובלת מעור יבש בכפות הרגליים — נא בקרי אצל פריי קוריסט שיטפל בך טיפול ראשוני אינ-סונטיב. לאחר הטיפול, מדי ערב, עסי בעזרת קרם ידיים את כפות הרגליים — לאחר המקלחת.

שאלה ג. „בטיחת” היא שאת מרבה לצחוק וכתוצאה מכך הופיעו קמטים באזור העין. ראשיית אל תפסיקי לצ-חוק! הצחק מייפה! „קמטי צחק”

מרכז ההדרכה של מרי קוואנט מתוך לשירותך וזהנאתך. כואי לקבל ייעוץ אישי חינם. מרכז ההדרכה של מרי קוואנט, ת”א רח’ רחל 6, מתוך בימים ג’ רח’ בשעות 4—6 אחצ”צ.

אל תתעצלו לכתוב למדור על בעיות היומיו שלכן, כל מנייה תיענה הן באופן אישי והן בכתב. כתבו אל „מרי קוואנט”, ת.ד. 40020, תל-אביב.

כדורגל

איזמים

על בית”ר

שלמה גרבי, שחקן הכוח רמת-גן, יצא בגילוי (העולם הזה 1947) כי אנשי העו-לם-התחתון מרבים לאחרונה להשפיע על שחקני-הכדורגל של הליגה הלאומית.

חלפו יומיים בלבד מאז גילוי אמיץ זה, ואנשי העולם-התחתון הגיעו לשיא חדש. הם הצליחו, בכוח איזמי פגיעות בשחקני בית”ר תל-אביב, אברהם לב, שמעון כהן ומשה רומנו, לנטרלם מישחק קבוצתם נגד שימשון תל-אביב בשבת שעברה (1:0). לב, המפעיל בשכירות את אלי-בר, ביקש לשחררו מהמישחק, ואילו שני ה-נותרים, שהם בעלי קפה מילק-גול בר-חוב אינגבירול בתל-אביב, הופיעו ל-מישחק, אך לא גילו את מלוא יכולתם.

מאזניים מור שוטר צמוד

ומאמנם יוסף מירמוביץ נאלץ להחליפם בעיצומו של המישחק, עקב יכולתם ה-יורדה.

בשבת האחרונה זכו באיזמים דומים גם שחקני הפועל פתח-תקווה יצחק ויס-קר ושמואל רונגל.

כנופיית-איזמים. פרשת האיזמים שהשפיעה על תוצאת המישחק, כאשר שחקנים המחזים כוכבים בקבוצותיהם חששו לשחק, עוררה הד רב בקרב חובבי הספורט. הראשונים שהוקיעו מעשים אלה היו מנהלי קבוצת שימשון, שהכחישו כי הם מפעילים אנשים כדי לאיים על שח-קני קבוצה יריבה.

אולם כל מי שהסתובב אחרי אותה שבת בכרם-התימנים בתל-אביב, שם מצויים מרבית אהודים של שימשון, יכול היה לשמוע סיפורים כי אכן היו אלה אהודי הקבוצה, אשר הפעילו לחץ ואיזמים על אותם שחקני בית”ר תל-אביב. מאז ירדה קבוצת שימשון תל-אביב מן הליגה הלאומית, לפני שנתיים, התארגנה קבוצת אהודים שהחליטה לתת תחת הנהלת הקבוצה השימושנית, והאשימה אותה בניהול כושל ובאחריות לירידתה של הקבוצה.

כנופייה זו מעורבת בסילוקו של מאמן שימשון דאז, דב מילס, כאשר לא הניחו לו לאמן את הקבוצה וסילקוהו ממגרש האיזמים. הכנופייה גם דרשה אז את פטוריה של הנהלתה.

יור”ר הנהלת דאז, שאול סינאני, התי-פטר, עמוס טוב, מי שנשדד על-ידי ה-מישטרה כמעורב בעסקי הברחת חשש ושוחרר, נשאר אומנם בהנהלה, אך ניפנה לעיסוקיו בייצוא דודי-שיש לברזיל וזנה מעט את ענייני הקבוצה, מוכיר האגודה, שלום כהן ז”ל, טען אז כי כנופיית בריד-גים יורדת לחיו, אך למרות האיזמים הו-סיף לשאת בעול הקבוצה, לח היה מסור בכל נפשו, עד שלקה בהתקיל-לב ונסטר. לקחת עניינים לידים. בשנה שעב-רה, כאשר הקבוצה השימושנית שיחקה בליגה א’ ובתחילת סיגרה במירוץ אל

האליפות, איימה הכנופייה על מאמנה, יחיאל מור, שיננה את השיטה שהוא נוקט. מור עצמו הודה כי לא פעם קרה שאשתו היתה מקבלת איזמים טלפוניים שכוונו אליו. מור, שהוא מבצעי משרד-החקירות ארגון-נחשון, הצליח להקליט פעם את האיזמים הטלפוניים, ועקב כך הוצמד אליו שוטר ששמר עליו שעה שני-הל את מישחקי הקבוצה, מחשש שינסו לפגוע בו.

הקול באותן הקלטות היה דומה מאד לקולו של ראש-הכנופייה, בן 28-המת-גורר בצפון תל-אביב דווקא. זה אינו מכ-חיש כי כנופיתו מעורבת בעסקי לחצים ואיזמים, אך הוא טוען כי קיימת כנופיית-אהודים נוספת, וכי לא הכל בא מצד אנשי-שלו.

את הסיבה למסע-הטרור של אהודי שימשון הוא מסביר בכך שהם אינם מו-כנים עוד לשאת את חרפת הירידה ללי-גה א’.

„אחרי שהקבוצה חזרה לליגה הלא-מית”, הוא אומר, „קיוונו כי הנהלת שימשון הנוכחית, המורכבת מאנשים חל-שיאופי, תתחלף — אך שום דבר לא השתנה. נמשך לפעול עד שיחליפו את הנהלתה, ובינתיים נפעל במחתרת, כדי ששימשון תצליח בליגה הלאומית.”

לא מוכנים לפבר. כדי לחזק את דבריו אלה הביא טענה, המסבירה מדוע איימו על שחקני בית”ר. „בבית”ר משי-קים שני שחקנים ששיחקו פעם בשימשון, והם שמעון כהן ומשה רומנו”, הוא אומר. „בחוזה-ההעברת של רומנו יש סעיף האר-סר עליו לשחק נגד קבוצת-האם שלו, אבל ההנהלה השימושנית לא דאגה למילוי ההתחייבות, ואילו הנהלת הקבוצה ה-בית”רית מתעלמת ממנו. מצב זה אין אהודי שימשון מוכנים או יכולים לסבול, ולכן אין פלא שהם החליטו לקחת את העניינים לידיים ולאיים על שחקני בית”ר תל-אביב.”

„הם צריכים לדעת שקבוצת שימשון היא לא צחוק ואי-אפשר לצחוק לה ב-פרצוף. אם הנהלתה מוכנה לקבל את זה — זה עניינה — אבל האהודים לא ירשו זאת בשום פנים ואופן.”

מילחמה

סמויה

יור”ר הוועדה המיקצועית של ההתאחדות לכדורגל, אורי קרני, הוכיח בימים האחרונים, כי אינו מתחשב בעובדה שב-שורות הקבוצה שהוא מייצגה בהתאחדות-לכדורגל, הפועל פתח-תקווה, משחק בנו של מאמן-הניבחרת, דוד שווייצר.

הוא משמש כיו”ר הוועדה המיקצועית, שמצאה טעם-לפגם בכך ששווייצר נותן ייעוץ מיקצועי לקבוצת התחתית בטבלת הליגה הלאומית המועמדת לירידה, הפו-על תל-אביב.

מאז הוקם הגוף המתקרא ההתאחדות-לכדורגל, קיימת מילחמה סמויה בין עס-קני הפועל פתח-תקווה להפועל תל-אביב. לא די בכך שידם של הפתח-תיקוואים על העליונה ויש להם בהנהלת ההתאחדות שלושה נציגים, נציגים, לעומת נציג אחד של הפועל תל-אביב, הרי עתה הם רוצים לגרום לכך שתל-אביבים לא תהיה כל השפעה בהתאחדות, ואת זאת ישיגו אם הפועל תל-אביב תרד לליגה א’.

הפועל לא מוביל. כל זאת, בשל המפתח הקובע שלכל קבוצה לאומית יש לפחות נציג אחד בהתאחדות-לכדורגל, לעומת נציג אחד ויחיד לכל קבוצות הפועל בליגה א’ ובליגות הנמוכות.

המעניין הוא, שלקבוצת הפועל תל-אביב, השייכת לסניף הפועל הגדול ביותר בארץ, אין כל מישקל ויכולת-הכרעה ב-שום מוסד במוסדות הספורט במדינה. דבר זה הוא בעוכריה, והוא אחת הסיבות הכ-סיטיות לכך שבכל הענפים רחוקים התל-אביבים מלהוביל בראש.

במיוחד אמרים הדברים לגבי העובדה שבמציאות של שילטון עסקני אגודות ה-ספורט הישראלי, יש לאגודות אלו הש-פעה רבה על ההצלחות למיניהן.

בשבת האחרונה זכתה קבוצת הפועל תל-אביב בניצחון (0:4) על קבוצתו של קרני, הפועל פתח-תקווה, והיתה בכך משום נקמה-פורתא בעסקניה של קבו-צה זו.

"אתה לא אידי אמין!"
אמר חבר מזכירות מועצת
פועלי חיפה למזכיר
המועצה אליעזר מולק

מזכיר מועצת פועלי חיפה, אליעזר מולק, התלונן בפני חברי המזכירות שלו על הגירעון הכבד שבו שקועה מועצת חיפה, גירעון בן למעלה מ-20 מיליון לירות.

אחד מחברי המזכירות, איש אחדות העבודה יוסף מאירוביץ, קיבל את תלונתו של מולק ברצינות. כעבור ימים ספורים הוא הגיש למולק תוכנית קימוצים, הי נוגעת ללישכת המזכיר עצמו. **שייטת ללא נהג**. טען מאירוביץ ב- תוכניתו: המזכיר יכול להחליף את מכונית הפאר שלו מדגם פידו 504 במכונית צנועה וחשבונית יותר. המזכיר יכול לקצץ בחש- בון ההוצאות שלו. הוא יכול לצמצם ב- עובדי לישכתו ההדורה; לפטר מזכירות רבות; לצמצם באנשי יחסי-הציבור הסוב- בים אותו וביועצים, כמעט לכל שטח. המקיפים אותו. כמובן יכול המזכיר מולק לנסוע במכוניתו, ממישרדי המועצה ל- ביתו, גם ללא נהג.

לפי חשבונו של מאירוביץ יגיע החיסכון השנתי, אם אכן יממש המזכיר הצעות אלו, לכדי למעלה ממיליון לירות לשנה. "הצעות הקימוצים שלי נגעו רק ללישכתו של מולק, וגם בשטח מצומצם זה הגעתי לסכומים עצומים", הסביר מאירוביץ. אולם את מולק לא עניינו התקציב וה- גירעון. "אם לאלמוגי יש לישכה מפוארת, גם לי תהיה", אמר מולק לעובדי מישרדו. ואומנם, כל מה שמעניין היום את מולק הוא מילחמתו בראשי-עיריית חיפה, יוסף אלמוגי. כאשר שמע מולק כי אלמוגי עו- מד להיפגש עם ראש-הממשלה יצחק רבין, מיהר גם הוא לבקש פגישה עם ראש-

אידי אמין
"כאן זה לא קאמפאלה!"

הממשלה, ולאחריה הוציא הודעות מפור- טות לעיתונות על מהלך שיחותיו עם רבין, בנושא עתידה של העיר חיפה.

כאן לא קאמפאלה! כשקיבל מולק את תוכניתו של מאירוביץ, התרומם. "מה- לישכה שלי אני לא אקצץ אף פרוטה אחת!" רעם באוזני חבריו, "את מאי- רוביץ צריך לפטר!"

אולם את מאירוביץ, שהוא נבחר ולא פקיד-ממנה, אי-אפשר לפטר, לכן זימן אותו מולק אליו, והציע לו להתפטר בעצמו ממזכירות מועצת הפועלים. השיחה ביניהם הייתה קשה ביותר, ובסיומה אמר מאיר- וביץ למולק: "כאן זה לא קאמפאלה, ואתה לא אידי אמין. אני אשאר בתפקיד, ואדאג לכך שאתה תקמץ בהוצאות הראויות שלך".

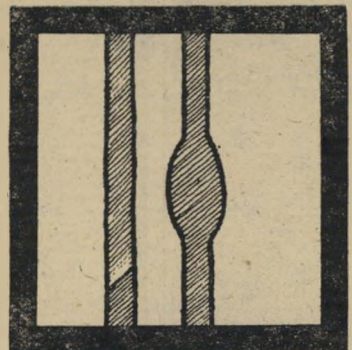
עתה ממתינים בחיפה לראות מי ינצח, שליט מועצת-הפועלים אליעזר מולק, או חבר המזכירות, מאירוביץ.

קשקשת 1949

הפעל את דימיוןך ונסה למצוא
לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר
תסביר מה אתה רואה בו. הצעות
לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת:
"קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההג'
דרות הקולעות ביותר תפורסמה,
ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי
לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קול-
נועה-מכונות היחיד בישראל.

קשקשת 1947

● נחש לזוגתו: "שוב שכחת ל-
קחת את הגלולה!"
איציק קופמן וניצה רם,
ד.צ. 1314, צה-ל

● גבר ואשה.

רחל קרמונה,

רח' אבא ברדיצ'ב 2, בת-ים

● רבין בנאום לאומה: "חלפו
שבע השנים השמנות. עתה יש לצפות
לשבע שנים רעות (הלוואי לא עשר)."
משה כהנא, רח' ריינס 5, הרצליה

● משוייץ באהבה: מימין - הי-
שעון בעבר; משמאל - לאחר הידוק
החגורה נשארה ממנו רק הרצועה.

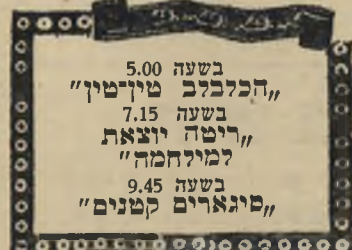
אריית ממן,

רח' עזרא איכילוב 2, פתח-תיקווה

● מדריך מדגים חסימת-עורקים
על צינוריה-השקיה מגומי.

שאלו יהושלום,

רח' אורלנסקי 7, פתח-תיקווה

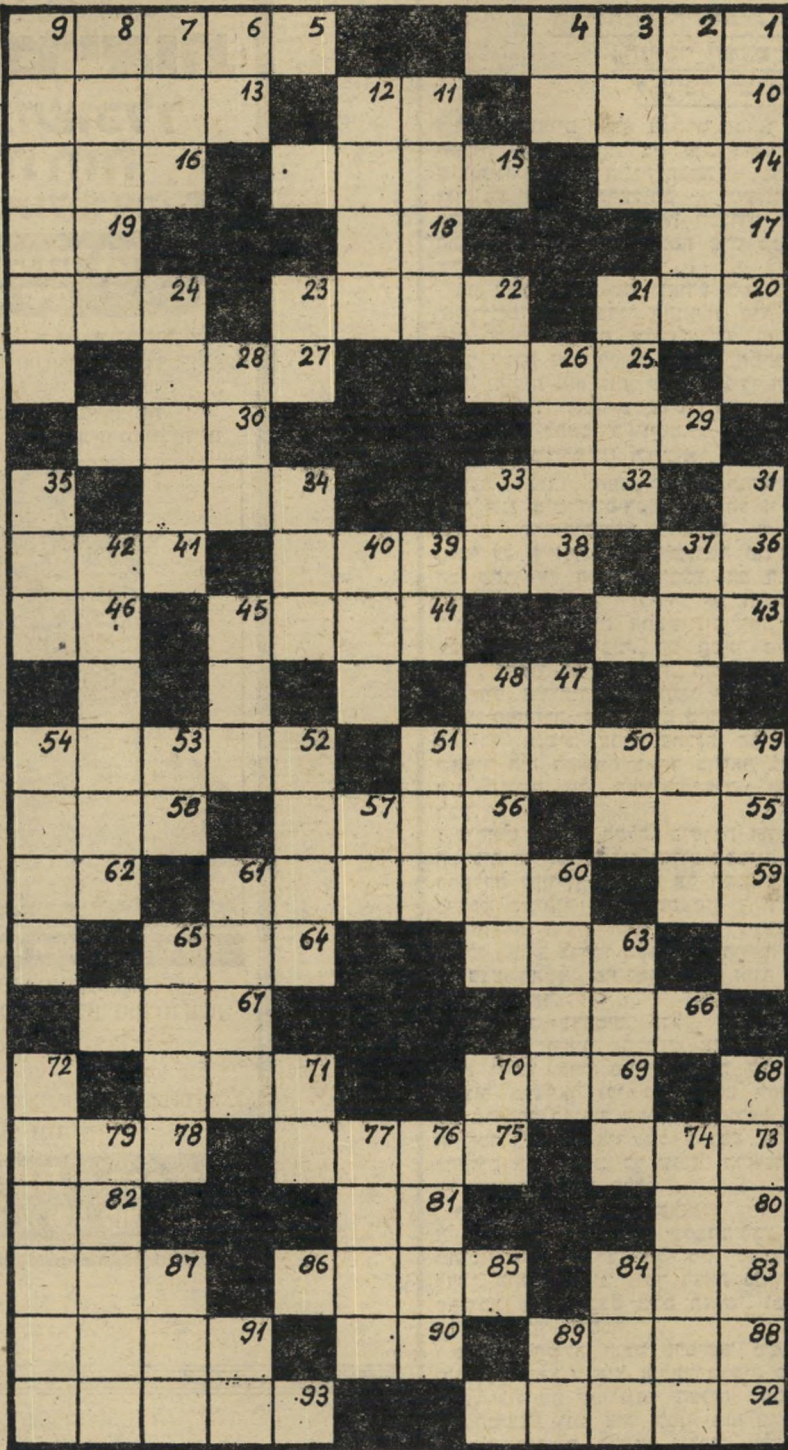
בס'טונות

- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4,
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 2-4)
לחזמונות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

תשבץ העולם הזה 1949

מאונך:

1. מיני כיבוד; 2. קיבוץ בדרום הארץ;
3. חפירה עמוקה; 4. מכינוי האלוהות;
6. קריאת-יגון; 7. שם על עצמו בגדים;
8. יותיר בצוואתו; 9. מחורר; 11. חמור;
12. מחרושי השנה האורחית; 21.
22. עכוז; 23. מרכזה-הבקרה של
24. במאי-תיאטרון ישראל (ש"מ);
26. חשיכה גמורה; 28. ללא בעליים;
31. פיסגה; 33. כיתה דתית; 34. יהיה;
35. עב; 37. "מקטר"; 39. משתחוה;
40. מלחין גרמני; 42. עוף הדור השב
43. חפירה באביב; 45. גחלים עוממות;
47. חבר-ממשלה; 48. נקודת-התורפה של
49. מפשר המדיניות הישראלית בחו"ל;
50. מידת-ייבש עתיקה;
51. ציפור-שיר החורפת בארץ; 52. קטף;
53. גישה; 54. בריכת-מים ל-
55. מן השבטים; 60. אינפור-
61. מכלי המיטבח; 63. עץ גשיר
65. מכלייה-תימורת; 68.
69. מנוחת השנה; 70. רשע;
71. מאגרי-מים קטן בסלע; 72. הישמרות
74. מצבו של האבל; 76. גם
77. חבל-ארץ בהודו;
79. ציפור-שיר החיה בארץ. טרד; 84.
87. סוף כל חי; 89. מי-
91. אשתו של המן ללא אמצע.

מאוזן:

1. אלייבית; 5. מסכת בסדר קודשים,
10. התרבות;
11. אותה כבש יהושע; 13. מיובלי הירדן;
14. משמשת לח-
15. כתומי; 16. חמסין; 17.
18. נהר באפריקה;
19. קריאת-התפילות; 20. מציאות; 22.
24. נשיבת-רוח; 25. עוף
27. קימי; 29. יונק זעיר דמוי-
30. תנובת הי
32. נצא לדרך! 34. עיר-גמל עתי
36. מיקוה-מים אדיר; 38.
41. בסיס לעמוד או
43. מקום; 44. קיבוץ בדרום הי
46. קידומת הולנדית; 47. רך
49. בירה אירופית; 52. הנלוס
55. בתוכנו (הפוך); 56.
58. כיסוי-ראש המחובר למעיל מאחור;
59. שר; 60. בעלת אופי מתקר-
62. חדרון; 63. עוף-טרף; 64.
66. כלי-פריטה מזרחי עמ-
67. מין ריקוד; 69. השצמה; 71.
73. כזה הוא אדם לאדם;
78. חומר-ציפוי שקוף;
80. חייב; 81. פירוס; 82. כמו 17 מאו-
83. חסל שלו (הפוך); 85. התאגדות
87. מודע; 88.
90. רחמנא-ליצלן (ר"ת); 91.
92. מוצא; 93. יסוד.

מיבצע עובד ישראל במעריב, ולכן גאלץ גם העובד המצטיין לשמור על שתיקה. זה היה רק הסיבוב הראשון. עכשיו צפויה פתיחת מערכה נוספת, העשויה להפוך את ההתמודדות בין עובד ישראל לעובד מצטיין לקרב המרתק והארוך ביותר של השנה.

מה שברור הוא כי אף אחד מהצדדים לא יפסיד בקרב זה. שכן תקנון תחרות עובד ישראל מחייב כל מיפעל, הרוצה להשתתף בתחרות, לרשום את עובדיו ל- מיפעל תמורת דמיירישום ודמי-השתתפות. העשויים להסתכם בסכומים נכבדים. אין ספק שהמיפעלים שירשמו את עובדיהם לתחרות עובד ישראל, לא ירצו להסתכסך עם הפועלים וירשמו אותם גם לתחרות העובד המצטיין. בשנה הבאה כבר עשויים דמי-הירישום להפוך חלק מתנאי-השכר של הפועלים. ספק אם שתי

עיתונות

העובד האזכר

המיזמה החשאית בין

"העובד המצטיין"
ל"עובד ישראל"

לפני שבועיים הכריזו הצהרון מעריב על תחרות עובד ישראל בין פועלי ישראל. שיצטיינו במרוצת השנה הבאה — שהוכרזה כשנת פיריון-העבודה — ביציאותם, בהתמדתם ובתגברת פיריון העבודה שלם. לזוכים בתחרות הובטח פרס בגובה של "רבבות לירות".

אם לשפוט לפי מה שאירע בשבועיים האחרונים מאז הוכרזה התחרות, הרי אין ספק שפרס רבבות הלירות של מעריב צריך ללכת ישר לקופת העיתון המתחרה שלו, ידיעות אחרונות, שבעלי גילוי חריצי צות, יעילות ויוזמה שספק אם איוה שהוא פועל יוכל להתמודד עימם.

תקרה במיבצע החשאי. את רעיון תחרות העובד המצטיין בשנת-הפיריון יזמו שני משרדי-פרסום, הם הציעו לי מעריב שיתוף-פעולה, ועורכי מעריב קפצו על הזדמנות. במשך שלושה חודשים הם שקדו על הכנת המיבצע. הם רזמו לעגלה את משרד-העבודה, את ההסתדרות, את התאחדות התעשיינים ואת מכון לפיריון הייצור. הם הכינו תקנון וסמל, ודאגו גם לחשאיות המיבצע, כדי שפרטים אודותיו לא יסתגלו לידיעת העיתון המתחרה, שמה ייזום מיבצע מקביל. כתריסר אנשים עבדו בהכנת המיבצע, שאמור היה להיפתח באחד בינואר בהכרזה חגיגית של ראש-הממשלה, יצחק רבין.

פיתאום אירעה תקלה. בישיבת הוועדה המרכזת של ההסתדרות הודיע הממונה על המחלקה לפיריון העבודה על המיבצע המתוכנן בשיתוף פעולה עם מעריב. דובר ההסתדרות הוציא קומניקאט לעיתונות. עורכי מעריב נדהמו כשגילו כי הודעה על המיבצע החשאי פורסמה קודם זמנה בי עיתוני-הבוקר.

בעוד הם נדהמים, נדלק אור אדום אצל בעלי ידיעות אחרונות. אלה החליטו שלא ייתכן שרק מעריב יעשה לפיריון הייצור בישראל וכי גם עליהם להרים את תרומתם לעידוד התפוקה בישראל. הם החליטו להכריז מיד על מיבצע דומה, להקדים את מעריב, כך שזכות הראשונים על המיפעל תהיה שלהם.

הבעיה הייתה רק שלאנשי ידיעות אחרונות לא היו פרטים על המיבצע המתוכנן של מעריב. כל מה שהצליחו לדעת הוא שמעריב עומד לצאת במודעה מקדימה על המיבצע ביום חמישי, ושיש למיבצע סמל וסיסמה.

באמצע הלילה הועד גרפיקאי משנתו והוועד למערכת. הוא אילתר במקום סמל חדש, וידיעות אחרונות הצליח להכריז על המיבצע יום אחד לפני מעריב. לי קוראים הובטחו פרטים נוספים על המיבצע בגיליון יום שישי, תוך תיקוזה שער או כבר יתגלו פרטים על המיבצע של מעריב.

קרב השנה. ביום החמישי לפני שבועיים הכריז מעריב על פתיחת מיבצעו. שנקרא בשם תחרות עובד ישראל, לעומת תחרות העובד המצטיין של ידיעות אחרונות. אבל לא נמסרו בהכרזת-הפתיחה כל פרטים נוספים, מלבד סיסמת המיבצע — "נעבוד ונחיה" — והפרס המובטח בשיעור של "רבבות לירות". לי מחרת כבר הייתה סיסמה גם למיבצע של ידיעות אחרונות — "אם נעבוד — נעמד" — והבטחה של פרס בשיעור של "רבבות לירות".

בעלי ידיעות אחרונות רצו לקבוע כבר את גובה הפרס, אלא שהם חששו סן יהיה הפרס של מעריב גבוה או נמוך יותר, ולכן החליטו להמתין לבאות. עוד הסתבר להם, כי המיבצע של מעריב נעשה בשיתוף-פעולה עם כל הגורמים הקשורים לעניין מעין זה, שכולם התחייבו על בלי-עדיית. ניסיונותיהם של בעלי ידיעות אחרונות לגייס גם למיבצע את התאחדות התעשיינים וההסתדרות, עלו בתוהו. הם המתינו לפירסום פרטים נוספים על מיבצעם של ידיעות, אלא שאלה הכריזו על דממת-אלחוט. במשך שבוע שלם לא פורסמה אף מודעה נוספת אחת של

חדש
ירגל הפתיחה
מחירים
מיוחדים

היכל הבריאות מכואר ומשוכלל לפיתוח חזה

להתעמלות ולהרזיה

10 ס"מ להיקף החזה
ב-3 חדשים

צוות אחיות מקצועיות בפיקוחו של ב. זינגר, המוסמכת היחידה לפתוח חזה (בעל תואר רפואי מנרסיה) יפתחו ויגדלו את היקף החזה שלך בתקופה של 3 חדשים כשיטת טפולים טבעית ובאמצעות התעמלות מיוחדת ללא כל אמצעים מלאכותיים

מלוא כספך יוחזר - במקרה של חוסר תוצאות

- * מחלקה מיוחדת להרזיה ולהתעמלות בעזרת מכשירים משוכללים ובישיטות חדשות
- * עיסוי רפואי
- * סאונה
- * טפולים מיוחדים נגד אישיאס, לוסבגו, דיסקוס רויסמיוס וכד.

טפול אישי ומהימן

היכל הבריאות - רמת'ן
ז'בוטינסקי 76 סל. 728485 (ליד קולנוע רמה)
סודיות מובטחת

חשבון 1949

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן חספ-רות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{ccc} \begin{array}{|c|} \hline \blacksquare \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare \quad \square \\ \hline \end{array} & = & \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare \quad \blacksquare \quad \blacksquare \\ \hline \end{array} \\ \times & & \times \\ \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare \quad \square \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|} \hline \blacksquare \\ \hline \end{array} & = & \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare \quad \blacksquare \\ \hline \end{array} \\ \times & & \times \\ \begin{array}{|c|c|} \hline \blacksquare \quad \square \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|c|} \hline \square \quad \blacksquare \\ \hline \end{array} & = & \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare \quad \blacksquare \quad \square \quad \square \\ \hline \end{array} \end{array}$$

העובד המצטיין

1975

ראה עמוד 2

1975

הסמל של "ידיעות"
קריאה באמצע הלילה

נעבוד
ונחיה

הסמל של "מעריב"
פירסום לאור היום

התחרויות יגרמו להגברת התפוקה, אך אין ספק שהן תתרומנה להגברת ההכנסות והמכירות של שני הצהרונים.

דרכי חיים

האדם שומעבר למין

לא עק המין לבדו — טוענת

תמר אבידר — אלא

על הדברים הקטנים

ועל האהבה

"אם יש משהו שהנשוי הממוסד חולם על אודותיו והוא משוכנע, כי חלומו

לא יתגשם לעולם — הרי זה החלום על השתתפותו הפעילה באורגיה.
 „אבל מה? אף אחד אינו מומין אותו לאורגיה, ונניח שיוזמנו אותו, זו תהיה או בעיה! מה יאמר בבית כשיחזור מטורלל בחמש לפנות-בוקר? והעיקר — מה יעשה שם? את מי יקח? בטח שלא את אשתו, מה, הוא הולך לעשות צחוק מעצמו? ונניח שימצא איזו אחת, אולי אם ירצה שם משהי אחרת?
 „בחפשו אחר פתרון ותנחומים לנפשך השוקקה, מתחיל הגבר המרובע לפקפק

סופרת אבירך
 אנשים קטנים

בכלל בעצם קיומן של אורגיות בארץ אבותיו, זוהי המצאה של אנשים חולניים. בארץ לא עושים את זה. הוא מחליט לבכות את האור על החלום. אין אורגיות. אורגיות זה הנטאריש.

כן מספרת על הגבר הישראלי המצוי העיתונאית תמר אבידר, בספירה החדש לא על המין לבדו.

חיי האדם הקטן. אך הגבר הישראלי הוא רק אחד מצמדיו הרבים של הספר הזה, הרביעי-במספר שפירסמה העיתון נאית תוך חמש שנים, ואשר את כולם הקדישה להתבוננות באדם על מצביו הי שונים. ליהטים בינר-ליבנה, אדם-ומישפ זה, אדם-זחברה, לכל הדברים הקטנים שעושים את חיו של אדם עשיר-וארבע שעות ביממה שביעה ימים בשבוע. לשמי חת הקטנות וליגונות הקטנים ולהיפך. לצירוף מיקרים ונסיבות שבהם מוצא אדם את עצמו ללא-הורף אך אינו נעצר כדי להבחין בהם ולצינם בפני עצמם. זהו ספר בשבילי ובשבילת.

והכל — קליל, לא מחביב, לא כבד ולא מתימר להסתכם במוסר-השכל. הכל — בחיור.

„והי גם דרך-החיים האישית שלי, אומרת תמר. „כמו אצל כל אדם, גם אצלי יש ימים קשים יותר וקשים פחות. אבל אני תמיד עם חיוך, וכך, מי שלא צריך לראות את הצרות — רואה רק את החיוך.

זה מה שניסיתי לעשות גם בספר זה אחרון. כתבתי דברים שקל להזדהות איתם, שפוגשים יומרים, אבל גם מי שלא מזדהה — זה לא מרגיז אותו. הוא לא אומר לעצמו: „אני לא יכול להזדהות — סימן שזה לא קיים, אלא: „אם אני לא יכול להזדהות — סימן שאולי עדיין לא נתי קלתי בדבר כזה.

לא נתקן עולם. „עניין האורגיות, למשל, אנשים לא יכלו להאמין, אחרי שקראו את הספר, שאשה סולידית כמוני באמת הלכה לאורגיות. אחרת, מניין אני יודעת את כל זה? אבל בעצם, כל מה שעשיתי היה לראיין אנשים שכן הלכו לאורגיות, וכתבתי מה ששמעתי מפיהם. חבל רק שלא יכולתי לפרסם את כל החומר הפיקטטי שתצטבר אצלי.

„לא ניסיתי לתקן עולם, רק להאיר דברים שמקובלים כמו-מאלהם, וי לובשים לפעמים חשיבות שהיא מעבר לכל סרופורציה ממשית. אם מישור שומע סיפורי-הצלחות או שוב ביצועי-מיני לא-נורמליים, שלא יחשוב שרק הוא כישלון.

לאחד כזה אני אומרת: „החברים שלך מספרים — ספר גם אתה.“
 כי אפילו המין כבר עולה היום כסף. רק הסיפורים והאהבה — עדיין חינם.

דרכי אדם

פרשת לבן בבניה

גולדה דרשה להכנים
 שינויים בכנייה שז' כל

שיכון בישראל

„הדלת של גולדה“ היה שם התיקון התיכ נוני שדרשה גולדה מאיר להכנים בבתיים אותם בנתה חברת שיכון, בשנת 1953. מספר על כך זליג לבון בספרו קורות גג שיצא לאור בשבועות אלה בהוצאת עם עובד: „יש לציין כי גולדה מאיר התי מסרה בכל ליבה ובכל מירצה למיפעל השיכון העממי. היא גם הכניסה ביוזמתה שינוי תכנוני כשרשה להוסיף דלת בין המטבח לבין פינת האוכל. דלת זו, שלא היתה כלולה בתוכנית, נועדה להקל על עקרת הבית, וגולדה השפיעה על החברות לבצע את השינוי הזה על חשבונן. באר הם הימים כינינו את התיקון הזה „הדלת של גולדה.“

זליג לבון, אחיו של אחת הדמויות הי ציבוריות השנויות במחלוקת ביותר, מי שהיה שר הביטחון ומזכ"ל ההסתדרות פנחס לבון, אינו הסופר הראשון במישי פחתו. עוד במאה שעברה, כתב אביו של זליג, רבי יוסף לוביאניקר ספר בשם ברכי יוסף שיצא לאור בירושלים.

ספר בלי יומרות. ואמנם, תיאוריו הפשוטים, התמימים כלשהו של זליג לבון, משתרעים על פני שתי המאות ומגיעים עד ימינו אנו, ובכך יופיו של הספר.

לבון אינו סופר. משך למעלה מתקופת דור היה מעצבי מדיניות השיכון בארץ, ובמידה רבה יוזם הבנייה המאורגנת. תי אורי הצלחותיו וכשלונויותו בשדה השיי כון, כשהם מלווים בתיאורי רקע נאי ביים על כל אחת מהתקופות, וזליג לבון חי בתקופות רבות בשמונים השנים האחרונות, מביאים בפני הקורא ספר אשר אינו מתימר להיות בעל ערכים ספררי תיים, וטוב שאינו מתימר לכך. אך נקרא בנשימה אחת, דווקא בגלל הפשטות שלו. לבון מעלה זכרונות מעניינים מתחילת תקופת המשק ההסתדרותי בארץ. התייח סות אל שמות כמו ברל כצנלסון, דויד בן-גוריון, אליהו גולומב ואחרים אשר הפי כו להיות דמויות היסטוריות, חזרות ב קורות גג לקבל את המימד האנושי, הי פשוט, החי שלה.

בניית שיכון בן מספר עשרות בתים במקום בו נמצאת היום קריית אליעזר בחיפה, או תחילת בניית חולון, בשמה הקודם קריית עבודה, היו למיבצע נפיי לים. לבון מצליח לשחף את הקורא ב חוויות הבנייה, בהתרגשויות ההצלחה וב אכזבות הכישלון של בניית כל בית ובית בישראל משך תקופה המשתרעת על פני למעלה מ-50 שנה.

תכנונות וביצועים. תולדות חייו שי הן הבסיס לספר אוטוביוגרפי זה. הן תול דות חייה של קבוצת המייסדים. לבון גולד בשנת 1893 בגליציה ולמד בחדר, בית מדרש ואחר כך בבית ספר גבוה למס חר בפראג. את פעילותו הציבורית החל בגיל צעיר כמייסד צעירי ציון ברוסיה ופעיל עליה לישראל. ככל מנהיג באר תה תקופה, זכה גם לבון להיאסר. תחי לה על-ידי השליטונות הסובייטים כחשוד בפעילות ציונית ואחר כך על-ידי הפול-ניים כחשוד בפעילות קומוניסטית.

עם עלייתו לארץ בשנת 1924, החל את המסלול הידוע של פועל בניין ומהר מאוד הפך לעסקן. מוזכר אגודות מיקצועיות ב מועצת פועלי תל-אביב יפו, פעיל בהפועל הצעיר, במפא"י ולאחרונה במפלגת הי עבודה. לפני 45 שנה הצטרף למייסדי חברת שיכון ומאו ועד יציאתו לגימלאות, לפני חמש שנים, היה מראשי חברה זו, שהפכה אחר כך לחברת שיכון עובדים. בעוד שלאורח מרבית עמודיו של הספר אפשר להבחין בעשייה כנה, חלוצית ותמי מה של כל מי שגע בעסקנות הציבורית בארץ, הרי שקראת סופו, כאשר מתאר לבון את העשור האחרון, כבר משתרבת הנימה המוכרת כל כך היום: אורורה של אינטריגות, תכנונות, קארייריזם וביצועים מהבחינה המכוערת של המושג. מלבד ההנאה שבקריאת ספרו של לבון, אין ספק שהוא משמש כסכר לימוד של תקופה שלמה, מנקודת מבטו של אחד מיוצרי התקופה.

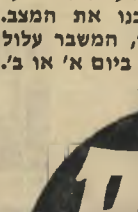
שבוע מצויין —
 תדעי לנצל אותו ואם לא תנצל אותו עצמך, מתוך דיוקאנים. הכו כבים מבשרים על פני שותילב ופגישות כיס, ובשני המישורים — על הצלחות קטנות וגדולות. אתה יכול למצוא עצמך, לפתע, במצב חדש בו לא רצית. אתה עלול לגלות משהו חדש.

מצב רוחך העגום נותן את אוותותיו ביחסך ל באים איתך במגע. הם אינם יודעים כי יש לך סיבה מוצדקת-מאוד להיות ממורמר ועצבני, ולכן הם גם אינם מו כנים לשאת את התפר צויותיך או לשמוע את גערותיך. ביחס לעבו דתך, בחרת בדרך הי נכונה. הייה נכון לויתוריים, מבלי להשפיל עצמך, אז יש לך סיינים להצלח.

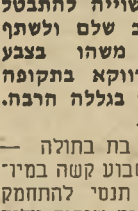
בתי-זוגך נמצאת במבו כה נוראה, ואולי אפי לו במשבר. ממש מוזר שלא הצלחת להבחין בכך עד כה. כדי לנסות לחלצה ממצבה הקשה, אותו היא מתאמצת להסתיר ממך, אל תס תער עליה חזיתית, כי אם בחר באיגוף ממו שך, תוך ביצוע פעולות הטעייה והסחה; כך תגיע אל היעד בעזרתה ממש, ויחד תלבנו את המצב. אם לא תפעל למען זוגתך, המשבר עלול לפרוץ החוצה כבר השבוע, ביום א' או ב'.

היה עליך לרסן יצר מסוים על-מנת להגיב כראוי על מילים או מעשים של אחרים. אל תידבק בחלומות אבר דים — אתה מבזבז את זמנך ללא תועלת. הייה עליך לטוול אחריות במצבו של בן-משפחה קשיש. קצת יותר גמי שות וחדק לך, במיוחד כשתצטרך לעסוק ביותר מ פעולה אחת בעת ובשנה אחת.

המאבק הראשון הי חדש מתגלה לך בכל כיעור — ואת תחיי דווקא המפסידה. אבל אל יאוש. זו לא טרא גייה, כי אנשים רבים, בבית, במקום-העסקים או במחנה. חברתך ה טובה ביותר תתגלה, פעם נוספת, כמקור אמינות של עזרה. בני אריה: עיסקה רצינית עשויה להתבטל אם לא תדעו לוותר בלב שלם ולשתף אחרים ברווחים. ליבשו משהו בצבע תכלת והיזהרו מצננה, דווקא בתקופה זו: אתם עלולים להפסיד בגללה הרבה.

התחצית בת בתולה — לפניך שבוע קשה במיר חד. אל תנסי להתחמק מהאתגרים שיהיה עליך להתגבר עליהם. מעט שכלי-ישר, הרבה אומץ לב ועזירות, יעזרו לך ויגרמו לך, בסופו של דבר, המון נחמדות על הישיגך, שלא יהיו מבר סלים כלל. אל תוותר!

שינוי לטובה במצבך הכלכלי המסובך במיקצת. אתה תמצא ידידים במקום הפחות מתקבל על הדעת. עם זאת, דע שהם מתייחסים אליך בחוסר-התחשבות. היזהר מהפכפכים, ועוד יותר, כמובן, מנשים הפכפכות. נטייתך לחול מנות ולרומאנטיקה תס בד אותך, השבוע, ב מריבה לא לך. אזי, אם כבר תכנים את האף לענייני הזולת — סיים את המלאכה בכבוד.

רצונך העז והכנה לשמור בסוד את המת- רחש בחיך ובחיי זו- לתך, בעיקר בתחום האישי, אינו צריך להביא לכך שתנתקי את עצמך לחלוטין מן המחשבות על העבר. היזהרי כמובן גם מ נטייה מוגזמת להש מעת שקרים קטנים, אשר כיודע, סופם לי התגלות. חיי את החווה במלואו, מבלי להגות יותר מדי בעבר.

חודש זה אינו מתאים לפעילות רומנטית, בת קשת — ואתה בן קשת — אם הבוס צועק עליך או נחף בך — איז זה אומר שהצדק איתו. לכן אל תסכים לעבור על כך לסדר היום. מאידך, תגובה כלשהי, בעיקר השבוע, תהווה עבורך קץ ה קאריירה המיקצועית שלך. חשוב היטב כיצד לפעול, ואל תהיה פזי. החודש כדאי גם שתי מע ממגע ממושך עם בני-אדם.

ובכן, הגענו לזה שוב: הדברים האמי- תיים מתגלים, בזה אחר-זה, מאחרי פרי גודי האשליות, הצבי עות של האנשים הסו- בבים אותו, והרצון הבלתי-מצויאות לע- זור, את ניצבת על פי תחום, בענייני-רוחך, וה- דיכאון עלול לגבור עליך. משום כך מוטב שתתייחסי למתרחש בהומור, לא בצנינות, ושלא תשתדלי להגיב מייד בחוצקה ובכאב, אלא תחשבי בראש וראשונה קודם כיצד תוכלי לעזור לעצמך.

הקדם האישי שלך יסייע לך להיחלץ ממצב מבי. הדימיון הפורה בו חונ אותך מזלך, עלול להיראות השבוע, בעיני אנשים מסוימים כהפירה בתפיסת המצי- אות. עליך להישמר מ להיות אכזר כלפי אחד האנשים הקרובים אליך ביותר, אכזבה ריגשית תימוג ותיראה באור שונה. לבשי כחול.

מריבה עזה וחסרת תכלית לא יכולה להציל דבר. עליך, אם יש באפשרותך, רסן את תחושותיך — ואפילו את הממלאה את ליבך. דבר זה חשוב גם מב חינה רפואית: זהו שבוע מסוכן במיקצת, לחולי-לב ולנוטים ל מחלות פנימיות. כסף לא רב אך חשוב מגיע ל ידיך: תבזבז אותו או קני בו מנות.

מאמר שני בסידרה על מנהיג המפד"ל

החשוד כי היה „הרבי של המאפיה” ★

איך הגיע מנהל תעשיית מושבי-הזקנים

למחיצתם של גדולי האומה ונכבדיה

ומיבנים אחרים שרכש, לבתי-מחסה. ציי רים אחרים של בית-הנבחרים, דמוקראטים מניו-יורק, שנחלצו עתה להגנתו, טוענים כי המסע נגדו אינו אלא חלק ממזימה שתוכננה נגדו על-ידי אנשי רשת בתי-מחסה מיתחרה.

השאלה היא איך יכול היה אדם מסוגו של ברגמן, שכתב הוולג' וויס תיאור כאחד היצורים המרשחחים ביותר שידעה ניו-יורק, להגיע למעמד של נשיא המזרחי בארצות-הברית?

השתלטות

על התנועה

ב שעתו, לפני שהוקמה המפד"ל, היו קיימות בארץ שתי תנועות של היהדות הדתית הציונית: המזרחי והפועל-

מישהו להשתיק, בעזרת דמיילאית-חזק, את סידרת הפירסומים בניו-יורק טיימס, ובי וולג' וויס על בתי-האבות של ניו-יורק אייפסר להוכיח שיש לו איזה שהוא קשר לרב ברגמן.

לא-מכבר פירסם הניו-יורק טיימס סיפור מוזר ומעורר תמיהה. הידיעה מסרה על אדם שהומין מונית לכתובת מסויימת בה התגורר. הוא ירד אל המונית וביקש מהנהג להסיעו למשרדי התובע הכללי. הנהג הסיעו ליעדו ושם עזב האיש את המונית. מאוחר יותר מצא הנהג במכונית חבילה גדולה של שטרות שהכילה סכום בעל שש ספרות בדולארים. הוא מסר את המציאה למישטרה שביקשה להחזירה ל-איש ששכח אותה במונית. אבל האיש לא בא מעולם לקחת את כספו. בחוגי מישטרת ניו-יורק הסבירו זאת, כך אמרה הידיעה, שכנראה הכסף שהושאר במו-

זקנים עוברים לסוחר

המזרחי. בעוד שהמזרחי היתה תנועה אורחית, בעלת נטייה ימנית, היתה הפועל-המזרחי תנועה בעלת גוון סוציאליסטי. תנועת הפועל-המזרחי היתה חזקה ו- גדולה יותר מאחותה האורחית. אולם ב- אמריקה היתה היחס הפוך. שם היתה תנועת המזרחי איתנה ושלטת. הפועל-המזרחי בארצות-הברית היה גוף עלוב, מנוון ו-

מוזנח. באותם ימים, כאשר החל ברגמן והנה, באותם ימים, כאשר החל ברגמן לעשות את צעדיו הראשונים בתחום ה- פעילות המפלגתית, הוא בחר דווקא ל- הצטרף לתנועת הפועל-המזרחי. כנראה בגלל הנטייה הסוציאליסטית שלו. הוא החל לתרום כספים לתנועה, שהיוקו אותה. הגבירו את פעילותה. לא עבר יד יד והרב יששכר דב ברגמן נבחר לנשיא תנועת הפועל-המזרחי בארצות-הברית.

נית היה מיועד לתשלום שוחד. לא היה שום קשר בין ידיעה זו לרב ברגמן. אבל לגמרי במקרה, כתוצאה מתעוועי הגורל, גילו כמה ממקורביו של ברגמן שהכתובת אליה הוזמנה המונית היא כתובת הבית בו מתגורר גם, לגמרי במקרה, הרב ברגמן, בריברסייד בניו-יורק.

ייתכן שברגמן תרם מדי פעם למערך כות הבחירות של הפוליטיקאים המקומיים, לדמוקראטים כמובן. אבל מה שהם יכלו לקבל ממנו יותר מכסף, היו הקולות. כמנהל הקהילה היהודית ברובע שלו וכ- מנהיג המזרחי בארצות-הברית, אדם כמו ברגמן הוא אדם שפוליטיקאים מבקשים את קירביו.

כמה מפוליטיקאים אלה הם שהשיגו לו בשעתו את הרישיונות להפוך בתי-מלון

קעותיהם, משוחררת ממס כנהוג לגבי מוסדות צדקה.

מלבד שבר המיצוה והרווחים האחרים, יכלו המשקיעים להיות בטוחים בהשק- עותיהם. שווי הבניינים והקרענות עליהם עמדו, שימש עדושה לערך השקעתם. ה- שבע הסתבר כי הערובה היתה מפוקפקת במיקצת. ביקורת שערך החוקרים בבתי- האבות של ברגמן גילתה כי על רובם הגדול מוטלים שיעבודים כבדים, ולמעשה, אם ירצו לממש את שווי הנכסים, יהיו רובם ככולם במצב של פשיטת-רגל.

השוחד נשאר

במונית

א וזם, עד שהיתגלה הדבר, שימשו הזקנים והנכים שהתאכסנו בבתי-הא- בות של ברגמן בבחינת סחורה עוברת לסוחר. הזרמת הכספים השוטפת של המדיקאירי — סוכנות הסעד לקשישים — מבטיחה למשקיעים שאין כל סכנה להתי- מוסטות העסקים שהם משקיעים בהם את כספיהם.

רבים מהאנשים להם הוזקק ברגמן, קיבלו גם מישירות ב-37 בתי-המחסה שלו. מצב זה יכול היה להסביר כיצד הגיע ברגמן לעמדת הכוח שלו, וכיצד התקדמה הקאריירה הפוליטית שלו לא פחות מאשר הקאריירה הפינאנסית שלו.

התמים יכול היה לשאול את עצמו: מדוע זקוק אדם שצבר נכסים כה רבים והון כה רב, גם למעמד פוליטי? בעיר כמו ניו-יורק התשובה על שאלה מעין זו היא מובנת מאליה. אדם העוסק בתעשייה כה עדינה, כמו תעשיית המחסה לזקנים ונכים, זקוק להגנה מפני הניסיונות החוזרים ונשנים של זרועות שונות של הממשל לחטט בעסקיו ובענייניו, ולב- דוק אם הזקנים המאושרים אצלו זוכים למנות האוכל ולטיפול הרפואי שהחוק מבטיח להם. עזרה כזו הוא יכול לקבל רק מפוליטיקאים מקומיים בעיריה, ב- מדינה ובבתי-הקונגרס.

כדי שהם יהיו מעוניינים להגן עליו צריך שהם יהיו זקוקים לו. ומה שפולי- טיקאים זקוקים לו הוא בדרך כלל כסף וקולות.

ברגמן לא שילם ולא ניסה מעולם לשלם, כמובן מאליה, שוחד. אם ניסה

מ די שנה, עם התקרב ראש-השנה, נהוג הרבי מלובביץ', רבם של חסידי חב"ד, לשלוח ברכות שנה-טובה לכל רבני אמריקה האורתודוקסים. הברכות כתובות כמובן בעברית. פעם גילו אנשי חצרו של הרבי מלובביץ' בין מעטפות הברכה, ברכה אחת שהיתה כתובה אנגלית. היא היתה מופנית לרביי ברנארד ברגמן.

שאלו ההסידים את הרבי: מדוע לכל הרבנים אתה שולח ברכות בעברית ודווקא לרב ברגמן אתה שולח ברכה באנגלית. השיב להם הרבי: „בעברית אני צריך לכתוב, לכבוד הרב". באנגלית אני יכול לכתוב, לכבוד הרביי וזה יכול להיות גם רביי רפורמי... רחמנא ליצלן.

סיפור זה המתהלך בחוגי היהדות ה- דתית, יש בו כדי להצביע על הצורה בה התייחס המימסד הדתי האורתודוקסי כלפי הרב ברגמן. אייפסר היה להתעלם ממנו או להחרימו. סוף סוף הוא רב ודוקטור ונשיא של תנועת המזרחי בארצות-הבר- רית. הוא מעולם לא הורשע בדיון ואי- אפשר היה ליחס לו, חס וחלילה, שום דבר עבירה. למרות זאת הסתייגו ממנו רבים טובים. היו כאלה שקיבלו את חברתו כאילו כפאם השד. גם מאיר לנסקי לא הורשע מעולם בפלילים. אבל ספק אם הוא היה יכול להתקבל כאורח כבוד בחצר הרבי מלובביץ'.

נהגו לומר על הרב ברגמן, מאחורי גבו כמובן, שהוא „מטריף" אנשים. כלור מר, שהוא לוקח יהודים כשרים ועושה מהם טריפה. לא היה אדם שהוא היה זקוק לו ושלא הצליח להטות את ליבו. לצידו, הרבה מפעילי המזרחי בארצות-הברית, ביניהם רבנים ישרים ומכובדים, מצאו את עצמם מעורבים בעסקיו. הוא פשוט הציע להם הצעות שאי-אפשר היה לסרב להן.

כך, למשל, היתה החברה של ברגמן, זו שהחזיקה את מרבית המניות בבתי- המחסה לזקנים שבבעלותו, מציעה לפעילי היהדות הדתית שברגמן בא עימם בקש- רים, להשקיע מכספם בקניית מניות של בתי-מחסה אלה. זו היתה כמובן מיצוה גדולה. איזה יהודי חרד ומאמין יסרב להשקיע במפעל שנועד לספק בזקני ה- קהילה שלו? חוץ משכר המיצוה היה גם שכר ממשי יותר כרוך בהשקעה מעין זו. ברגמן היה מבטיח למשקיעים בעסקי- הזקנים שלו ריבית נאה ובטוחה על ה-

הקונגרס ימליץ ויאשר

בקונגרס הציוני האחרון, בינואר 1972 בבניי-האומה בירושלים,

ישבו על במת הכבוד גולדה מאיר ודוד בן-גוריון. אולם בנשיאות הקונגרס, שניהלה את דיוניו, ישב גם הרב יששכר דב ברגמן, שייצג את תנועת המזרחי העולמית בנשיאות. היה זה השיא בקאריירה הציונית של ברגמן שנבחר גם כחבר בנשיאות המזרחי העולמי.

הידידות בין ברגמן ליצחק רפאל לא היתה חד־סטרית. כל עוד היה משה חיים שפירא בחיים, לא היו סיכויים גדולים לקידום הקאריירה הפוליטית של ברגמן. שפירא פשוט חסם אותו. פעם, בראיון שהעניק ליומון הארץ, תקף שפירא את הפרופסור לספרות ברוך קורצווייל המנחה, שהיה יהודי דתי. קורצווייל וויל לא נשאר חייב לשפירא, השיב לו במאמר בו אמר, בין השאר: "שפירא צריך להחליט אם הוא רוצה בידדות עם קורצווייל או בידדות עם ברגמן?" באותם ימים היו רק מעטים שידעו למה מתכוון קורצווייל ושהשם ברגמן אמר להם משהו. מאז פטירתו של שפירא, לפני כשש שנים, הפך יצחק רפאל לאחד הפעילים העיקריים במפד"ל לקידומו של ברגמן. כך, למשל, רצה ברגמן להיות חבר הנהלת הסוכנות היהודית באמריקה. רפאל תמך בו לתפקיד זה. רק יוסף בורג ואנשי סיעת למיפנה מנעו את בחירתו של ברגמן לתפקיד.

היה זה יצחק רפאל שבקונגרס הציוני ב־1968 ניהל מאבק גדול ומשא ומתן בינאמצים מיוחדים. ברגמן ייבחר כחבר נשיאות הוועד הפועל הציוני העולמי. ב־קונגרס שנערך ב־1972 כבר יכול היה ברגמן להיבחר כחבר נשיאות הקונגרס ללא מאמצים מיוחדים.

ברגמן החזיר לרפאל טובה תחת טובה. כנשיא המזרחי בארצות־הברית וכמבטא דעת היהדות הדתית שם, הוא לחץ בחריזת 1974 על גולדה מאיר להכליל את יצחק רפאל בממשלתו. אבל הוא לא עשה זאת רק בשביל רפאל. כך, למשל, בעת שהתנהל בארץ הוויכוח הציבורי סביב שאלת גירושו של מאיר לנסקי מישראל והסגרתו ל"ארה"ב, שם היה מבוקש ל־מישפט, היה הרב ברגמן אחד הפעילים העיקריים למניעת גירושו של לנסקי מישראל. הוא ניפגש עם אישים רבים, ביניהם ממנהיגי המפד"ל, ניסה לשדלם ללחוץ למניעת הסגרתו של לנסקי. אגב, ברגמן לא היה היחיד מאנשי תעשיית מושבי־הזקנים שהפך למנהיג פוליטי של יהדות ארצות־הברית. בימים

באותה תקופה הוא החל קושר קשרים עם אנשי הפועל־המזרחי בארץ. במיוחד נוצרו קשרים הדוקים בינו לבין אחד הפעילים המרכזיים של הפועל־המזרחי בארץ, יצחק רפאל, כיום שרידותו בי ממשלת ישראל. הידידות בין השניים התפתחה ובמרוצת השנים הם הפכו, כמו שתיארו אותם מכריהם ל"כמו אחים". בביקוריו התכופים בארצות־הברית היה רפאל מבאי ביתו של ברגמן. כמעט תמיד התאכסן בשכנותו, באחד מבתי־המלון ב־ריברסייד. הם היו הולכים יחד לבתי כנסת, אוכלים יחד וגם יוצאים לבילויים משותפים. גם בירושלים, שם יש לברגמן דירה, הם מתגוררים לא הרחק זה מזה. תורה לתחילת דרכו הפוליטית של ברגמן: כאשר התאחדו המזרחי והפועל־המזרחי בארץ והפכו למפד"ל, החל לחץ לאיחוד התנועות האחרות. גם בארצות־הברית. אנשי המזרחי שם התנגדו לאיחוד אחת מטענותיהם העיקריות כנגד האיחוד היתה שאין הם מסוגלים לשבת יחד עם ברגמן.

ראש המפד"ל בארץ, משה חיים שפירא ז"ל, נמצא באותם ימים במצב קשה. מצד

הרב ברגמן ממשיך בארצות־הברית את המסורת שהנהיג אביו בירושלים. אורחיו היו מתקבלים בביתו שב־ריברסייד בניו־יורק בכלים עשויים זהב טהור ובגביעי בדולח. בין האורחים הקבועים בביתו, היה גם יצחק רפאל.

המארח בעל כלי הזהב

הגרמני־פארק והריברוויל, היו ונשארו מטרות עיקריות להתעניינותם של פקידי הממשלה. בין השנים 1957—1958 הואשמו מוסדות אלה של הולנדר בכך שהוציאו מקופת־העיריה סכום הגדול בכרבע מיליון דולאר מכפי שהגיע להם באמת. חוקריו של קפלן שפשוטו על שני מוסדות אלה מצאו בהם הפרות רבות של התקנות והחוקים לאחזקת מוסדות מסוג זה.

חקירה שנערכה באותם מוסדות ב־1967 על־ידי מחלקת החקירות של העיריה הגיי עזה למסקנה כי התנאים בהם הם מתחת לסטנדרטים המקובלים וכי הם מסכנים את חיי המאושפזים. מחלקת הבריאות העירונית הזהירה את הולנדר והאריכה את רשימותיו לאחזקת המוסדות על תנאי שישפר את התנאים בהם.

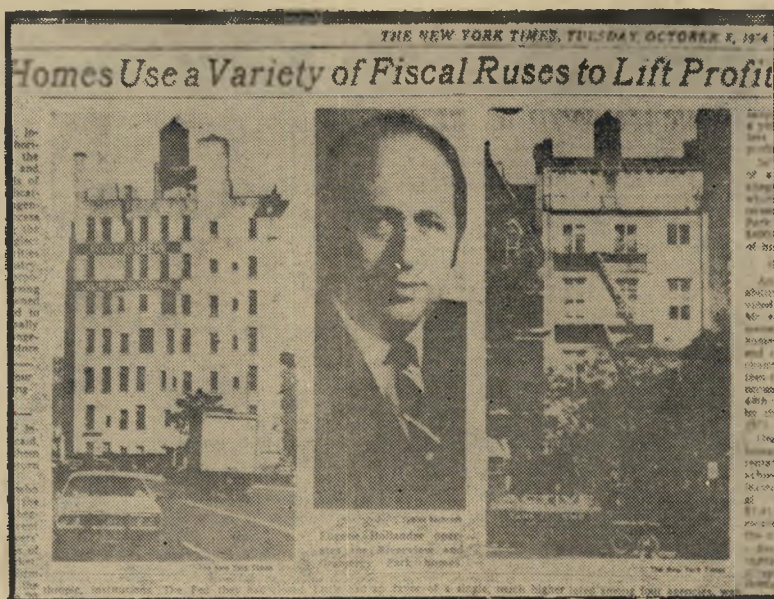
למרות זאת העלו חקירות שנעשו ב־שנים 1968—1969 כי שני בתי־מחסה אלה של הולנדר הוציאו מהמדיקאיד סכום של 179 אלף דולאר יותר מכפי שהיו זכאים לקבל.

חקירת הניו־יורק טיימס לא הצליחה למצוא קשר בין ששת בתי־המחסה שמחר זיק הולנדר בניו־יורק לבין רשת בתי המחסה של ברגמן, שהתיאורים על מה שהתרחש בתוכם נראים כהעתק של ה־מוסד ליתומים בסרט אוליבר טוויסט.

בסוף 1972 מכר הולנדר ארבעה מבתי המחסה שלו לטורו קולג', שהוא יו"ר חבר הנאמנים שלו. עבור מוסדות אלה קיבל הולנדר סכום של 29 מיליון דולר ועוד דמי שכירות בסכום של מיליון וחצי דולר לשנה. צמוד למדד יוקר המחיה הולנדר עצמו העריך שאחרי כל התשלוי מים, ירווח טורו קולג' מהעסקה סכום נקי של 100 אלף דולר לשנה.

הולנדר היה מטרם להיציגי הביקורת לא פחות מאשר ברגמן, אם כי לגביו לא נרמזו כל רמזים בדבר קשרים עם ה־מאפיה. למרות זאת הוא יכול היה בשבוע שעבר להשתתף במישלחת מועדון אנשי־איים של יהדות ארצות־הברית, ולהתקבל בארץ כאורח מכובד, בדיוק כפי שהתקבל הרב יששכר דב ברגמן עוד כמה שבועות קודם לכן.

כתבים, שגילו על המצאותו של הולנדר במישלחת הנשיאים, ניסו לפגשו ולחטוף עימו שיחה. באורה פלא נעלם הולנדר לפתע ואי־אפשר היה לגלות את עקבותיו. (המשך הסדרה — בגיליון הבא)

המשלה תקבל ותארח

זהו קטע מתוך הפירסום בסיד"רת המאמרים של חקירת ה־ניו־יורק טיימס, החושף את חלקו של יוג'ין הולנדר בשערוריית בתי־המחסה. בתמונה נראה הולנדר בין שניים מבתי־המחסה שלו ששימשו מטרות לביקורת על תנאים ירודים והונאה. הולנדר השתתף במשלחת מועדון הנשיאים שהתארכה ל־9 שנים בארץ.

קפלן המליץ שהתשלום שהיה מקובל אז עבור אחזקת זקן במוסד כזה, שהיה מחולק לשלוש רמות שונות בהתאם לרמת המוסד, יאוחד לתשלום אחיד, שיהיה גבוה מכפי שהיה נהוג עד אז (250 דולאר לחודש). המלצה זו התקבלה פה אחד. אולם המלצות אחרות של קפלן, שכללו תביעות להגברת הפיקוח על מוסדות אלה, נידחו כולם. בראש המתנגדים עמד יוג'ין הולנדר, מי שהיה אז נשיא האגוד של בתי־המחסה בניו־יורק.

אורח

ראש־הממשלה

היתה להולנדר סיבה טובה להתנגד להמלצותיו של קפלן. שניים מבתי־המחסה שלו בריבר סייד בניו־יורק,

האחרונים ביקרה בארץ מישלחת מועדון הנשיאים של יהדות ארצות־הברית, נפגשה עם ראש־הממשלה ועם גדולי המדינה. בין חברי המשלחת היה גם יוג'ין הולנדר, מניו־יורק.

יוג'ין הולנדר היה אחד השמות המרכזיים שנתשפו בסידרת הגילויים של הניו־יורק טיימס על סינדיקאט בתי־המחסה של בניו־יורק, לו הודבק התואר של "שערורייה לאומית".

בשנת 1960 מינה ראש עיריית ניו־יורק חוקר מיוחד כדי שיחקור את שערוריית בתי־המחסה לזקנים שב־עיר. קשה לחשווד בחוקר זה שהיה אנטישמי, כפי שמנסים עתה להחשיד את חושפי שערוריית ברגמן. שמו היה לוואים קפלן. בין תוצאות חקירתו של קפלן היתה המסקנה כי רוב 88 בתי־המחסה לזקנים בעיר, הנמצאים בידיים פרטיות, אינם עונים ל"קוד של בתי־החולים" ולדרישות החוק.

המלצה

מאיר לנסקי, אחד מ־ראשי סינדיקאט הפשע בארצות־הברית, זכה להתערבותו של ברגמן בעת שהתנהלו בישראל הדיונים על גירושו והסגרתו לארצות־הברית. ברגמן פעל למניעת גירושו של לנסקי מהארץ.

אחד, כאיש הפועל־המזרחי, הוא היה צריך להתייצב לצידו של ברגמן. מצד שני גם הוא לא חיבב אותו במיוחד. אולם הזמן עשה את שלו. תנועת המזרחי באמריקה, החלה להתפורר ולהתרוקן. כאשר קם ה־איחוד השתלט ברגמן לא־טלאט על ה־תנועה. מי שלא קיבל את דעתו הורחק מפעילות. רבים אחרים שולבו בעסקים שלו. נוצר מצב שבו מרבית חברי הוועד הפועל של המזרחי בארצות־הברית היו תלויים בברגמן גם בפרנסתם.

ככל שמעמדו של ברגמן התבצר ב־ארצות־הברית, כך הוא שימש מישענת ליצחק רפאל בארץ. ברגמן הפך לנשיא הוועד־הפועל למען מוסד־הרב־קוק בירושלם. לימים, שיחק רפאל עליו וישראל מועצת המנהלים והבוס הבלעדי שלו. מוסד זה אף הוציא לאור ספר ששמו של הרב ברגמן מתנוסס עליו כמחבר והנושא את השם כתוב שם...

מליץ יושר

לנסקי

הקשרים ההדוקים שהיו לברגמן עם מוסד־הרב־קוק, משמשים עתה נושא לחקירתו שלטונית מסיבה־כנסה בניו־יורק. ברגמן הגיש לשילטנות מסיבה־כנסה ב־ארצות־הברית קבלות ממוסד הרב־קוק על תרומות בסכומים גדולים שתרם למוסד זה. ביקש עבורו ניכויים ממס, כנהוג לגבי תרומות בארצות־הברית. עתה נבדקת ה־אפשרות שברגמן, שמעולם לא התפרסם כנטייתו לתרומות גדולות, הונה את שילטונות מסיבה־כנסה באמצעות קבלות אלה.

כל עוף משוחטה נבדק ע"י דופא וטרינרי

המועצה לעוף הלול

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש ינואר מנוי על

"העולם הזה"

יקבל הנחה של 40 אחוז

השבועון יישלח רק לדואר צבאי

מזון תינוקות של "טעמיקו" חינם לחמישיה משדרות

אספקה שוטפת של מזון תינוקות לתקופה של שנה שלמה הובטחה לבני משפחת מדינה עלידי חברת "טעמיקו".

השי עשוי לספק את כל הדרישות התזונתיות של חמישיית התינוקות — ללא כל צורך בתוספות והוענק עלידי מנהל החברה כמחווה של סיוע למשפחות מרובות ילדים.

שי דומה ניתן עלידי חברת "טעמיקו" בשנה שעברה למשפחת ברמן הירושלמית אשר גם היא התברכה בחמישיה.

מר וורום, מנהל החברה הצהיר כי מעשה זה יהפך למנהג של קבע בכל מקרה של חולדת רביעיה או חמישיה בישראל.

האגדות על סינדרלות אלמוניות הושרות בן־לילה לאלילות, שייכות בדרך־כלל לסיפורי־המעשיות של הרומנים־למשך־תות. אבל לפעמים, הן אינן אלא תיאור של האמת לאמיתה. כמו, למשל, במיקרה של הכוכבת הזוהרת ביותר, החדשה ביותר והצעירה ביותר, של התיאטרון והקולנוע הצרפתי, איזבל אד'אני.

שמה, לבדו, מעלה ניהוח של אל־ה־לילה־לילה, וסיפורה הולם את הניחוח להפליא. בגיל 16 פגש אותה, בבית־קפה, במאי מן התיאטרון הלאומי הצרפתי, ה־קומדי־פרנסז, שחיפש נערה יוצאת־דופן להצגת בית־ספר לנשים של מולייר. ללא כל ניסיון קודם, ירוקה ומפוכחת, הובאה למוסד, שהוא נושא חלומותיהם וסיטניהם של מרבית שחקני צרפת, ומצאה עצמה בין המפילות המקודשות ביותר של ה־במה.

בהתחלה רצתה לברוח, אך באורח מזורז הרגיעו אותה האריות הוותיקים שבסביבה: הם הסבירו לה שהיא יודעת, אינסטינקט־טיבית, כל מה שאחרים למדו במשך עשרות שנים. ההצגה הפכה להצלחה עצומה, והעיתונות הכריזה: "לקומדי־פרנסז יש סוף־כל־סוף כוכב — איזבל אד'אני." בבית ספוג המסורת והשמרנות, היא היוותה מעין רוח־נעורים רעננה, בת חסותם של המבוגרים יותר, שהיכו בחיבה בכל פעם שהוכירו את שמה.

בתוקף כמו־לימוז. ממולייר היא קפצה בהצלחה לז'ירודו, מונטלואן, ו־לבסוף לתפקיד הראשי בבית ברנדה אלבה של לורקה. הכל הסכימו שמא הוציאו את ז'אן מורו בגיל 16 מבית הספר לדראמה והפקידו בידיה את ה־תפקיד הראשי בחודש בכפר, לא היתה בתיאטרון הצרפתי סנסציה דומה. איזבל, מצידה לא הגיבה. היא עדיין הסתובבה בבגדי נערה, עם הצאיות בית־ספר וגר־ביים קצרים, ברחה מפני מראיינית ו־הרגיזה אותם עד־כדי־כן שהעניקו לה את "פרס הלימוז", הניתן מדי־שנה לאישיות הפחות־משתפת־פעולה עם אמצעי התקשורת.

אלא שהדבר לא הפחית במאומה מה־לחת מסעה אל ההצלחה. בשבוע של קבלת הלימוז, היא הופיעה על שער שבועון נפוץ אחד, תפסה מקום נכבד במדורים אחרים, ובקורות על סירטה הראשון, הסטירה שהתפרסמו זמן קצר קודם־כן, העידו שהצעירה לא רק לבמה נועדה. כשהיא מתמודדת עם אחד מגדולי הבד הצרפתי, לינו ונטורה, בסיפור המתאר עימות בין דורות, הפכה איזבל ליותר מסתם נערה מצליחה — בעיני צופיהם רבים היא כיום הנערה בה־הידועה, הבת המדאיגה את כל ההורים, המורדת שמע־רדת הוזהות בכל הצעירים.

והסרט הבא כבר ממתין לה מעבר לפינה. בימים אלה היא עומדת להיכנס לעזרה של אדלה, בתו של ויקטור התנ,

על הסכין

על הסכין

איש הכנופייה (אסתר, תל־אביב, ארצות־הברית) — עלילתו של פישעון אלים זה מבוססת על רב־מכר סיפורות, חדש יחסית. מקום הפעולה: עיירה דרומית שונאת־כושים, בימים של צעד־המחאה נגד האפ־לייה הגזעית, שהתנהלו לפני כמה שנים, ואשר הסתיימו, בחלקן, במעשי־רצח ואלימות שזעזעו את ארצות־הברית.

במרכז הסרט, שתי דמויות שונות: האחת, שריף שנבחר על־ידי האוכלוסייה המקומית, ושאיפתו להיבחר שוב אינה מאפשרת לו להרשות לעצמו ליברליות יתרה; לפעמים הוא נאלץ לעצום עין (ואפילו שתיים) כשבוחריו רומסים את הקונסטטוציה ברגליהם. ה־דמות השנייה; גיבור־מילחמה לשעבר, חקלאי בעל השקפות חופשיות, המסרב לקבל תכ־תיבים, ומוכן לעזור ללבנים ושחורים כאחד, בשעת הצורך. מסביב לשניים מתפתחת הדראמה הדרומית המקובלת, עם הקנאים הלבנים האונסים את הכושיות, ועם מישפטי־צדק מעוותים עם טימטום וצרות־מוחין. מפליאה העוב־דה שהתסריטאי סמואל פולר, בחר לסיים את הסרט ברעיון

מהפכני ממש: שעה שהלבנים מסוכסכים ביניהם ועם עצמם ומחסלים זה את זה, נותרים רק הכושים בחיים, ובעיקר אלה המאמינים שדרך המאבק היחידה הפתוחה עבורם, היא המאבק המזוין. חבל רק שכל הדפוסים השגורים וכל הדמויות השטוריות, כל סצינות־האהבה המיותרות וכל הנאומים הצידי־קניים, אינם מסבירים או מנמקים מסקנה זו. הבמאי טרנס יאנו יעיל מאוד כשמדובר בפעילות (הסרט נפתח באונס ומסתיים בהרג המוני), אבל משתעמם כל אימת שהדמויות מדברות ביניהן.

לי מארווין (השריף) וריצ'ארד ברטון (החקלאי הלי־ברלי) תורמים, אומנם, נוכחות קולנועית חזקה, אבל אין בכך כדי להוציא את הסרט, בסופו של דבר, מן הקט־גוריה המוגדרת שלו: סרט־פעולה לצמאים־לדם.

בריכוז

בריכוז

בר־המזל (פאה, תל־אביב, אנגליה) — מסע זה, נוסח קנדי, על־פני המחדלים של העולם המודרני, הוא נושא־שיחה אידיאלי למיפנשי יום ו': גיבור המסע, מיק טראוויס, הוא צעיר שאפתן הרוצה להצליח בכל מחיר. דרכו, השואבת השראתה מפירקי ביאוגרפיה של השחקן הראשי מאלקולם מקדואל, מתחילה בחיך גדול של תיקווה, כשהוא מתמנה כסוכן־מכירות של חברה לייצור קפה, ומסתיימת בחיך של התפכחות, כשחובטים על ראשו.

בין שני קצוות אלה, מתנסה מיק טראוויס בשורה של חוויות, שלדעת עושי הסרט מאפיינות את תקופתנו. הוא מתוודע אל טירוף המדע ואל הטימטום הביווקרטי של הפולחן הביטחוני; הוא נופל קרבן לשרצים מביי־השופ־כין ולכרישים של עולם־הכספים; הוא נוכח בשחיתות המישטרה, ובתרבות שבמערך המישפטי; הוא מגלה שהמהפכה היא האופיום של האינטלקטואלים ושחסאדור־מאזוכים הוא לחס־חוקם של המחזיקים במאזני־הצדק; בסוף, אחרי שעות פחות רבע, (וזה — אחרי קיצור־צים שהבמאי, אנדרסון, עשה בעצמו), מתבקשת מסקנה אחת בלבד: מוטב לו לאדם שלא ייוולד כלל בעולם חסר־

מקדואל ומירן: לפני ואחרי

כל זה מוגש בצורה שכלתנית יבשה לגמרי, כשלינדזוי אנדרסון והתסריטאי שלו מספקים, במקום דמויות חיות, סמלים המכריזים בקול על זהותם.

כגיבורת סרטו החדש של פרנסואה טריפו. וזה בהחלט מתאים לתוכניתיה: "אני מרגישה טוב מאד עם עצמי, בתנאי שנותנים לי להיות מישהי אחרת, לעיתים קרובות." אומרת הקטנה.

תדריך

תל־אביב

*** אהבה אחרי־הצהריים (פריס, צרפת) — ניתוח שגון, מפוכח ו־אינטליגנטי של מוסר הבורגנות ומינהגיו. שיעור בבימוי מאופק (הבמאי: אריק רוי־מר) ושילוב נבון של תכונות הקולנוע. *** רצח באירינג־האכספרם (סטודיו, אנגליה) — מסע־ענוגות גוסי־טאלגי אל שנות השלושים. בסיפור־מתח של אגאתה כריסטי עם אוסף כוכבים אדיר ובביצוע טכני מלוטש. הגאה בלי בעיות. *** השיחה (סינמה 2, ארצות־הברית) — סרט אישי של הבמאי פרנסיס פורד (הסנדק) קפולה, על זכות הפרטיות של האדם, ועל האחריות שהוא נושא למעשיו. כל זה, סביב קיריתיו של מומ־הרליצטוט ההופך קורבן לטכניקות של עצמו. מישחק מעולה של ג'ון הקמן.

איזבל אד'אני

מתוקה לקולנוע — חמוצה לעיתונאים

*** ג'אגראנט (חן, אנגליה) — סרט־מתח שיגרתי־למד, על איום לפוצץ אוניית־פאר, אם לא יושלם עבורה כופר, מספק לבמאי ריצ'ארד (הפסנט) לסטר ציור הזדמנויות להברקות טכניות בערי־כה, בבימוי ובצילום.

ירושלים

*** יחסים בצמרת (מיטשל, צר־פת) — איך לעלות בסולם החברתי דרך חדר־מיטות, בסאטירה צינית שרואה שתי־תות ואיוולת, בכל עולם הפוליטיקה והי־כלכלה בצרפת. עם טרינטיניאן, קאסל ורומי שניידר. *** זיכרונות (ירושלים, איטליה) — ביקור חוזר במוזיאון הפרטי של פדרי־קו פליגי, מלא וגדוש אפקטים אסתטיים־להפליא. טיפוסים סטגוניים המוכרים מבי־קורים קודמים בסירטי הבמאי, ושליטה מושלמת באמצעי ההבעה הקולנועיים.

חיפה

*** אואנטי (אורלי, ארצות־הבר־רית) — סאטירה עוקצנית ושנונה של בילי ויילדר, על אמריקאי שאינו יודע איך להשתחרר מן המתח של החיים ועל זבנית אנגלית. עם ג'ק למון וג'ולייט מילס.

דוני אוסמונד

הישראלי

לא שאני משתגעת מהתופעה הזו ש- קוראים לה **נועם קניאל**, בכלל לא. אני, באופן אישי, חושבת שילד בן 12 צריך לשיר במסיבות בית-הספר, בבית ובפני חברים, ולאור-דווקא להתרוצץ מ- הופעה להופעה או בין פאריס לתל-אביב דווקא.

אבל יש כאלה שחושבים אחרת, ואלה הם אנשים הקרובים לנועם באופן מייד-חד. מכל מקום, ההצלחה של הילד הזה היא מעל ומעבר למשוער. לא רק בארץ כי אם גם בפאריס, וזה כבר משהו אחר לגמרי, כידוע.

או ככה, נועם נסע עם האמרגן שלו, **חיים סבאן**, לעיר-האורות, ושם הקליט תקליטון. ביחד איתו הקליטו תקליטונים עוד כאלף מאתיים זמרים נוספים. מתוך האלף-ומאתיים הצליחו שלושה: **מייק בראנט** מיוזנע, המחלים כעת בבית-החולים בוינבה, **קלוד פרנסואה** שהוא תום ג'ונס הצרפתי, והילד הישראלי נועם קניאל.

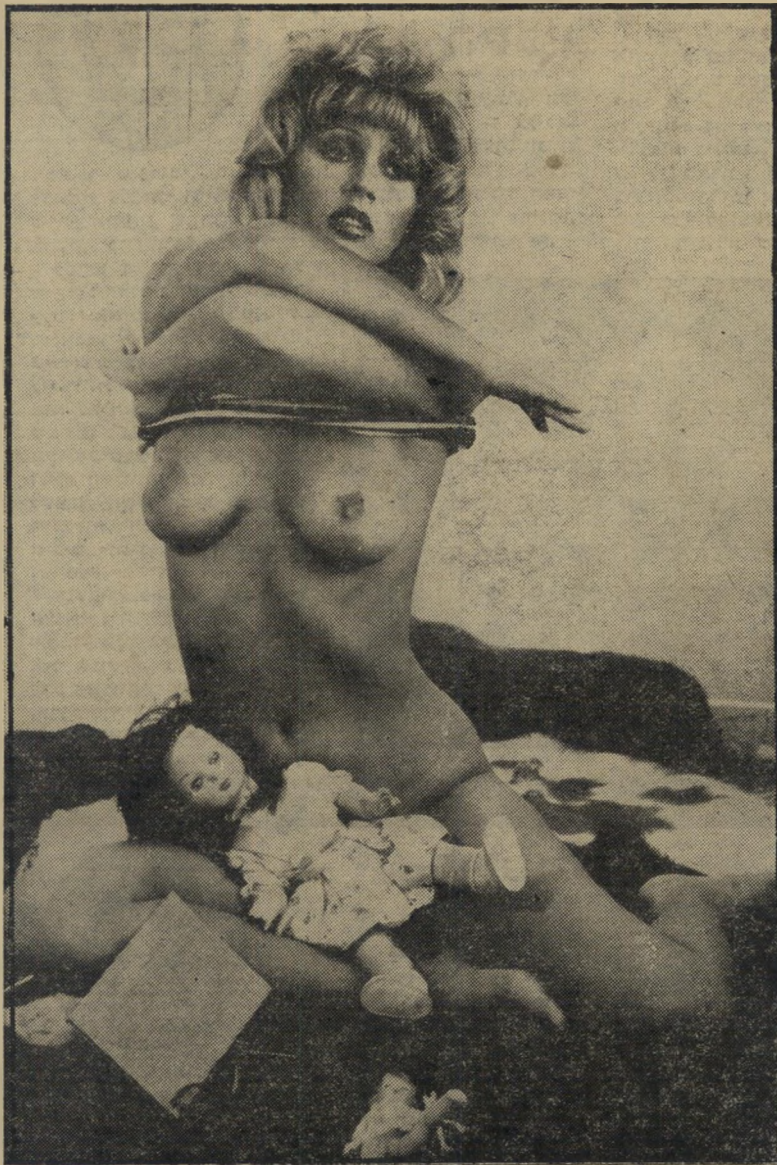
וזה עוד כלום. הוא הגיע גם למקום העשירי במצעד-הפזמונים הצרפתי, ועוד קולו נטוי.

ועם הישגים נכבדים כאלה באות, כמור בן, גם ההזמנות. כך הוזמן זמרנו הילדון, ביחד עם אמרגנו, להופיע בתוכנית רדיו וטלוויזיה המועברת בשידור חי.

הנה, כמו שהוא יושב לו כך מאחרי הקלעים ומחכה לתורו כדי לשיר את שירו קשה לבחור, הוא שומע פיתאום את המנחה קורא בשמו, ואת הקהל מגיב בצריחות נוסח **קליף ריצ'ארד** בימים הטובים שלו. ואם לא די בזה, הרי שאין שהוא יוצא מהאולפן שבו הוקלטה ה- תוכנית, מחכות לו בחוץ איזה אלף ילדות עם פלאקטים וכרזות וצורחות ז'ה-טאם נועם, יעני אני אהבת אותך נועם, וכך מצא את עצמו תלמיד כיתה ז' בבית-הספר גורדון בתל-אביב לכוד בידי מערי-צותיו הצרפתיות, שגיל רובן לא עלה על שלו.

היתה זו המשיטרה הצרפתית שהצליחה לחלץ אותו לבסוף ולהעבירו בשלום ל- מכונית עם נהג, שחיכתה לו ולחיים סבאן בסימטה צדדית הרחק מההמון הסוער. אבל אם תראו את נועם, כזה ילד נחמד וחביב, הוא יספר לכם שהאמת היא ש- הוא בעצם מת על כדורגל, ובכלל הוא כבר מחכה בקוצר-רוח ליום שבו יתחלף לו הקול והוא יפסיק להיות ילד-כוכב. כי זאת באמת עבודה מעייפת, לא עלינו, והמעריצות סתם מטרידות את מנוחתו. ובניגוד לאמנים אחרים, שאמרו לי אותו דבר, לו אני דווקא מאמינה.

פנינה הבלתי-נומעת

פנינה רוזנבלום
כרטיס לכיוון אחד

אבל פנינה אינה מתיאשת. אוטוטו מסדרים לה איזה סרט פירסומת טלוויזיה, ואחר-כך כבר ירוצו אחריה. מה שבטוח הוא שהיא למדה לקח מפרשת קלור. יותר היא לא תדבר לפני. אפילו לא עם הסוכ-נת שלה, אם היא תדבר בכלל, זה יהיה רק אחרי.

שלו, הסלפרידג'ס, בעיתון-הערב של ביי-יגלס, האיבינג סטאנדרד. וזה לא דבר של מה בכך, הסלפרידג'ס מפרסם מדי-שנה מודעות בסכום של חצי-מיליון לירות שטר-לינג בטונדרד.

ביגלס הבין את הרמו, שלח לסר צ'ארלס מיכתב-התנצלות, והתחייבות לא לפרסם עליו בעתיד דבר ללא אישורו המוקדם.

מזל שהסלפרידג'ס לא מפרסם מודעות בהעולם הזה. אחרת אולי גם אני לא הייתי יכולה לספר לכם את הסיפור הזה.

עכשיו פנינה מחפשת עבודה בלונדון. וזה קצת קשה. כי שם יש "יוניונס" וזה לא ההסתדרות. הם פשוט לא מתחשבים ולא מניחים לפנינה להתחרות בפיייר-פליי עם הדוגמניות והשחקניות האנגליות, כל זמן שלא יהיה לה רישיון-עבודה.

ידעתי שזה יקרה לי. כמה שאמרת לעצמי שאני לוקחת חופשת מחלה מ- **פנינה גולדן** (רוזנבלום), ידעתי שלא אע-מוד בפני הפיתוי, והנה, אני נשברת שוב. יש דברים שהם יותר חזקים מאיתנו, ופנינה היא אחד מהם. ממש בלתי נמנ-עת.

אז הסיפור האחרון שהגיע אלי אודות ידידתנו בגולה הדוויי, בא ישר מלונדון, לשם חזרה פנינה מהחופשה הקצרה ש- בילתה בפאריס, עם מלון ריץ וכל השאר. עכשיו תשאלו אותי למה היא חזרה כל כך מהר ללונדון?

שאלתם?

באמת, שאלה טובה. או, אז על זה ה-סיפור.

אין שהגיעה פנינה ללונדון, קישרו אותה מייד עם סוכנת המייצגת שחקנים, דוגמנים ועוד כל מיני כאלה. זו הבטיחה לסדר לה עבודה ותיכף התחילה להוציא אותה בשביל להראות לכל לונדון איזה דבר חדש יש לה למכור. באחת היציאות האלה הופגשה פנינה עם המיליונר הבר-ר-טייהודי סר צ'ארלס קלור, שאף פעם לא היה ידוע בתור שונא תתיכות.

כפי שאפשר היה לצפות, תקף צ'ארלס הטוב והקשיש, שאמר כבר מזמן להת-ראות לגיל ה-60 שלו, את פנינה באיגוף מאחור. הוא אמר לה שהוא גורא מעוניין להכירה מקרוב, אבל מה אפשר לעשות, הוא מוכרח לטוס לפאריס. הרוטשילדים הזמינו אותו. אבל אם לא איכפת לה, נשאר עוד מקום פנוי אחד בג'ס הפרטי שלו והיא יכולה להצטרף. כמו שאתם מכירים את פנינה קשה לה להגיד "לא" במצבים כאלה. לא עבר הרבה זמן והיא מצאה את עצמה מעופפת מעל ללאמנש ונוחתת בפאריס בלווייתו של צ'ארלס הקשיש.

קלור אמנם לא לקח אותה עימו אל ה-רוטשילדים, סוף סוף היא לא היתה מור-מנה. אבל אי אפשר להגיד שהוא זנח אותה. הוא שיכן אותה במלון ריץ וזה בלבד מראה איזה כוונות טובות היו לו כלפיה. אלא שאז קרה משהו.

לפני שעזבה את לונדון שמרה פנינה אמונים לסוכנת שלה והודיעה לה שהיא יוצאת לסוף-שבוע בפאריס. הסוכנת שאלה "עם מי?" ופנינה השיבה כדבר מובן מאליו: "עם צ'ארלס קלור." זה היה ביום שישי. ביום ראשון כבר התפרסמה ידיעה בטור הרכילות של הסאנדי אקספרס, על הטילו המשותף שערכו פנינה וצ'ארלס. וזה בדיוק מה שהיה חסר לו לשם הטוב שלו.

את הסוף אתם יכולים רק לנחש. קלור חזר ללונדון וגם פנינה. אבל כל אחד מהם עשה זאת בניפרד. פתאום לא היה מקום בג'ס הפרטי שלו. אבל כג'נטלמן אמיתי הוא דאג לה לכרטיס טיסה. ולגמרי במקרה הוא שכח להשאיר לה את מיספר הטלפון שלו, כדי שתוכל להמשיך ולהת-קשר.

אבל הוא לא הסתפק בלגמור-את-החש-בון עם פנינה. עם הסאנדי אקספרס ועם בעליה, סר מקס ביגלס אומקן, היה לו חשבון לחור. סר צ'ארלס התרגז עד-כדי כך שהוא איים על ביגלס שיפסיק לפרסם מודעות של בית הכליבו הענק

פסקי-הדין של דליה

דליה פרידלנדר
הכל נגמר

מישה אשורוב
גמור יפה

של שחקנית בשם **בידהה מוס**, ואפילו עבר לגור עם בילהה בדירה משותפת ב-רחוב טאגור ברמת-אביב.

או אחרי משאומתן מייגע, ואחרי שדליה תבעה את מישה לדין (העולם הזה הגיעו סוף-סוף שני השחקנים לזה שמבחינה מעשית ניתן להם פסקדין ללא

אני לא יודעת אם זה מיקרה שהשחק-נית **דליה פרידלנדר** מגלמת בסרט יום-הדין דמות של אשה הנעזבת על-ידי בעלה ואחר-כך אפילו מתגרשת ממנו.

כי גם בחיים הפרטיים שלה עובר על דליה אותו סיפור בדיוק. כזכור עזב אותה בעלה, השחקן **מישה אשורוב**, לטובתה

חזק — אבל כמה זמן הבן-אדם יכול להחזיק מעמד בקצב כזה?

ואם לא די בזה, הרי מסתבר כי אל אונזיה של **קולף**, המאהבת הצרפתייה של הזמר, גונבו שמועות בדבר צמד-החמד המלווה אותו בישראל לסירוגין יומם וליל, והגברת לא התעצלה, לקחה את המטוס הראשון, ונחתה בלוד.

אך לא איש כממפס, המצוי ומנוסה ב-ענייני המין החלש, יאבד את העשתונות. הוא כינס מייד ישיבת-חירום — עם כל אחת מהתלמות לתוד, כמובן — וביקש מהן, לאור המצב המתוח, להיעלם מעל פני השטח עד ליום שני, היום שבו אמורה קולט לשוב לפאריס.

אני לא חושבת שממפס סלים ייהנה באופן מיוחד מהחופשה שהעניק לשתי התתיכות, כי אני, אישית, מכירה כמה גברים שאומרים, עם היד על הלב, שצד-ר-פתייה אחת מעייפת הרבה יותר מאשר שתי ישראליות.

הצרות הטובות

של מופים

אתם זוכרים שסיפורי לכם **שמומפס סלים**, זמר-הבלון הנודע, מגיע ארצה בגפה, ואפילו תהיתי מי היא אותה גברת אלמונית המחכה לו פה?

אז לא רק שצדקתי, אלא צדקתי בקיבוע. לא סתם גברת אחת חיכתה לו כאן, לזמר-נו גדול-הממדים כי אם שתיים. שתי על-מות'הן, בשם **רותי וחנה**, שהתחלפו ביניהן מדי-יום — או יום או לילה, אם תרצו, היתה רותי בחברתו של ממפס ולמחרת היתה חנה.

אני כמעט בטוחה שזו בדיוק היתה ה-סיבה לכך שזמרנו חלה, ואפילו נאלץ לראש שני הופעות ראולס ריידר-חם.

רחל מרחלת על כל העולם

אבל על בימת הצילומים

משה בריותי ז"ל, אשתו ובנו
יום בלי סוף

הצילומים, להעיר הערות ולשנות דברים. אפילו על ערש-דווי, כשהיה בדרכו לבית-החולים, שאל את עורך-הבמאי שלויה אותו אם הכל בסדר בצילומים. סצינת-הפתיחה של הסרט אמורה היתה להתחיל בישיבת אבל, כשסלומוניק יושב שבעה על מות אשתו. אבל הגורל האכזר התערב, ושינה את הסדר. כעת יושבת אשתו של סלומוניק הי מקורי שבעה עליו.

באחד בדצמבר החלו צילומי הסרט יהיה טוב סלומוניק. כמה ימים לאחר-מכן ספק המפיק הנרי אוחנה את כפיו, ולפת את ראשו בידיו כשהוא זועק: "אוי ואבוי! מה עשיתי?"

מסתבר שעל פי אמונת היהודים יוצאי מרוקו, שאוחנה נימנה איתם, יום ששי שחל בו התאריך 13 בחודש הוא יום מועד לפורענות, והוא אכן מיקרה נדיר.

האמונה הזו כל כך חזקה אצל יהודים יוצאי מרוקו, ולא רק אצלם, עד כדי כך שיש אפילו טייסים באליזש שמסרבים לטוס ביום הרה-שואה שכזה.

והנה התברר למפיק שיום ה-13 בדצמבר האמור באמת חל ביום ששי. אוחנה המודאג אמר לאנשי ההפקה כי הוא מצטער שלא דחה את הצילומים בחודש, או הקדים אותם. אבל במקרה הזה לא היה מה לעשות, כי הצילומים כבר החלו ואי אפשר היה בשום פנים ואופן לדחות אותם.

וכך חיכה המפיק לפורענות שתפקוד את בימת הצילומים. עבר ה-13 בחודש והפורענות המובטחת לא אירעה. המפיק כמעט שנשם לרווחה, אבל בסוף היא בכל-זאת באה. היא פקדה את בימת-הצילומים כעבור שבועיים. משה בריותי, אביו של הי שחקן הראשי של הסרט, ראובן בריותי, נפטר מהתקף-לב.

על-פי החווה יכול היה הנרי אוחנה להחזיר את בריותי אל בימת הצילומים כעבור יום אחד בלבד, אך כיהודי מאמין הוא הניח לו לשבת באבל שבעה ימים, וצילומי הסרט הופסקו לשבוע. משה בריותי לא היה סתם אביו של בריותי. הוא היה גם האבטיפוס של סלומוניק. על-פי דמותו נבנתה הדמות של יהודי הסלונקאי שאינו מסכים עם אורח-החיים המתירני של בניו, והמשתדל לשמור בכל מחיר על הערכים הישנים.

משה בריותי שימש במשך 20 השנים האחרונות כגבאי של בית-הכנסת שלוש שבנוה-צדק. "כל זמן שאני חי", נהג לומר, "לא יהרס את בית-הכנסת, וכל זמן שאני מטפל בענייני בית-הכנסת לא יוכלו להרוס את הבניין ולהקים עליו מגדל-שחקים". הוא נהג לבוא לצילומי הסרט ולהתעניין במהלך ובהתקדמות

מסתרי העין השלישית

זוכרים שבסיפור גדול (העולם הזה 1928) סיפרתי לכם כל מה שרציתם לדעת על חבורת העין-השלישית, ועל העובדה שכולם עד אחד עומדים לעזוב את ארצנו הקטנה טונת ולא לשוב אליה, במהרה, לפחות? או הם אכן עזבו את הארץ והתפזרו בכל חלקי תבל, ולעומת זאת — התוכנית שלהם לשוב ולהתאחד מחדש, ולנסות ליצור בניוירוק, לא התבצע כנראה. דברים נפלו בין אנשי החבורה. שאמרי רים היו להיות מאוחדים מאד. לא אלאה אתכם בכל הסיפורים שמגיעים אלי על

ז'ק קתמור
כמה טוב בחו"ל

אודות חבורת יוצאי-ירושלם, מהיגם שלא אני זו שרוצה להפיץ את השמועות המריזות המתהלכות בעיר.

אבל מה שאני לא-כלייך מבינה הוא, למה אנשי החבורה עצמה טורחים לספר זה על זה את הסיפורים האלו. כי אם הם יתאמתו ייווצר לדעתי, מצב בלתי-נעים. מה שכן אספר לכם הוא שבניגוד לסיפורים אחרים ששמעתי, הסיפור האמיתי שהגיע אלי על ז'אק קתמור הוא שהאיש יושב בפריס, ועושה סרט תיעודי עבור ממשלת סנול.

אבי אביבי, לעומתו, יושב עם צחי

דיון, ובהסכמת שני הצדדים, עליידי הי שופט הולסקר בבית-המשפט המחוזי. פסק-הדין הזה קובע, כי משה אשור ישלם דמי-מוזנות לדליה פרידלנד ולבתם המשותפת, ועד כמה שהבנתי מעורר-הדין של דליה, אברהם קיבוכיך, הוא התחיל לשלם רטרואקטיבית.

חוק מזה מחייב פסק-הדין את שני השחקנים לפנות לבית-דין רבני, כדי ששם יאשרו להם גטי-פטרון.

אני לא יודעת מה יצא למי ואיך מכל העסק המסובך הזה, אני רק מקווה שי' דליה ותאושש במהרה ותשקם את חייה. למעשה משה לא ויתר על כלום, כי הבית הגדול ברחוב פרוג, שבו התגוררו השניים, שייך בעצם לדליה, בתוקף היותה היורשת של אביה הבמאי צבי פרידלנד, שהבית היה שייך לו ולאשתו השחקנית הנחלת' הנדלר.

מישה טוען, כך מספר לי עו"ד קיבוקר ביץ, כי השקיע בבית, שיפץ אותו והוסיף לו עוד קומה, או אני רוצה להגיד לכם שזה באמת גועלי-נפש כשהבית המלוכלך מתכבס ומידי בסוף, דחילק, גמור את העסק בכבוד ותן לבחורה ציאנס להתחיל מחדש בשקט!

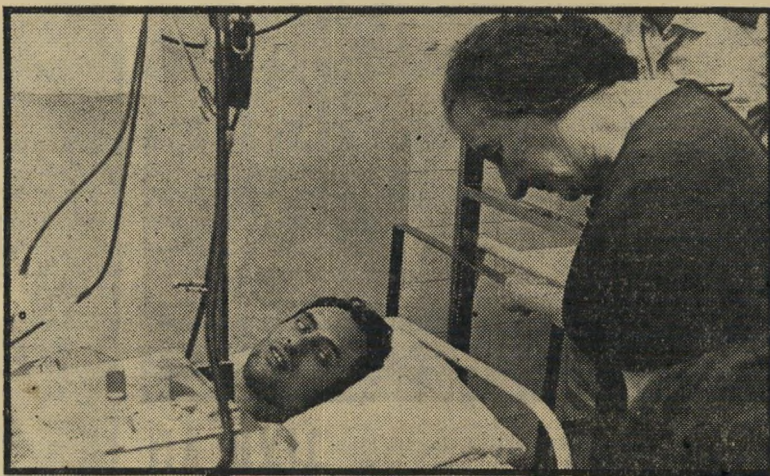
שני היעל אביב באמסטרדם, שיכור ממראות העולם הגדול, וקורא בקול לכל מי שעדיין לא יצא מהארץ לקום ולבוא אל מרכז החופש והאתנה. מילא, בהתחשב בזה שזוהי הפעם הראשונה שהוא-עצמו יוצא את הארץ, אני מתייחסת אל ההתלהבות שלו כאל גילוי ילדותי, וסולחת לו הפעם.

טילים במצריים. באחת הגיחות שלו, ביולי 1970, הופל מטוסו אחרי שנפגע בטיל. הוא נפצע קשה בעת הצניחה, ובכיתת החולים מצרי נאלצו הרופאים לקטוע את אחת מרגליו. מצבו היה כה חמור, עד שכעבור עשרה ימים בלבד היו המצרים מוכנים להחזירו לישראל. הוא הובהל במצב אנוש לתל-השומר, ושם הצילו הרופאים את חייו.

חתונה בבית ירקוני

מאז חלפו ארבע שנים, ויגאל מתעתד להקים משפחה חדשה. אבל אם אתם חושבים שתצליחו להשיג פרוטקציה וליטול חלק בשימחת בני-הזוג החדש, אתם חיים בטעות. מסתבר כי בגלל מצבה הכלכלי והבטחוני-המדיני הקשה של המדינה החליטו הורי הכלה לערוך לזוג הצעיר חתונה צנועה, בחוג המישפחה בלבד. העובדה שאביה של אורית, שייקה ירקוני, הוא מעשירי ישראל, לא משנה במיקרה הזה. קימוצים זה קימוצים. חוץ מזה, אם היו יפה ושיקה ירקוני צריכים לערוך חתונה ולהזמין אליה את כל מכריהם וידידיהם, ספק אם אפילו איצטדיון

רק לפני שלושה שבועות סיפרתי לכם כיצד טענה באוזני אורית ירקוני, בתה של זמרת-המלחמות יפה ירקוני, שהיא בכלל לא מכירה איש אחד בשם יגאל שוחט, שלפי השמועות היא עומדת להי' נשא לו. והנה השבוע, מסתבר שאורית קבעה כבר את תאריך החתונה, ועוד עם האיש שהיא לא מכירה בכלל. או כן מכירה או לא מכירה, שיהיה במזל טוב. בחודש פברואר הקרוב יישא יגאל שוחט את אורית ירקוני לאשה. יגאל בן 28, גרוש ואב לילדה בת ארבע, היה טייס פאנטום בחיל-האוויר. במילחמת-ההתשה הוא השתתף בתקיפות בסיסי

יגאל שוחט וירידה
לא מכירה, לא יודעת

הנשוי

המבוקש

כבר המון זמן שאני מחכה להודמנות לספר לכם על נשוי מבוקש אחד, אלא שעד עכשיו פשוט לא יצא לי. תמיד האיש עומד על סף ניתוק-יחסים עם אשתו וילדיו, ואני חושבת לעצמי, או: הנה הודמנות חיי לכתוב על האיש הזה שאני, בתור אשה, נוטרת לו טינה בשם כל הנשים שבעולם.

אבל מאחר שלא נראה לי שהאיש אכן יתקן את עצמו אי-פעם מעל אשת-חוקו הנאצית, החלטתי לכתוב את סיפורו בלי שמות — והמבין יבין. אולי.

נשואנו נשוי כבר מזה משה-עשרה שנה לאותה אשה עצמה. לא שהם חיים באושר בדיוק, אבל בעושר דווקא כן. קטונתי מלהעיד בשבועה, אך השמועות אומרות שהיו אלה נישואי-אהבה, מאותו סוג שמאכלס רומנים רומנטיים זעירים. במשך חמש השנים הראשונות לנישואיו ניהל הנשוי המבוקש רומנים רבים, אך אלה נחשבו כלא-רציניים. מה שנקרא רומן-פה — רומן-שם.

כתום חמש השנים החל הנשוי לנהל יחסי ירידות הדוקים בריזמיות עם כמה נשים, כשכל אחת מהן נתלת בו כגבר-חייה. אבל הנשוי המבוקש תמיד חזר הביתה, אם לא באותו לילה או למחרת בבוקר. אבל חזר. רשימת הנשים המאוהבות בו היא אינסופית ממש. תאמינו לי, רשימת הנשים שידעו אותו היא כלייך ארוכה, שצריך בשבילה אנצקלופדיה שלמה.

הוא-עצמו לא התרגש מעולם מזה שהוא מהווה גורם כלייך חשוב בחייתו של כל-כך הרבה נשים. נהפוך הוא, הוא דרש מנשותיו השונות נאמנות מוחלטת תמורת חסדיו, אבל לעומת זאת לא נתן מעצמו שום דבר בתמורה.

לאלו שעדיין מקוות, והן יודעות בוודאי במי מדובר, יש לי עצה אישית: צאו מזה, ילדות, הוא לעולם לא יעזוב את אשתו וילדיו.

המיתון השתולל בסילווסטר

נשיקת חצות
מעניק אורח זה בערב הסילווסטר לגברת שלצידו.

שנה טובה
מאחל בנשיקה לאשתו אנטוניו, בעל מיסעדת אסטוריה דה-אנטוניו. בתמונה למטה מתנשקים אורחיו, לפי הדוגמה.

עמך ישראל יצא השבוע לחגוג, ברוב שאון ושימחה, את ראש-השנה האזרחי, הסילווסטר, חגם של הנוצרים. אלא שלא היתה זו שימחה של ממש, אלא תחושה של "לתפוס טרמפ על ההזר" דמנות לחגוג. ואכן, למיספר שעות מועט פיתחו בני-ישראל את חגורתם, המהודקת ונתנו דורר לכיסיהם ולמיכיליהדלק שלהם. רחובות תל-אביב, יפו וכיכר-החגיגות בהרצליה-פיתוח היו מוארים עד לשעות המאוחרות מאד של הלילה. בכך, לפחות, היה משום שינוי נעים, לאחר החשיכה שנכפתה על מרכזי-בידור אלה בתוקף משבר-האנרגיה.

זה היה לילם הגדול של בעליה-מיסע-דות, הבודרים למיניהם מכל הדרגות, בעלי הסטייקיות והאמרגנים. השמפניה והסטייקים חגגו את נצחונם על סלט-הירקות והלבן של ימות-החול של התקופה האחרונה. לערב אחד, לפחות, תפסו בדרגים ובדרגונים את מקומם של הטלוויזיה, אשר מחמת המצוקה כבשה לה מקום של כבוד בכתר התרבות הלאומית. אפילו המיסעדות הכשרות הפוזרות ל-אורך רחוב דיונגוף ניצלו את הודמנות הפו לשלשל לקופותיהן כמה מעות יהור-דיות כשרות נוספות, מכיסי החוגגים. ואפילו אנשי המישמר-האזרחי, שהסתור-בבו בכל מקום על רוביהם המזדקרים, החליטו, שאם אי-אפשר להילחם בהם — כדאי להצטרף אליהם.

חג עצוב
וארשת של בדידות מפגינה אורחת זו, שבילתה את ערב הסילווסטר בבני אונו פיאנו בר שבהר-צליה. מימין: הכנר של הנרי השמיני מנעים באוזניהם של האור-חים נעימות חסידיות ושיירי-מולדת, כיאה לחג הנוצרי החשוב.

הזלילה הגדולה
התקיימה באסטוריה דה-אנטוניו, מאות החוגגים העליזים שילמו 100 לירות לאיש תמורת ארוחה תורכית בתוספת עראק וחלאווי אמיתי. כסוב ליבם במשקה, ניפצו החוגגים את בקבוקיהם ברוב עליזות, למרבה דאגתו של בעל-המיסעדה, אנטוניו.

בלה בלליקה
מחויץ לשעות העבודה חוגגת הסטריפטזאית הצרפתייה של מועדון כליף את ערב הסילווסטר. צו"פה בת מהצד המפיק טולו יורמן.

רק בפה
מרשה הסטריפטזאית לאורח בכליף לנשק לה, והודפת אותו. למטה רוקדים, עם כתר על הראש, צמד אורחים ברפיס פיגורבר, שם היה צפוף כבכל מקום.

בראש השנה האזרחי נתקף עמך ישראל בולמוס של רעב - רק הנשיקות היו חינם

צליה היו עמוסות עבודה בערב הסילווסטר. האורחים שילמו 70 ל"י לראש תמורת ארוחת ערב ושמפניה. מצב הרוח, היה חינם. המקום היה מלא אורחים עד שעות המאוחרות של הלילה.

אכול ושתה בכל מחיר
זו הייתה סיסמת הסילווסטר של המיתון. המלצרות של הפאב הנרי השמיני בהר

העולם הזה

המיליון היהודי סר צ'ארלס קלור
התרגז על פרסום יחסיו עם
הדוגמנית הישראלית פנינה רוזנבלום

דודו

בי-7.5

מיליון ל"י